

PERSONATGES (Per ordre alfabètic)

A

- Abella Gibert, Delfí (1925-1998)
- Abelló i Pascual, Francesc (1900-~1970)
- Alier Gomez, Joaquim (1908-1968)
- Alzina Melis, Joan (1888-~1960)
- Ancochea Hombravella, Nicanor (1909-1983)

B

- Bassols Iglesias, Claudi (1868-1970)
- Bofill Tauler, Pere *
- Briansó Salvadó, Josep (1919-1980)
- Briansó Planas, Emili (1861-1902)
- Brossa i Gelabert, Antoni (1850-1913)
- Busquet i Teixidó, Tomas (1850-~1935)

C

- Campderà i Camins, Francesc (1801-1862)
- Castany Bernat, Joaquim (1894-1947)
- Caral Vilamala, Joan (1910-~1970)
- Córdoba Rodriguez, José (1884- 1955)
- Coroleu Borrás, Wifred (1877-1951)
- Cubí i Soler, Marià (1811-1877)

D

- Dolsa Ricard, Tomàs (1828- *)
- Dolsa Ramon, Lluís (1854-1908)

F

Farré i Puyal, Josep (1917-1990)

Folch i Torres, Lluís (1881-1946)

Folch i Camarasa, Lluís (1913-1999)

Font i Puig, Pere (1890-1959)

Fuster Pomar, Joaquim (1901-1985)

G

Galceran Granés, Artur (1850-1919)

Galceran Gaspar, Artur (1884-1959)

Giné Partagas, Joan (1845-1903)

Grañen Raso, Enric (1916-1991)

I

Irazoqui i Vilallonga, Enric (1910-1990)

J

Jacques i Canal, Eugeni (1851-1911)

Juncosa Orga, Joan (1907-1981)

L

Letamendi Manjarrés, Jose de (1839-1897)

Lliteras Brunet, Pere (1886-~1960)

Llorach i Malet, Pau (1890-)

M

Martí Granell, Antoni (1900-~1970)

Martí i Julià, Domènec (1861-1917)

Martí Tusquets, Josep Lluís (1930-~2000)

Martinez Valverde, Antonio (1860-1937)

Mata i Fontanet, Pere (1811-1881)

Mira Lopez, Emili (1896-1964)

Miret i Monsó, Josep (1919-1940)

Montserrat Esteve, Santiago (1911-1994)

Moragas Gallisà, Jeroni de (1904-1965)

N

Net i Cardona, Joan (1890-~1930)

O

Obiols Vié, Joan (1920-~1990)

Otaola Santibañez, Juan Ramon (1918-1941)

P

Parellada Feliu, Dídac (1918-~1996)

Pascual Muntaner, Bartomeu (1900-~1990)

Pedrosa i Roca, Josep

Pi i Molist, Emili (1824-1892)

Pigem Serra, Ramon (1925-2007)

Pigem Serra, Josep M (1911-1996)

Pons Balmes, Josep (1895-1989)

Pons Bartran, Ricard (1929-2007)

Portabella Duran, Pere (1910-~1980)

Pujadas Mayans, Antoni (1816-1909)

R

Rego Alvarez, Alfredo (1935-2005)

Ribas i Pujol, Pere (1855-1926)

Rodriguez Mendez, Antonio (1849-1919)

Rodriguez Arias, Bel·larmí (1896-1997)

Rodriguez R-Morini, Antonio (1877-1937)

Ruiz Rodríguez, Didac (1884-1939)

S

Saforcada Ademà, Manuel (1887-1968)

Sambola i Casanovas, Ramón (1885-1968)

Sarró Burbano, Ramón (1901-~1996)

Sivilla Botey, Antoni (1850-1915)

Solanes i Vilaprenyó, Josep (1908-1990)

Strauss, Alfred

T

Torras Buixeda, Oscar (1891-1970)

Tosquelles i Llauradó, Francesc (1913-1994)

Turró, Darder, Ramon (1743-1862)

V

Vallejo Lobón, Martin (1863-1919)

Vidal Teixidó, Ramon (1912-1996)

Vilaseca i Anguera, Salvador (1900-1975)

Vives Casajoana, Salvador (1888-1965)

X

Xercavins i Riu, Francesc (1855-~1930)

Abella Gibert, Delfí

Barcelona, 2-II-1925- 1-II 2007.

Va estudiar medicina a la Universitat de Barcelona. Va col·laborar amb el Dr. Pigem al Dispensari de Psiquiatria de la facultat de Medicina. Ingressà a l'Institut Mental de la Santa Creu i en va arribar a ser-ne director fins la seva jubilació.

S'ha distingit en el camp científic per la seva posició humanista, inicialment orientada envers postures antropològic existencials que li permetien superar les limitacions dels models freudians o rabiosament mecanicistes, introduint la dimensió personal, antropològica i cultural, més d'acord amb la seva visió del món, de la seva personal Weltanschauung. Abella va anar derivant amb el transcurs dels temps envers posicions més científic naturals arrossegat pels avenços en neurociències i per empenta de la psicofarmacologia en el tractament dels malalts mentals.

Sobre la seva persona va recaure la difícil situació del vell manicomí de l'Institut Mental de la Santa Creu. Situat enmig de dues forces enfrontades, Abella va rebre de tots costats. Per un els qui volien fer desaparèixer les parets de l'Institut i bastir sobre el seu enorme solar cases i més cases amb uns beneficis enormes i altres que volien preservar la institució encara que amb les actualitzacions imprescindibles. Va patir la situació creada per la irrupció de les denominades tesis antipsiquiàtriques que combatien les arrels mateixes, les bases conceptuals i pràctiques de la psiquiatria. Dins els mateixos col·laboradors de l'Institut Mental es va originar una divisió profunda.

Va ser nomenat Professor encarregat de la càtedra de Psicologia i Psiquiatria de la UAB, l'any 1969.

La seva producció científica, psicològica i psiquiàtrica, més significativa és:

«Psiquiatria Fonamental », el primer text en català de la matèria a nivell universitari.

«Estudio clínico y fenomenológico de la hipocondría». Tesi doctoral. Universitat de Barcelona.1957.

«Mossen Cinto vist per un psiquiatre». Barcino. Barcelona. 1958.

«El nostre caràcter». Rafael Dalmau. Barcelona, 1961.

«L'orientació antropològica existencial de la Psiquiatria» (1962), "Premi Martí i Julià" de l'Institut d'Estudis Catalans.

Sentido y valor de lo "bionegativo" en Psiquiatria, en col·laboració amb F.J. Gurria. ACMCB Barcelona 1951.

La orientación psicosocial en la Clínica psiquiàtrica Pub IMSC B: 1960

Aplicaciones clínicas de la tipología psicosocial

Curso de Gerontologia psiquiatrica. Alteraciones seniles y arterioesclerosas en el curso de las psicosis.

Problemas asistenciales de las psicosis crónicas. 1967. Mecanismos de adaptación familiar, laboral y social

Psiquiatría de Urgencia en la práctica médica. Cap XVI. Nosofobia e hipocondría. Cap XXI. Conflictos psíquicos laborales. Neurosis de renta.

L'actitud querulant en grups comunitaris, Sessió clínica 1959.

La clorpromazina-reserpina en la sociabilització de les psicosis cròniques 1958 amb Fuster.

Presente y futuro de la psiquiatría. Anales de Medicina 43/2. 1957.

Gurria FX i Abella D. Estudio sobre la organización higiénica en los desarrollos y procesos psiquiátricos. Actas lusoesp Neur Psiq. 9, 4, 1950.

Gurria FX i Abella D. El lenguaje figurado o metafórico en psicoterapia. Actas lusoesp Neur Psiq. 7, 2, 1952.

Abella D Ch de Nogales. Bases criteriológicas de la renovación psicosomática de la medicina. Medicina clinica, 33, 6, 1959.

Tanmateix Abella ha deixat una empremta, a la meua manera de veure molt significativa, encara que poc coneguda, en la seva petita obra d'assaigs. Tots vénen caracteritzats per la seva catalanitat i per l'interès en la cultura que ja podem entreveure en alguna de les publicacions ja esmentades, situades en la frontera de la psicologia/psiquiatria amb la catalanitat amb l'humanisme i la cultura. Vegem-ne, ara, unes quantes:

«Tòtems actuals i altres assaigs». Editorial Moll. 1960.

«Ortega-Unamuno-D'Ors-Camus». Criterion. Barcelona. 1960.

«Aspectes de la cultura catalana actual». 1961.

"Unitat d'Europa", Criterion, Barcelona, 1961.

«Antoni Gaudí», Franciscàlia. Barcelona. 1964.

L'activitat que més popularitat li va proporcionar fou la de cantautor. Va ser un dels fundadors dels Setze Jutges, creadors de la denominada Nova Cançó catalana que va renovar la cançó orientant-la envers una temàtica reivindicativa nacionalista catalana. Té uns trenta títols.

Alier i Gómez, Joaquim

Va néixer a Barcelona. el 20-VII-1907. Cursà Medicina a Barcelona on es va llicenciar el 1931. Es considerà deixeble d'Emili Mira. En aquesta ciutat, hi exercí durant set anys la Neuro-psiquiatria. Al 1939 s'exilià a Veneçuela, on fou metge del govern a l'Estat de Miranda. Durant sis anys fou professor de l'Institut de Psicologia de Caracas. Al 1945 anà als EEUU i a Brisbane al servei del govern neerlandès. Traslladat a Nova Guinea Holandesa dirigí tres anys l'Hospital Hollandia i més tard, al 1948, passa a Indonesia on fou subdirector de l'Hospital Neuropsiquiatric Grogolde Djakarta (Java). Després d'una breu estada a Brisbane (Australia) va anar a Nova York (E. U. A.) com a resident del Creedmor State Hospital de Nova York i professor de la New School for Social Research (1952-54). Retornat a Catalunya, passa els últims catorze anys de la seva vida com a metge de la Clínica Mental de Santa Coloma de Gramenet, cap del Laboratori Psicotecnic de Barcelona i director de l'Institut Pere Mata, de Reus al 1961. Entre els seus treballs cal esmentar un estudi de la tipologia espanyola i la investigació de lesions orgàniques en les esquizofrènies i sobre medicina i psiquiatria tropicals. Sembla que deixà unes memòries inèdites.

Va morir a Reus (Baix Camp) el 10-XI-1968.

Alzina Melis, Joan

Va néixer a Capdepera (Mallorca) el 27 del IV de 1888. Llicenciat a Barcelona amplià estudis a Bolonia, a Munic i a Roma. Va treballar a la Clínica Psiquiàtrica de Kraepelin. Fou director del Manicomi de Salt probablement des del 1910 al 1915 i del de la Santa Creu i de l'Institut Municipal de Vilajoana (1917?).

Que va ser nomenat director del Manicomi de la Santa Creu el 26 d'octubre de 1915. Al de la presa de possessió va escriure a la MIA un escrit en el qual proposava diversos canvis en el funcionament del Manicomi. Entre ells podem esmentar la seva proposició de retirar el vi de la dieta dels malalts al·legant els perjudicis que tenia per a la salut i proposava que l'estalvi que això representava es destinés a la compra d'aparells mèdics necessaris per a l'exploració dels malalts, com ara martells de reflexos, esfígmomanòmetres, etc.. Manifestava que es proposava obrir histories clíniques a tots els malalts i sol·licitava que un dentista de l'Hospital anés un o dos cops per setmana a revisar els malalts que així no haurien de desplaçar-se a l'Hospital de Sant Pau que quedava bastant lluny. Per altra banda demanava que les habitacions estiguessin proveïdes de llits amb matalassos i roba impermeable per evitar que alguns malalts haguessin de dormir ajaguts damunt màrfergues de palla i rodejats d'excrements i brutícia. Per últim demanava també que es retiressin les reixes de ferro de les portes i finestres per tal que l'establiment presentés un aspecte més amable.

La preocupació present més important durant els anys de la seva direcció va ser la manca de metges. Amb ell col·laboraven dos metges: el Dr. Oscar Torras que s'ocupava del departament de dones (des de l'any 1915?) i el Dr. Cuenca, del departament d'Homes.

La necessitat era tan peremptòria que el mateix Dr. Torras en un acte d'insòlita generositat en una carta dirigida a la MIA amb el beneplàcit del director argumentava la necessitat imperiosa de contractar més facultatius per tant que el alienats requerien més que cap altre malalt les visites freqüents dels metges per evitar "el repugnante embrutecimiento" en que poden caure. A l'estranger es considera adequat que hi hagi un metge per cada 100 o 150 malalts, cosa que estaven molt lluny d'assolir. Afegeix que com que creu que l'Hospital no estarà en disposició d'efectuar aquesta despesa ell mateix cedeix part de les habitacions que com a metge resident li corresponen i també - i això ja és més fort- part del seu salari.

Més endavant el Dr. Alzina sol·licita que es puguin contractar metges col·laboradors sense sou, cosa que vol dir que l'oferta del Dr. Torras va ser desoida..

Entre altres coses va preocupar-se de que els malalts crònics tranquils o els convalsents poguessin sortir de passeig fora del recinte del manicomi acompanyats pel personal religiós cuidador i d'obrir les portes del Manicomi per que els alumnes de la Facultat de Medicina poguessin fer-hi pràctiques.

L'any 1920 va ser nomenat membre del Comité Auxiliar de Redacció del Journal de Psychologie de paria del que formaven part, entre altres, Ramón i Cajal, Pi i Suñer, Turró i Lafora.

La vinculació del Dr. Alzina a l'Hospital es va trencar de sobte per la decisió de la MIA de separar-lo del servei la qual cosa se li comunica en un ofici de data de 14 d'abril de 1920. La reacció del Dr. Alzina va ser immediata exigint que se li comunicessin els motius d'aquesta decisió cosa que no es va fer. No hi ha dades concretes sobre el fet encara que hi ha una carta d'una malalta que es queixava del tracte rebut al manicomi i que el "cochino director" per examinar-li el cap li feia aixecar les faldilles. Sense jutjar l'acusació que, com es ben sabut, és freqüent contra alguns metges per part de malaltes erotomanes. per exemple, altres motius d'enfrontaments o discòrdies devien haver-hi entre el director i l'Administració, motius o causes que ens queden francament fosques. El cas es que la decisió estava presa sense apel·lació i el dia següent es nomena director al Dr. Xercavins.

Autor de:

«Medicina de Urgencia»

«Inervación cardíaca»

«Sobre l'educació dels frenopàtics o anormals IV Congrés de Metges de Llengua Catalana»

«Inclusions lipoides dels leucòcits en la paràlisi general. Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de Barcelona 1914»

«Un cas de psicosi de sords seguit de contagi psíquic ,Annals de Medicina: 1915, 354-256»,

«Sobre un detall de la memòria». (1916).

«Histopatologia etiologia i patogenesi de la P.G.P. en comparació amb la sífilis cerebral».

«El reflexe oculocardiàc en psiquiatria i neuropatologia.(1918)».

«El reflexe oculocardiàc en els nens sans. (1920)».

«Una experiència de vacuna antigripal en els dementes. (1920)».

«La neurosi i els neuròtics».

«Traducció de la Higiene dels Neurastenics de Vinaj».

«Documento medicolegal sobre capacidad para testar. en col. amb Conill i Sala i Vives i Casajoana). (Butlletí Col·legi Metges Girona. 1920, 53-62)».

«La Reforma Penitenciaria en Bélgica. (La independencia Médica: set. 1922 9 257-264)».

«Un informe de psiquiatría forense. (Annals de Medicina: 1922 41-46)».

«Tratamiento de los deficientes mentales. (Revista Médica Barcelona: 1924 - II 53)».

«Algunas ideas acerca del tratamiento de la P.G.P. por la piroterapia. (Revista Médica Barcelona: 1926- II 571)».

«La delincuencia y la frenastenia. (Annals de Medicina. 1930 361-367)».

«Sobre la melancolía presenil. (Annals de Medicina 1930 232-233)».

«Bases biològiques de la psiquiatria infantil. Annals de la Reial Academia de Medicina i Cirurgia 1934, 31-34».

Bassols Iglesias, Claudi

Va néixer a Barcelona 1-VIII-68.

Es llicencia a Barcelona el 1907. Director del Director del Laboratori Psicotècnic del Tribunal Tutelar de Menors. Col·labora amb Lluís Folch i Torres a l'Institut Torremar de Vilasar de Dalt. Va fundar i dirigir la revista Infàntia Nostra. Després de la Guerra Civil va fundar l'Institut Pro-Infància de Barcelona. Va ser president de la Societat Catalana de Pediatria.

Va morir el 28-X-1970.

Briansó I Salvadó, Josep

Va néixer a Reus l'any 1887, fill del Dr. Briansó i Planas al qual va succeir a la direcció de l'"Institut Pere Mata" de Reus des de la seva mort, càrrec que va ocupar fins 1936.

Va ser autor de :

«Estadística del Instituto Pedro Mata de Reus: Archivos de Terapeutica de las Enfermedades Nerviosas y Mentales»., febrer 1911.

«Instituto Pedro Mata»., (Tema práctico de la asignatura de Higiene...) (1913).

«El Instituto Pedro Mata». (GMC: 1913 - II, 5-11 i 43-47).

«El Pedro Mata y Rodriguez Mendez». (En el llibre dedicat a Rodriguez Mendez, 1918).

«Clínica, fisiología de les paranoies», (AM: 1914, 486-488)

«Psicopatología de la impulsión». (AM: 1914, 51-57).

Va morir l'any 1936.

Brossa i Gelabert, Antoni

Va obtenir el títol de Doctor en Medicina i Cirurgia el 21 de novembre de 1873. Durant l'epidèmia de 1870 va prestar serveis de practicant a l'Hospital de les "Arrepentides". Des de 1874 fins el 1879 va exercir de Metge Forense a Consolación del Sur en la província ultramarina de Cuba.

Es va formar a París a la clínica de Charcot durant el curs 1880-81 i a les de Volkmann, Holzhasen i Wagner a Halle i Leipzig durant l'any 1882. L'any 83 va servir com a voluntari durant una epidèmia de còlera asiàtic a Cagayan de Misamis, a les Filipines.

A la mort del Dr. Pi i Molist, el Dr. Brossa fou nomenat director interí de l'Institut Mental de la Santa Creu el 2 de juliol del 1892 d'acord amb els informes favorables del propi Dr. Pi i pels mèrits contrets com a primer metge adjunt. El nomenament es va fer efectiu amb data del 9 del mateix mes. Probablement es va fer una convocatòria pública, car hi ha constància d'una sol·licitud per ocupar el càrrec del Dr. Antoni Rosselló i Lleó, sempre que aquesta sol·licitud es vagi fer per iniciativa pròpia en saber-se la defunció de l'antic director. De fet el Dr. Brossa va ingressar al manicomí com a Metge adjunt el 16 de setembre de 1890, amb un sou de 250 ptes mensuals. Com a Director cobrava 4.125 ptes anuals amb l'obligació de residir a les dependències del centre. El Dr. Brossa va condicionar l'acceptació del nomenament a que se l'autoritzés a residir a Barcelona, al·legant la necessitat de poder continuar atenent a la seva clientela privada i a poder ocupar-se de l'educació dels seus fills.

L'obra del Dr. Brossa no va ser destacada, no va amb prou feines publicar res i la seva presència ha estat molt poc destacada dins la vida professional. Probablement es va fer càrrec de la seva feina amb modèstia i sense ressò als ambients científics i professionals. Només tenim constància del seu nomenament com a consultor de la Revista Frenopàtica Española.

En aquells temps els metges i suposem que els treballadors de qualsevol consideració, no tenien vacances i era costum que sol·licitessin uns dies de premis per motius de salut o senzillament de cansament. Habitualment aquests permisos es concedien però sembla que a condició que el sol·licitant aportés un substitut que hauria de pagar de la seva butxaca. També es prometia alguna contraprestació que ajudés a moure la voluntat de la MIA a mostrar-se generosa. Així veiem que el Dr. Brossa al, 1898, demana un permís per poder solucionar uns assumptes urgents a l'estranger i que aprofitaria per visitar alguns centres frenopàtics de prestigi i poder aplicar les ensenyances que podés rebre per a millorar el funcionament de l'Institut. Al 1907 demana la llicència i proposa com a substitut al Dr. Wifred Coroleu.

Va morir de repent el 25 de desembre de 1913. Probablement la seva situació econòmica no fou gaire sòlida per la qual cosa el seu fill va demanar repetides vegades es concedís una pensió a la seva mare i a les filles, cosa que no li va ser concedida, al·legant que no hi havia precedents.

El Dr. Brossa va ser substituït en la direcció de l'IMSC pel Dr. Joan Alzina i Melis.

Busquet i Teixidor, Tomàs

Va nèixer a Mieras (Garrotxa) el 17 de febrer de 1883. Es va llicenciar l'any 1906 a Barcelona. Dedicat a la Psiquiatria fou nomenat Inspector Facultatiu del Servei de dementes a càrrec de la Mancomunitat de Catalunya; després fou Director de la Clínica Mental de Santa Coloma de Gramenet).

Entre les seves publicacions cal esmentar:

Análisis del proyecto de construcción de una Clínica Psiquiàtrica Provincial en terrenos del puebl de Santa Coloma de Gramenet. Conferència a la S. Cata Psiquit i Neurologia, 1925, Talleres gràfics Irlandez. 1925

Atraso de nuestros manicomios (El Sol, 1 de juny 1919).

Pròleg a El Tratamiento de la esquizofrenia con cardiazol. De Solé Sagarra, José Graf. Boni .1940.

Els preceptes de la Higiene Mental.(B., 1932, 38 pags.).

Estadística psiquiàtrica, (Ps: 1925-III i IV, 1-6).

Inaugural de la Delegació Catalana de la Lliga de Higiene Mental" (Butlletí del Col·le-gi de Metges de la prov. de Barcelona, març 1931, 42, pags. 36-38).

La asistencia de los psicópatas en Suiza, Alemania y Francia. (1927) .

La asistencia de los Psicópatas y la Beneficencia. (Imprenta Casa Provincial de Caridad, 1930, 54 pp.).

La clínica mental de la Diputació de Barcelona. Serveis de Psicòpates "Masia Torribera", (Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya, abril 1931).

La Clínica mental de la Diputación de Barcelona En col. Amb Pericas, José M. [s.n.] 1929

La educación de los niños psico-anormales en la provincia de Barcelona. Paidoterapia, marc 1929).

La lucha contra los trastornos del espíritu. Higiene Mental Popular (Catalonia, 1928, 211 pp.).

La peligrosidad social de los psicópatas.(B: 1927, 162-187).

La sexualidad en la etiología de los trastornos psiconeuróticos.(Opuscle s.d; publicacions dels Laboratoris Ibero-Americanos) .

L'assistència dels alienats a Catalunya.(IV Congrés de Metges de la Llengua Catalana).

L'Herencia de la bogeria. (La Veu de Cat., 16.XI .1971).

L'Hospital per a boigs (La Veu de Cat. 22 de maig 1918).

Los estudios psiquiàtricos.(Ps: 1925, marc 1-10).

Los Manicomios y la Ley (El Sol, 8 desembre 1922).

Manicomis moderns" (La Veu de Catalunya, 8 de juliol 1918).

Memorandum de coses vividas durante los veinte y dos años de servicio en la Inspección Psiquiátrica Oficial de la provincia de Barcelona y de Cataluña. (7 de juny 1943).

Notas sobre el Manicomio de San Baudilio" (s.d.).

Organización técnica de los Servicios Provinciales de Dementes. (Ps: 1926 Ä I, 1-20) .

Patronatos para Locos (El Sol, 19 d'agost 1919).

Preceptes de la Higiene Mental en les diferents edats de la vida.(Al M - F: 1931-1932, 267-289) .

Proyecto de organización de servicios para psicópatas. La Clinica Psiquiátrica}.(Ps: 1924, marc 1-19).

Proyecto de patronato para psicópatas (RMB: 1927- II, 236) .

Un assaig a Catalunya, d'Assistencia Psiquiátrica a portes obertes. (Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya, N._ 172, desembre 1934, pags. 22-25).

Una obra de la mancomunitat. (La Veu de Cat., 18.XI.1917).

Valor social dels estudis psiquiátrics.(AM: 1925, 393-394)

Valor y aspecto social de los estudios psiquiátricos.(Ps: 1925-I, 1-10).

Campderà i Camins, Francesc

Lloret de Mar (Selva) l'1-X-1793; 28-II-1862. Caigué presoner dels francesos durant la guerra napo-leonica. Un cop alliberat, estudia Medicina a Montpeller, gaudint d'una beca del municipi de Girona. A Montpeller, substituí el professor Dunal a la direcció del Jardí de Plantes. Acabà la carrera l'any 1819. La tesi del doctorat fou sobre: Propositions de Semiologie générale (Montpeller 1819).

Exerci la carrera en el seu poble, on fundà un manicomi particular anomenada La Torre Lunática, que fou el primer a Catalunya

Distingit botànic publicà *Monographie des Rumeux, précédée de quelques vues générales sur la famille des Poligonées* (Montpellier 1819); *Silabario español metódico con algunas reflexiones para ilustrarle* (1830); *Descripciones de algunos instrumentos para enseñar a los ciegos las primeras letras y la escritura en notas de musica*, de Jaume Isern, on fa a manera de pròleg, una biografia de l'autor; *Indagación estadística acerca de la reproducción y mortandad en la ciudad de Gerona y en la villa de Lloret de Mar en el siglo ultimo y en los siete primeros años del actual* (1849), *Clasificación natural de los verbos castellanos* (1859).

El *Diario de Barcelona* (1862, pagina 2.755) publica la seva necrologia i a la *Revista de Gerona* (volum II, pag. 13) hi ha una biografia de Campdera escrita pel doctor Josep Ametller.

Uns comentaris sobre els manicomis de Sant Boi i el del doctor Campdera es poden trobar a la revista *La Botica* (15 de novembre de 1853)

Campdera, F., 1819. - *Monographie des Rumex, précédée de quelques vues générales sur la famille des Polygonées*. Paris (Treuttel et Würtz), London, Strasbourg, Montpellier (Renaud) : 169 pp., pl. 1-3.

Descripciones de algunos instrumentos para enseñar a los ciegos las primeras letras y la escritura en notas de música / por Jaime Isern.

Castany Bernat, Joaquim

Va néixer a Puerto Rico l'any 1891. estudia a la facultat de Medicina d'aquella mateixa ciutat i es doctora a la Universitat de Madrid.

Parent de la família del Dr. Campdera, vinculacio familiar a institucions psiquiatricues com la Torre Campdera de Lloret.

Guanya les oposicions de director del manicomi de Salt l'any 1924.

Va poder millorar la situació del manicomi encara que va haver de patir les vicissituds dela Guerra Civil.

Va morir el 28 de juliol de 1947.

Córdoba Rodríguez, José

Múrcia 10-VII-1884; Barcelona, 28-XII-1955.

En 1913 marxa a París pensionat per la Junta per a Ampliación d'Estudis, on obté Diploma d'Estudis Psiquiàtrics Superiors en la Facultat de Medicina de París.

Assistent del Prof. Pieron (1913-1914) en el Laboratori de Psicologia Fisiològica de la Sorbona Treballa amb Dupré, Seglas, Gilbert-Ballet, De Clerambault, i Claude.

Presenta comunicacions i treballs a la Societé Psychopédagogique de Paris, com "l'aphasie chez l'enfant", "Les enfants difficiles" (1914).

Assistent durant diversos mesos en la Clínica Psiquiàtrica del Professor Bleuler, a Zuric. Va realitzar investigacions científiques a Alemanya, Anglaterra i Bèlgica (amb Wermeylen a Brussel·les)

Torna a Barcelona al començament de l'any 1915 sent vicepresident de la Societé Psycho-Pédagogique de Paris.

Organitza l'Institut Medico Pedagógico amb la col·laboració de la seva esposa Rosalia Ferreiro, un dels primers centres per al tractament i educació de nens amb endarreriment mental.

Personatge lligat amb el règim franquista va ocupar tots els càrrecs oficials: membre de molts tribunals d'oposició, president de la Societat de Psiquiatria i Neurología, director de l'Institut Frenopàtic de Barcelona i director de Sant Boi, dones

Per la seva vinculació amb el poder franquista fou un personatge amb molta influència, essent nomenat membre de molts tribunals i president i director de diverses institucions.

Coroleu i Borràs, Wilfred

Va néixer a Barcelona el 22-XI-1877, fill de l'escriptor Josep Coroleu i Anglada, autor entre altres de les que en el seu dia foren les cèlebres "Memòries d'un menestral".

Va estudiar a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona on va obtenir un Premi, un accésit, 12 excel·lents, 8 notables i 3 aprovats. Els dos últims cursos els va fer en un any. Va ser alumne intern no pensionat durant la carrera i es va graduar l'any 1900.

Es dedicà a la Medicina mental, com se solia nominar en aquella època a la Psiquiatria.

El 27 de febrer de 1904 fou nomenat metge Resident del Manicomi de Sant Andreu.

Fou delegat per assistir als congressos sobre assistència als alienats que es va celebrar a Milà i al Congrés internacional de Medicina aque se celebrà a Lisboa (1906).

Amb motiu d'haver-se quedat sol com a resident comunica que no cal que contractin cap altre metge car que no estaria prou format per a fer la feina i s'ofereix per fer-la ell tot sol. Al mes de desembre del 1904 rep una carta comminatòria de la MIA en la qual se l'amenaçava amb un expedient per falta en el compliment del seu deure de visitar els malalts ingressats al Llatzaret, situat a can Masdeu. El Dr. Coroleu replica amb una carta en la que demostrava la seva indignació i que començava així: "Con profundo disgusto i no poca extrañeza..." i argumentava que en cap moment se li havia indicat que entre les funcions de resident del Manicomi hi figurés la de visitar diàriament els malalts leprosos i que no s'hi sentia obligat. En termes durs, dels quals poc després se'n va penedir, amenaçava amb dimitir. Al·lega que la seva vocació es pura i simplement la de la especialitat de ciències mentals, es queixa del tracte sofert i d'haver estat "víctima de vejaciones sin cuento", i exhorta la revocació del volant. Sembla que el conflicte es va resoldre, però l'estada del Dr. Coroleu no va durar gaire, car dimití de manera "irrevocable" l'1 d'Octubre de 1907.

El 1910, junt amb Ferrer i Villa, formà part de la inspecció del manicomí de Sant Boi i el 1911, fou nomenat Inspector Provincial de Dements. Va fer una crítica virulenta contra Rodríguez-Morini i el cos facultatiu del manicomí de Sant Boi.

Fou metge municipal i va presidir aquest organisme l'any 1923.

Participà en el primer i altres Congressos de Metges de Llengua Catalana.

Des del 1916, va pertànyer a la Reial Acadèmia, on hi va ingressar amb el discurs *La locura en la historia de la Humanidad* (1916) que va ser contestat pel Dr. Carulla. En va ser Secretari perpetu fins l'any 1930 en que va dimitir. També va inaugurar el curs amb un discurs titulat "*Los mitos de la locura en la antigüedad greco-romana*" (1930).

Va dirigir dues revistes que van tenir una vida molt breu: la *Revista de Medicina Legal, Criminologia y Psiquiatría forense* de la que se'n van publicar els números corresponents da l'any 1932 i la *Revista de Medicina Legal, Psiquiatría y Anatomía Patológica*, de la que se'n van publicar tres números

Col·laborà a la *Revista Frenopàtica Española* i al *Journal of Mental Science*, del qual fou el corresponsal espanyol. Va publicar nombrosos articles de divulgació i de caire nacionalista com per exemple *El Dr. Robert, home polític* (1902) i *Catalunya i el problema de les nacionalitats* (1909). Va cultivar també la higiene i fou forense .

Es autor, a la *Revista Frenopàtica Española* i a moltes altres revistes, entre altres, de: *Sectarios y locos* (1905); *La locura en las religiones, las artes y las civilizaciones* (1913); *La locura en la historia de la Humanidad* (1916) com a discurs d'entrada a l'Acadèmia de Medicina de Barcelona; *Los anormales en la historia*; *Los mitos de la locura en la antigüedad greco-romana*; *Apuntes para la historia de la Real Academia de Medicina de Barcelona*; *Los renacentistas anglo-americanos*.

Va col·laborar a la *Vanguardia*, a *Medicina e Higiene*, a la *Veu de Catalunya*, a les revistes *Hispania* i a la de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Barcelona.

També fou autor de l'exposició al Excm. Sr. Ministre de la Governació, sobre la conveniència de un plan obligatori para la redacció de los certificados médicos para la reclusión de dementes en los manicomios, *La mujer como alienista* i de la sèrie de *Locos ilustres en la que a l'estil de les patografies s'ocupà de Rousseau, Joan Buyan, Guillem Cowper o l'infant Don Carlos*. També va tractar de la relació de la bogeria amb les religions, les arts i les civilizaciones, la historia, la societat i l'antiguitat greco-romana; *L'haschich en patología mental. Los precedentes históricos de la Higiene Mental* *L'assistència psiquiàtrica a Anglaterra, Gal·les i Irlanda*; *El faquirismo indostánico*. Es autor també d'una semblança del Dr. Pi i Molist a la RFE: 1908, 139-142).

Fou corresponsal del *Journal of Medical Science*.

Va publicar Restrictions in connection with the treatment of incipient insanity, Brit .J. Psq. 47, 1921, p 470

Va traduir tres llibre de Medicina Legal, el de Étienne Martin (1942), el de V. Balthazar (1947) i el de .L. Thoinot (Salvat. Barcelona. 1915) del que se'n van fer diverses edicions. També traduí Materia médica: Farmacología y Terapéutica clínica dental moderna i del Manual d'Higiene de Courmont (1918)

Va ser autor d'uns Apunts de Ginecología dictats pel Dr. Miquel A. Fargas. 1898.

Durant la seva etapa de secretari del a RAMC va constestar els discursos d'ingrés dels acadèmics, Drs. Guerra (1919) i Saforcada (1925).

El niño y su médico: Guia práctica de la higiene y enfermedades del niño. De A. Ball.1932

Autor d'una Economía política.

El inglesos d'Horta

El secreto médico amb el Dr. Saforcada 1922.

La locura en la historia de la Humanidad. Discurs de recepció a la RAMC 1916.

Va morir a Barcelona el 29 de maig de 1951.

Cubí i Soler, Marià

Va néixer a Malgrat (El Maresme)1801. Fou l'apostol de la frenologia a l'Estat espanyol, aquella doctrina que relaciona les aptituds o facultats de l'individu amb el desenvolupament de determinades zones cerebrals, que anomena organs, a cadascuna de les quals li correspon una funció. Mitjançant una cranioscopia, es a dir, inspeccionant per palpació la forma del crani es pot determinar la força de l'aptitud corresponent. Es tracta d'una doctrina positivista, localizacionista, matusserament materialista, que

relaciona la ment amb el cos, i va ser propugnada per Franz Joseph Gall 11758-1828} i pel seu deixeble Johan Caspard Spurzheim (1776 - 1832).

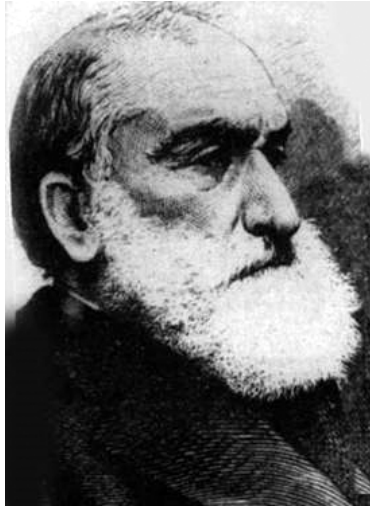
Cubí fou un personatge singular que va lluitar per introduir aquesta doctrina amb un relatiu èxit que, certament, va durar poc temps, per l'escassa validesa i consistència dels seus fonaments. Fou criticada tant per part dels eclesiàstics (per ex. Balmaes), com pels científics. No solament es va consagrar a la frenologia sino que, a més a més, es va preocupar per altres qüestions entre les quals cal citar el magnetisme animal i la Fisiognomia.

Tambe es notable la seva proposta de reforma de l'ortografia castellana, de tal manera que a cada so li correspongués una sola lletra. També fou un home d'idees liberals que va exposar en una revista fundada per ell anomenada "La Antorcha, Semanario enciclopedico de ciencias, artes, literatura e industria. Organo de la Frenolojia y de las sociedades y academias frenolojicas de España", publicada entre 1848-1850.

Dominava diverses llengües, especialment l'anglès i el francès. Va viure als EUA, on fou professor de castella i on va entrar en contacte amb la frenologia. En tornar a Catalunya l'any 1842, es llença a una intensa campanya pedagògica i propagandística difonent l'evangeli frenològic junt amb altres temes que ell mateix descriu: "*a mas de los Temperamentos i Fisonomia, hablo sobre educacion lejislaçion, crimen, correcçion, delitos, penas, castigos, economia politica, metafisica, poblacion, voces abstractas, orijen de los artes, ziencias e instituciones humanas los medios que nos ofrece la ziencia para no ir como ahora, a ziegas en la elecçion de los criados, amigos, compañeros, etz., etz. en la eleccion de carrera para nuestros hijos, i otras materias de no menos traszendental importancia*". Entre les seves obres cal mencionar: "Manual de Frenolojia",1843; "Sistema completo de Frenolojia",1844; "Polemica religioso-frenolojico-magnetica sostenida ante el tribunal eclesiástico de Santiago",1848; "Al pueblo español sobre el camino que nos conduce a la abundancia i nos aleja de la miseria. Pan i Bocas o sea economia-politica puesta al alcance de todos", 1852; "La frenolojia i sus glorias", 1853; "Al pueblo español sobre los causas que hacen al comunismo imposible i el progreso inevitable", 1852; "La phrenologie regeneree, ou veritable systeme de philosophie de l'homme considerée dans tous ses rapports", 1858, dedicat a Napoleo III de França.

Sense una formació acadèmica reglada, fou un home il·lustrat i polifacètic que va destacar per la seva capacitat innovadora, sovint polèmica i de mentalitat progressista en els terrenys econòmics, socials o polítics.

Va morir a Barcelona l'any 1875.

Dolsa Ricart, Tomas

Va néixer a La Canonja, Tarragonès, 1819

Estudià a la Facultat de Medicina de Barcelona llicenciant-se el 1845. Va aprendre psiquiatria al Manicomi de Sant Boi amb en Pujadas. En col·laboració amb el seu gendre Pau Llorach i Malet van visitar diversos establiments d'Europa per estudiar els nous establiments psiquiàtrics. Va fundar l'Institut Frenopàtic de Barcelona, primer en una torre de lloguer situada on ara seria la cruïlla dels carrers Tuset amb Mojà i poc després es va construir un edifici nou de planta a les Corts emprant el seu patrimoni i que es va inaugurar l'any 1871. Es va interessar per la fotografia com a mitjà diagnòstic en el coneixement de la bogeria. Per altra banda no era partidari d'utilitzar el sistema non-restrain per considerar-lo ineficaç en el tractament de determinades alteracions psíquiques.

De producció literària escassa, podem mencionar solament: Manicomio establecido en Las Corts.1874 .

Va morir a Barcelona al 1909.

Dolsa Ramon, Lluís

Va néixer a Vilaseca l'any 1851, fill de Tomàs Dolsa. Va morir a Barcelona el 1908. Després d'estudiar a la Facultat de Medicina de Barcelona, va formar-se amb el Dr. Giné i Partagàs. Va dirigir l'Institut Frenopàtic a la jubilació de son pare.

Va pronunciar el discurs inaugural de l'Acadèmia y Laboratorio de Ciencias Mèdicas de Catalunya, l'any 1896 amb el títol de Concepto de la Degeneración y Responsabilidad Legal de sus productos mentales. El 1903 va ingressar a la Reial Acadèmia de Medicina

amb un discurs titulat. "Conciencia individual y social". El 1897 escriu "Genése psychopathique".

Entre algunes altres obres podem mencionar:

Sobre la etiologia psicopática.(RCMB: 1896, 145-151)

De las curaciones tardías en psiquiatría.(RCMB: 1896, 433-438)

Génesis psicopáticas. (RCMB 1897, 161-164)

La locura puede ser considerada como causa dirimente del matrimonio?.
(RCMB: 1898, 281-290)

Tratamiento psicomoral de las obsesiones. (RCMB: 1898, 840-848)

Estudio de la hebefrenia.(RCMB 1899, 401-403)

La histeria psíquica.(RCMB 1905, 65-78)

Ideas delirantes. RCMB: 1907, 97-106)

Va morir al 1908.

Farré i Pujal, Josep

Va néixer a Santa Engràcia, Baixos Pirineus, França el 2 de febrer de 1917.

Cursà estudis a la facultat de Medicina de Barcelona, passà després a l'any 1934 a la Universitat Autònoma i es va llicenciar després de la Guerra l'any 1942, després d'haver cursat un any a Salamanca, on va complir una "missió" de part del SEU.

Va ser alumne intern de Microbiologia del 1945 al 1948.

Assistent a l'Institut Neurològic Municipal.

Va treballar com a psiquiatre al servei de Patologia Digestiva de l'Hospital de Sant Pau, del Dr. Gallart Monés.

Va fundar junt amb els Drs. Otaola i Grañén l'Institut de Medicina Psicològica

La seva activitat publicista fou molt reduïda. Podem citar:

"Consideraciones sobre la vida afectiva" revista Humanidades, nº unic. Erasmo 1952.

Va morir a Barcelona l'any 1990.

Folch i Torres, Lluís

Va nèixer a Barcelona l'any 1879. Crític d'art i pedagog, destacà per la seva eficaç labor d'orientació i rehabilitació de menors delinqüents, impulsant la Junta de Protecció de la Infància. Dirigí el "Portaveu de l'Associació Escolar Artística".

Crea dins el Grup Benèfic de la Junta Provincial de Protecció a la Infància, el Laboratori d'Experimentació Psicològica.

Al 1926 funda l'Institut Torremar a Vilasar de Dalt per a infants retrassats, o "psicoanormals", com els definia, procedents de serveis assistencials de qualsevol corporació pública o de les Juntes o Tribunals de tota Espanya. Va ser succeït pel seu fill Folch i Camarasa. Aplica les idees de Binet, Simon, Christians, Vermeylen, Fernald, Rossolimo, Decroly i Descoedres, entre altres investigadors en psicologia i pedagogia infantil. Col·laborà amb ell Claudi Bassols.

Va escriure l'Educació dels anormals i l'Institut Torremar.

Va morir a Barcelona l'any 1946.

Folch i Camarasa, Lluís

Va néixer a Barcelona. 1913. Metge i pedagog fill de Lluís Folch i Torres. Especialitzat en trastorns psicològics socials o educatius de la infància i de l'adolescència. Fou fundador i director dels serveis de psiquiatria infantil de l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau (1941-1980) i de l'Hospital de Sant Joan de Déu (1956-82).

Va dirigir Torremar, la institució fundada pel seu pare.

Fou professor de Pedagogia Terapèutica a la Universitat de Barcelona.

És autor entre altres publicacions de "Notes per a una història de la psiquiatria infantil Catalana" comunicació presentada al I Congrés d'Història de la Med. Cat.

Fou membre de l'Institut d'Estudis Catalans. El 1988 rebé la medalla president Macià de la Generalitat de Catalunya i el 1993 la Creu de Sant Jordi.

Va morir a Barcelona l'any 1999.

Font i Puig, Pere

Va néixer a Barcelona al 1888. Llicenciat en Filosofia i Lletres i Dret. Auxiliar de Filosofia de la Universitat de Múrcia. Catedràtic de Lògica de la mateixa Universitat. Al 1923 Catedràtic de Psicologia Superior a la Universitat de Barcelona. Com a llibre de text recomanava el Dumas en 8 volums i explicava el Rorschach i les seves experiències de transmissió del pensament, en grec que el receptor podia captar i no comprendre, recordo només el concepte d'ecotímia, espècie de capacitat de simpatia que algunes persones experimenten envers els sentiments d'altri. També feis broma sobre la seva incapacitat per ballar. "Todo el predicamento que tenia ante las señoras cuando hablaba, lo perdía cuando me veía obligado a bailar. " El feiem saludar amb el barret...

Criticava el conceptes de psiquisme inconscient. La llum i el calor sobre els arbres durant el carbonífer, va produir el carbo i aquest pot ara produir llum i escalfor, pero ell

mateix no es ni llum ni calor. Creia que només calia atendre a l'existència d'un psiquisme subconscient.

A més cigarretes menys interès per la tasca que hom realitza. Aristòtil ja deia que de dos actituds simultànies, la més agradable desplaça a l'altra.

Explicava les tipologies de Kretschmer, de Jung i la de Heymans-Wiersma. (per enèsima vegada). També feia menció del test de Rorschach.

Els plagis aparents. Has fet el descobriment de la teva capacitat, un altre dia inventaràs allò que ningú ha inventat.

No us fieu de l'aptitud dels originals al qui se'ls acuden idees que no han tingut altres, i menys si són en ciències socials, psicològiques o socials.

El seu pensament oscilava entre l'espiritualisme, l'orientalisme, el catolicisme i el psicologisme.

Entre les seves obres podem esmentar:

1916.- (Tesi doctoral) Las concepciones politicas fundamentales de los Santos Padres y escritores eclesiásticos de los siete primeros siglos del cristianismo.

1917.- La belleza de la lógica.

1920.- Dialectica normativa.

1921.- La belleza de la ciencia.

1922.- Estudios de logica critica. El supremo criterio de verdad: la evidencia.

1926.- El sentimiento de comunión desinteresada con el no yo como fuente de placer estetico.

1929.- El Ateneo igualadino (de la clase obrera) y la idea del orden.

1930.- Ramon Llull, polarizacion y unificacion.

1933.- La filosofia india.

1933.- Prolegómenos a la lógica incluyendo prenociones psicológicas.

1934.- El mecanicisme respecte de la vida i de la sensibilitat enfront d'altres doctrines. Revista de Psicologia i Pedagogia. Aquest article acaba amb la següent frase: "Entre els éssers inorgànics, els dotats de vida sensitiva i els dotats de consciència merament sensitiva no hi ha diferències tals que requereixin forces diverses de les que són objecte de la Fisicoquímica ni principis constituents especials ni extrafísics; i la vida i la sensibilitat s'expliquen pel moviment dels elements

energètics" No em sembla que s'avingui amb el contingut i les orientacions del treball posteriors a la guerra.

1934.- Les secrecions internes i la psiquis. R. de Psicol i Pedag.

1940.- Filosofia, Sociologia, economia.

1941.- Santo Tomás, dechado para los hombres de ciencia y de cátedra especialmente para los españoles. (1941)

1942-1943.- Historia del pensamiento español.

1942.- Aspecto social del budismo.

1942.- Doctrina social del brahmanismo.

1942.- Experiencias con tests sobre la capacidad para la ciencia abstracta.

1943.- Balmes y la teoría científica del siglo XX.

1943.- La sociología además de ciencia fenoménica es también ciencia normativa?.

1944.- El predominio del espíritu.

1944.- Sobre los términos que en distintas lenguas significan belleza.

1945.- El conocimiento Histórico y el científico. Acad. Bones Lletres.

1945.- Fray Francisco de Victoria. Oportunidad de su magisterio.

1945.- San Isidoro de Sevilla como patrono de las Facultades españolas de Filosofía y Letras.

1946.- Ciencia y virtud demuestran la existencia de Dios.

1947.- Balmes en el primer centenario de su muerte.

1948.- La doble vidas orgánica y psíquica de la unidad del hombre.

1949.- Introducción general, lógica y psicológica a la Filosofía.

1949.- El libro como medio de elevación del hombre en particular de la juventud hacia los valores del espíritu.

1949.- Posición psicológica y pedagógica de España ante los valores del espíritu.

1950.- Debe la cinematografía ser incluida entre las bellas artes?.

1950.- Significado de Descartes como promotor de la ciencia físico-matemática y del espíritu crítico en Filosofía.

1953.- Anomalias en la relacion entre Filosofia tradicional y la Ciencia actual.

Discurs inaugural de la Universitat.

1953.- Educacion y San Juan Bautista de la Salle.

1955.- La teoria del conocimiento de Balmes.

1955.- Las aportaciones de la ciencia contemporanea al espiritualismo.

1957.- El nonagenario Jose de Calasanz, santo, pedagogo y aragonés.

1959.- Recuerdos, pensamientos y esperanzas.

Sense data: La doctrina estetica de Platon. Oraculos de Zoroastro. Irreducibilidad de la actividad mental a la sensitiva.

Traductor de Ciceró: "De la vejez" y "De la amistad".

Va morir a Barcelona l'any 1959.

Fuster i Pomar, Joaquim

Va neixer a Barcelona el 7 juliol de 1901. Un cop acabada la carrera va interessar-se per la Medicina Legal i va ser Professor Adjunt a la primera Universitat Autònoma. Obtingué el grau de Doctor amb la Tesi: La prueba de penalización de delitos.

Ingressà a l'Institut Mental de la Santa Creu i posteriorment al Preventorio Psiquiàtrico Municipal de Barcelona on fou, també Director.

Va fundar una clínica psiquiàtrica privada la "Clínica Pedralbes" que va ser la més important de Catalunya dels anys 50 a 80. Va fundar una revista que havia d'ésser el vehicle de comunicació científica de la mateixa: Els Annals del Sanatori de Pedralbes que es va publicar -----

En jubilar-se el Dr. Oscar Torras l'any 1961, assumí la direcció de l'Institut Mental. Durant la seva direcció que va durar fins l'any 1970, es va preocupar per millorar les condicions assistencials dels malalts ingressats a l'Institut.

El Doctor Fuster es va lliurar amb energia a potenciar la imatge de l'Institut, a ampliar el camp de la recerca i de les publicacions i a donar una imatge més progressista de la institució.

Durant l'època de la seva direcció, va organitzar els següents cursos:

Asistencia Psiquiatrica. En el Instituto Mental de la Santa Cruz. Mayo-Junio de 1.960.

Concepciones medicas actuales de la enfermedad humana". En el Dispensario de Psiquiatria, Medicina Psicossomática y Psicoterapia del Hospital de la Santa Cruz y San Pablo. Mayo de 1.961.

Psiquiatria de Urgencia en La Practica Medica". En el Dispensario de Psiquiatria, Medicina Psicossomática y Psicoterapia del Hospital de la Santa Cruz y San Pablo 1 al 27 de Febrero de 1.962.

Técnicas Psicoterápicas". En el Dispensario de Psiquiatria, Medicina Psicossomática y Psicoterapia del Hospital de la Santa Cruz y San Pablo. Mayo de 1.962.

El Oligofrénico Adulto como Problema Humano, Psiquiatrico Y Social En el Instituto Mental de la Santa Cruz. Febrero-Marzo de 1.963.

III Curso de Psicoterapia. En el Dispensario de Psiquiatria, Medicina Psicossomática y Psicoterapia del Hospital de la Santa Cruz y San Pablo. Mayo de 1.963.

Gerontologia Psiquiatrica". En el Instituto Mental de la Santa Cruz. Febrero de 1.964.

IV Curso de Psicoterapia. Introduccion A Las Tecnicas Psicoterapicas De Grupo". En el Dispensario de Psiquiatria, Medicina Psicossomática y Psicoterapia. Junio de 1.964.

V Curso de Psicoterapia. Tecnicas Psicoterapicas De Grupo. Dispensario de Psiquiatria, Medicina Psicossomática y Psicoterapia, Mayo-junio de 1.965.

Asistencia Psiquiatrica. En el Instituto Mental de la Santa Cruz. Marzo-Abril de 1966.

Publicaciones del Instituto Mental de la Santa Cruz. Barcelona, 1960

Curso sobre Gerontologia Psiquiátrica. febrer 1964

Problemas asistenciales de las psicosis crónicas.

Autor de nombroses publicacions entre les quals podem mencionar les següents:

Primers treballs de Medicina Legal:

Comentarios al empleo de la prueba de Fernald-Jakobsohn en los delincuentes. Arch. de Neurobiología, núm. 1, 1931.

Aspecto médico-legal de la lucha contra la toxicomanía. Ann. de l'Hosp. de la Santa Creu i Sant Pau. Gener, 1931.

Los métodos psicológicos para la investigación experimental del juicio moral. Rev. Med. de Barcelona, Nov. 1931.

Contribución al estudio experimental de la psicología del delincuente. La prueba de la penalización de los delitos. Tesis del doctorat. Madrid, 1931.

Los anexos psiquiátricos en las cárceles. Rev. de Med. Legal, Criminal y Psiquiátrica forense, juliol, 1932.

La prueba psicológica de las «P» en los delincuentes habituales. Rev. de Med. Legal, Criminal y Psiquiatría forense, maig, 1932.

Los delincuentes condenados por «delitos contra las personas» ante la prueba psicológica de la penalización de los delitos. Rev. de Medicina Legal, Criminología y Psiquiatría forense, octubre, 1932.

En col·laboración amb Rodríguez Cuevillas, C.: La valoración del delito y la noción de justicia en los delincuentes alienados. Rev. Méd. de Barcelona, 1932.

La motivación delictogena. Rev. de Psicología i Pedagogia, Vol. I núm. 5 febrer, 1932.

La insuficiente protección legal de los enfermos psicicos internados en los establecimientos psiquiátricos Rev. de Psiquiatría, Neurología y Dominios afines. Barcelona, 1936.

Crítica del impreso-certificado para el internamiento de enfermos psicicos. Associació de Psiquiatria i Neurologia de Barcelona, en la sessió del 18 de febrer de 1953.

Articles sobre assistència psiquiàtrica:

Plan moderno de asistencia de los alienados. Ponencia presentada a la I a Reunión Nacional de Neuropsiquiatría. Edit. Paracelso. Madrid, 1926.

Estudios y Proyectos. Preventorio Municipal de Psiquiatria. Gaceta Municipal de Barcelona, núm. 2, de 1952.

Articles sobre terapèutica psiquiàtrica.

Tratamiento de las esquizofrenias por la "pireto-electrochooterapia". Medicina Clínica. 3. setembre 1943.

Pyreto-Electric Shock Therapy in Schizophrenia. The Lancet. 10 de juny de 1944.

Juicio critico de la leucotomía prefrontal en la terapéutica psiquiátrica. Med. Clínica, agost, 1944.

Els tractaments convulsivants i per comes insulínics en les psicosis coincidents amb l'embaràs. Medicina Clínica. Novembre 1944.

La terapèutica convulsivant en les psiconeurosis. Medicina Clínica. Agost 1947.

En col·laboració amb Pons Bartrán, R.: Resultados del empleo de los ganglioplégicos (BTEA, C. 92-95y 4560 R.P.) en terapéutica psiquiátrica. Rev. Psiquiatría y Psicología Médica. T.1. núm. 2, 1952.

En col·laboració amb Beá, J.: Las remisiones espontáneas en las psicosis endógenas. Com. al III Congreso Nacional de Neuro-Psiquiatría. Santiago, juliol, 1952.

La somnoterapia prolongada en nuestra práctica psiquiátrica. Ann. de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Vol. XVII, núm. 3-4, maig-agost, 1957.

En col·laboració amb Beá, J.: Possibilitats de la psicoterapia de grup en les psicosis. Com a la sessió clínica de l'Inst. Mental de la Santa Creu, el 25 d'octubre de 1958.

Tratamientos modernos del alcoholismo inveterado. En el 75 aniversari de l'Academia de Ciències Mèdiques, març, 1953.

En col·laboració amb Bayle, F.: El cardiazol-ácido nicotínico en las demencias. Ann. de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Vol. XV, núm. 1, gener-febrer, 1955.

En col·laboració amb Abella, D.: La clorpromazina-reserpina en la sociabilització de les psicosis cròniques. Sessió clínica de l'Inst. Mental de la Santa Creu, el 29 de març 1958.

La perfenazina en el tractament de l'ansietat i de l'agitació psicomotora. Sessió clínica de l'Inst. Mental de la Santa Creu, el 24 de gener 1959.

La terapèutica ocupacional en las psicosis. Ann. de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Vol. XXI, núm. 4, maig-juny. 1961

Pedagogía terapèutica en les psicosis. Ann. de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Vol. XXI, núm. 4, juliol-agost. 1961.

Estudis psicopatològics i clínics :

Significació pronòstica i importància del símptoma de la reacció sintònica de primer contacte en els brots d'esquizofrenia aguda. Rev. Clin. Espa. 30 gener 1944.

Estudi clínic y anatomopatològic del deliri agut. Medicina Clínica, febrer 1944

Dolantinismo. Necesidad de su restricción como nueva toxicomanía. Medicina Española, abril, 1945.

Patología psicósomática y clinica psiquiátrica. Ann. de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, Vol. XI, nov. i desembre, 1951.

El síntoma de la negación del reconocimiento. Rev. Psiquiat. Psicol. Med. 11.gener 1955

En col·laboració amb Fuster de Carulla, J. M^a: La cataplexia como sintoma neuro-psiquiátrico. Vol.XLIII. Anales de Medicina, pag. 87. Barcelona, 1957.

Falsos reconeixements d'identificació familiar. Com a la sessió clínica de l'Institut Mental de la Santa Creu, el 23 de desembre de 1957.

Psicosis inducidas. Rev. Psiquiat. Psicol. Med. III. gener 1957

La cataplexia como síntoma neuropsiquiátrico. Annales de Medicina. 43.1. març 1957. En Col·laboració amb Fuster de Carulla.

En col·laboració amb Costa Molinari, J. Mª Estudi catamnesic de deu esquizofrènies finals. Com. a la sessió clínica de l'Institut Mental de la Santa Creu, el 26 d'abril de 1958.

El delirio celotípico autorreferido. Ann Med. 44. 1. Març 1958

Disquinesias palpebrales en las esquizofrénias. Ann Med. 45. 4. Desembre 1959.

De la personalitat sensitiva al suicidi paranoic. Sessió Clínica de l'Institut Mental de la Santa Creu, el 25 de gener de 1958.

L'organització psiquiátrica a l'Estat de California del Nord. Sessió clínica de l'Inst. Mental de la Santa Creu.

La «Stasis ommaton» en els malalts esquizofrènic. Sessió clínica de l'Inst. Mental de la Santa Creu, el 4 de febrer de 1959.

Alteraciones de la conciencia de personalidad en los defectos esquizofrénicos. Anales del Hospital de la Santa Cruz y San Pablo. 21.2. març-abril 1961.

Treballs històrics:

La piedra de la locura. (Humanitats mèdiques). Med. Clínica. Barcelona, octubre, 1944.

L'Assistència psiquiàtrica a Barcelona i a València en el segle XV". Publicacions de l'Institut d'Estudis Catalans. Barcelona. 1961.

Origen y evolución de la asistencia psiquiátrica en el Instituto Mental de la Santa Cruz. Anales del Hospital de la Santa Cruz y San Pablo. 20.2. març-abril 1960.

El Dr. Antonio Pujadas y Mayans (1811-1881) precursor del Movimiento Pro Higiene Mental. Bol Inf Inst Medicina Psicológica. 1. 6. maig 1960.

Sobre la fundación de la Sociedad de Psiquiatría y Neurología de Barcelona. Ann Medicina. 47. 2 de juliol 1961.

El Dr. Francisco Campderá y Comin (1793-1862) fundador de la Torre Lunática de Lloret de Mar. Inst Med Psicol. V. 59. octubre 1964.

Entre les seves obres més importants podem esmentar la col·lectiva amb els membres de l'Institut Mental: Psiquiatria de Urgència. Barcelona. Ariel. 1964.

De fet la Universitat Autònoma de Barcelona va ser creada per un decret llei del 6 de juny de 1968 i volia posar-se en marxa de manera immediata. La primera Facultat a iniciar la seva docència va ser la de Filosofia i Lletres que es va instal·lar provisionalment al Monestir de Sant Cugat i la segona la de Medicina que s'havia d'instal·lar al pavelló que havia estat la Farmàcia de l'Hospital de Sant Pau. Aquesta darrera creada per la disposició 1771/1968 de data 27 de juliol del 1968. Posteriorment es van iniciar els estudis de les Facultats de Ciències i la de Ciències Econòmiques i Empresariales. El Dr. Fuster fou l'encarregat d'estructurar un grup de facultatius interessats en col·laborar en aquesta empresa. La part més activa va ser la del Dr. Abella que fou nomenat encarregat de càtedra i la del Dr. Costa Molinari que va ser nomenat encarregat de curs.

L'Assistència Psiquiàtrica a Catalunya. Una perspectiva històrica. Publicada postumament per la família. Barcelona. Espaxs, 1989. Es tracta d'un treball que havia estat guardonat per l'Institut d'Estudis Catalans i que representa una Història de la Psiquiatria Catalana.

Va morir a Barcelona l'any 1982.

Galceran Granés, Artur

Va néixer a Girona l'any 1850 i va morir a Barcelona el 1919.

Va ser un dels psiquiatres més importants de finals del XIX. Deixeble de Giné i Paratagàs amb qui va col·laborar estretament al Manicomi de Nova Belen. Va ser nomenat director del Manicomi de Sant Boi (1885-1895) i després de l'Institut Pere Mata (18—a 19--?).

Va desplegar una gran activitat com a publicista fundant les revistes Boletín del Manicomio de San Baudilio i Archivos de Terapéutica de las enfermedades nerviosas y mentales, i col·laborant en les revistes mèdiques i psiquiàtiques més importants: Independència Mèdica, Revista Frenopática Barcelonesa, Gaceta Mèdica de Cataluña, Revista Frenopática Española.

Entre els seus articles podem esmentar els següents:

La Medicina Mental y los Manicomios en Italia (s.d.)

Recensió del treball de Michetti sobre .El herpetismo y la lo-cura.(GMC: 1878, 297).

Curabilidad de la P.G.P.(IM: 1878 390-394).

Notes clíniques. (IM: 1878 106-109).

Locura mixta,(IM: 1878).

Recensió del treball de Gilliforti sobre La admisión de los alienados y los asilos de observación (GMC: 1878, 297)

Recensió del treball de Tassi sobre La influencia reciproca de la locura y las enfermedades comunes. (GMC: 1878, 299-300) .

Recensió de La termometria en las enfermedades mentales. (GMC: 1878, 3p0).

Algunas consideraciones acerca de las alucinaciones bajo el pun-to de vista de su patogenia y de su tratamiento. (GMC: 1878, 166-173).

Sonambulismo. (IM: 372-374 i 387-390).

Valor clinico y etiologico de la fiebre intermitente desarrollada en el curso de las vesanias.(GMC: 1879, 100-102).

Mania razonadora. (IM: 1881, 141-143).

Melancolia. (IM: 1881, 209-211).

Locura epileptica. (IM: 1881 383-385) .

De la naturaleza de la locura.(IM: 1881 393-395).

El proceso de la sinrazon. (RFB: 1881 168-185).

Locura sifilitica; completa recuperacion por el tratamiento mixto. (RFB: 1881 190-195)

.

Alteraciones de la voluntad. (RFB: diversos articles entre 1882 i 1883).

Balneoterapia en el delirio agudo,(IM: 1882 41-44).

Causas proximas a la locura, (IM: 1882 109-111).

Tratamiento de la epilepsia y de la mania por el bromuro etilo,(RFB: 1883 36).

Comentari a la Anatomia de los centros nerviosos, de Miq A. Fargas i Roca.(RFB: 1883 67-72).

Del determinismo en la voluntad y libre albedrio: critica de ambas teorias, (RFB: 1883 305).

Responsabilidad de los enagenados. Datos practicos para conocerla y graduarla, (RFB: 1883 309 i 369-373).

Tratado de dermatosis nerviosas, (RFB: 1883).

Trastornos de la asociacion de ideas, (RFB: 1883 i 1884 en diversos articles).
Circunstancias meteoricas que ofrecen mayor influjo en las formas exaltantes y deprimientes de la locura. (Congreso Frenopatico de Nueva Belen, 1884).

El libre albedrio. (GMC: 492-498, 522-528 i 549-558). ,

Anotacions al Tractat de Medicina Legal, de Tardieu. (1884) .

Responsabilidad parcial de los enajenados. (GMC: 580~590, 621-629, 648-657, 689-699, 714-722 i 745-752)(1884) .

Hiperpercepción. (RFB: 1884).

Sobre el concepto de las localizaciones cerebrales. (IM: 1884, 3-8).

Comentarios a la capacidad civil. (GMC: 1885, 337-339).

Consulta con motivo de una joven neuropatica. (GMC: 1887, 10-13, 40-44, 73-76 i 105-108).

Comentari a La higiene del espiritu, de Pi i Molist. (GMC: 1888, 475-476).

Recensió de La educación de la voluntad como base de la higiene., del Dr. Josep de Letamendi.(GMC: 1888, 215).

Ensayo de clasificación anatomo-patológica de las vesanias. (Congreso Internacional de Barcelona, 1888).

Recensió de El hipnotismo como agente terapeutico-, del Dr. Fran-cesc Xavier Vilató. (GMC: 1889, 155-156).

Recensió al Tratado de la locura, de Hammond (GMC: 1889, 471-473).

Recensió de Psicosis consecutivas a la influenza. (GMC: 1890, 570-571).

El moderno Manicomio de San Baudilio de Llobregat. (1892) .

Sobre Frenopatias y Código Penal. (IM: 1889, 9-11) .

Pròleg al llibre Guia del Diagnóstico de las Enfermedades Mentales del Dr. Martinez Valverde. (1899) .

Consideraciones sobre la clasificación de las enfermedades mentales, a propósito de la adoptada para el servicio clinico del Manicomio de Reus. (GMC: 1900, 521 -525 i 556-561) .

Comentari al X Congres d'Alienistes i Neurolegs francesos. (GMC: 1900, 229-301 i 330-333).

Fototerapia. (1901)

Le prensa y el proceso Willie. (GMC: 1895, 53-56) .

Recensió al Suero antialcohólico del Dr. Toulouse. (GMC: 1896, 462).

Recensió a La craniectomia en los idiotas, de Lanne - Longue. (GMC: 1896, 463).

Recensió a La castración como medio terapeutico, de Kraemer. (GMC: 1896, 463-464) .

Etiologia neuropatica. (GMC: 1896, 6).

Patologia social. (GMC: 1896, 8).

Recensió de El Cerebro de Vicente Ots i Esquerdo. (GMC: 1896, 23).

Recensió de Un vicio fin de siglo: Morfinismo, d'Ignasi de Llorens. (GMC: 1896, 23).

Puntos concretos sobre electrodiagnóstico. (GMC: 1897) .

El sueno. (GMC: 1899, 264-265).

Epidemia de locura religiosa. (GMC: 1899, 448-452).

Recensió a La verdad sobre las aberraciones y los delitos de orden sexual, del Dr. de Letamendi. (GMC: 1899, 359-362).

Comentari al Congres Psiquiàtric de Napols, de 1899. (GMC: 1901, 42-44).

Recensió de Nuevos estudios de la voluntad y de sus enfermedades, de Fraguas. (GMC: 1901, 376).

Recensió a El idiotismo en las islas Baleares, d'Enric Fajarnes. (GMC: 1901, 377).

Recensió de Comment on se defend des maladies nerveuses, d'Henry Labone. (GMC: 1901, 378).

Características del Frenocomio científico. (GMC: 1903, 41-45).

Principios fisiológicos en la educación intelectual de los niños. (RFE: 1903, 8-34, 111-115 i 181-183).

Recensió de El yoduro potasico en la PGP, de Robin. (RFE: 1903, 201) .

Higioterapia, (I). (RFE: 1903, 48-511).

Higioterapia, (II) (RFF: 1903, 193-201)

Los Peritos medicos ante los Tribunales de Justician. (RFE: 1904, 177-180).

Alcances de la electrostatica en el histerismo, (RFE: 1910, 266-274).

Abstracción hecha de la locura fimica ¿hasta que grado modifican el psiquismo consciente y libre del tuberculoso, la irritabilidad del caracter, la neurastenia genital, las impulsiones morbosas, las desconfianzas y temores infundados, etc., que con frecuencia produce la enfermedad? ¿Tales trastornos pueden considerarse por lo menos circunstancias atenuantes de la responsabilidad, dado que no sean eximentes?. (GMC: 1910-II, 366-367).

Abstracción hecha de la locura fimica, ¿hasta que grado modifican el psiquismo consciente y libre del tuberculoso, la tristeza, la apatia, la abulia, en unos casos, y el optimismo y la euforia en otros? Tales trastornos, originados todos por la enfermedad, ¿pueden considerarse como causas de incapacidad para todos o para algunos de los derechos civiles?,(GMC: 1910-II, 367-368).

Medios de aumentar el vigor psicofisico de los individuos, y la lozania y prosperidad de un pueblo,(1910. Citado en Enciclopedia Espasa).

Manera de conseguir la creación y desarrollo de instituciones nosocomiales adecuadas a los distintos grupos de enfermos correspondientes a la Psiquiatria y Neurologia. (RFE: 1911, 125-126).

Esencialidad del caracter humano, (RFE: 1904, 97).

Recensió de Conciencia individual y social,, del Dr. Lluís Dolsa i Ramon. (GMC: 1904, 757-758).

Recensió de Borrachos: etiologia, sintomas, diagn6stico, pron6s-tico y tratamientoX, de P. Artés. (GMC: 1904, 756).

Recensió de Exposición de un cuadro clinico medico - legal de psi-copatía homosexual., de F. Bravo Moreno. (GMC: 1904, 757)-

Recensió de Legislación y guia para la reclusión de dementes en los manicomioss, del Dr. Francesc Casamada i Torrent. (GMC: 1904, 758).

Conditions exigées pour les asiles propres aux malades intellectuels. (GMC: 1906, 609-616 i 641-647).

Como deben ser los asilos para enfermos de la mente. (Barcelona, 1907) .

'Diagnóstico frenopático. (Girona, 1908).

Tratamiento de las hipercenestesias por medio de opiados a altas dosis. (RFE: 1909, 139-141).

Casuística y terapéutica de los delincuentes. (RFE: 1911, 125-126).

Indicaciones de la galvanización cerebral. Archivos de Terapéutica de las Enfermedades Nerviosas y Mentales, segons es pot llegir a la RFE: 1911, 96).

Importancia social de la Sociedad de Psiquiatría y Neurología. (RFE: 1911, 85-93, i GMC: 1911 - I, 266-271) .

Psiquiatría antigua y moderna. (RFE: 1911, segons es pot llegir expressament a RFE:1911, 128).

Recensió a Cómo se forma una inteligencia, del Dr. Toulouse. (Fulletó, 1912).

Conseguir una legislación modernamente científica sobre alienados por lo que se refiere a asuntos de responsabilidad y capacidad. (GMC: 1912 - I, 70-77) .

Comment doivent être les asiles d'aliénés. (AMP: 1912 - I, 596).

Pathogenie des paranoias. (E: 1913-II, 89).

Recensió de Las afecciones morales en las enfermedades de las vísceras nerviosas y mentales. (GMC: 1912 - I, 460) .

Recensió de l'Informe sobre Demencia Senil, de Martínez Capdevila i Bravo Moreno. (Fulletó, 1913).

Recensió de El cerebro, los nervios y el alma, del P. Francesc de Barbens. (GMC: 1914-II, 214).

Recensió de Los enfermos de la mente, del P. Francesc de Barbens. (GMC: 1914 - II, 215) .

Tratamiento del histerismo. (Opuscle editat l'any 1915).

Tratamiento psicosocial del histerismo. (GMC: 1912-II, 71-73 i 75-79).

Neuropatías eberthianas. (Barcelona, 1915).

El concepto de la locura a través de los siglos. (GMC: 1914 - I, 194-196).

Recensió del sinforme medico-forense de mentalidad en D. Ana P. C. (vejez), de Bravo Moreno. (GMC: 1915-I, 196).

Recensió del Estudio medico- legal de la epilepsias, del Dr. Gonzalez - Deleito. (GMC: 1915-I, 196-197).

Comentari a Las enfermedades mentales y el sacerdocio medico, de M. Martin. (GMC: 1915- I, 198).

Vicios sociales; vagancia: causas y remedios. (GMC: 1914 - I, 201 -204) .

Comentaris relatius al fullet6 "Consideraciones sobre el cerebro y la personalidad de Ruben Dario", del Dr. Juan Jose Martinez. (GMC: 1916, 299-305) .

Las inyecciones hipodérmicas de oxigeno en neuropsiquiatria. (Arch Terap Enferm Nerv Mental, 76, 1915)

Recensió de La locura en la historia de la humanidad, de W. Coroleu. (GMC: 1917 - I, 114)

Recensió de La Precocidad Infantil, del Dr. Blanc i Benet. (GMC: 1917- I, 115I.

Recensió d'un Curso de psicologia escolar para maestros, del P. Francesc de Barbens, (GMC: 1917-I, 117-119).

Recensió del llibre Tratamiento extramanicomial de locos y neu-rastenicos, de Sanz Gomez. (GMC: 1917-I, 119-120).

Horizontes actuales de la Psiquiatria. (Llibre en honor del Prof. Rodriguez Mendez, 1918, pags. 113-131) .

Casuistica y Terapèutica de la Delincuencia.(Conferencies pron. a l'Ateneu Barcelonesl.

Algo de Higiene del Cerebro. (Diversos articles a RFB: 1883).

Cómo deben ser los Asilos para los enfermos de la mente. (ATENM: 1906, 23, 136-142, i 24, 157-170).

De la histero-psicosis (RFB: II, 1882, 342-349)

Algo sobre las pigmentaciones de la piel sintomáticas de las enfermedades mentales. (RFB: II, 1882, 289-296)

Los baños calientes prolongados en el tratmiento del delirio agudo. (RFB: I, 1881, 261-270)

Locura por anemia y caquexia alcoholica. Curación por los reconstituyentes y opiados. (RFB: I, 1881, 221-224)

Mnemnopatias (RFB, 181 i182)

De las causas remotas de las enfermedades mentales, (RFB: I, 1881, 287-295).

Tanmateix la seva obra fonamental fou la Neuropatologia y Psiquiatria General. Imprenta de la Casa de Caridad. Barcelona, 1895. Un dels primers tractats de l'especialitat a Catalunya.

Galceran i Gaspar, Artur

Va néixer a Barcelona el 18-XI-1884. Va morir el 25-XII-1959. Fill del Dr, Galceran Granés un dels psiquiatres més importants de la segona meitat del XIX- Va ser metge de l'Hospital de Nens i del Cos de Metges de la Beneficència Municipal. Fou director de la Clínica Psiquiàtica, del Sanatori i del Preventorio Psiquiàtric. En aquesta institució va tenir molts conflictes interns

Fou secretari de redacció de la Gaceta Médica Catalana.

Autor de:

Estigmas físicos de degeneración de la cabeza en los niños anormales. Arch Therap Enf Neurol Mental, 1907, 29, 140-147 i en Med de los niños, 8, 133; 160-166.

Cronica de la sesion unaugural de la Sociedad de Psiquiatria i Neurologia, Gac Med Cat 1912-I, 191-192

En col·laboració amb Torras, Xercavins i Rabasté: Patronato para alienados pobres. Gac Med Cat, 1912, II, 394

Recensió de "Génesis y Tratamiento de la Demencia Precoz" Gac Med Cat, 1917-I, 309-310.

Indicaciones de internamiento de los locos en los manicomios. Gac Med Cat, 1919-I, 140-151. I en Arch Terap Enf Nerv Ment, 8, 69-73.

Los grandes síntomas neuropáticos: tratamiento del prurito. Gac Med Cat, 1921-II, 333-340

Tratamiento de la Paralisis general por el mercurio. Arch Terap Enf Nerv Ment. 7, 150-151

Preceptos higièncios para evitar las neuropatías en la infancia. Arch Terap Enf Nerv Ment., 7, 164-167; 8, 20-24; 34-39; 74-77; 105-110; 137-145. i en Arch Ginecop Obstet Pediat, 23, 33-35; 64-67; 129-133; 184-186; 225-229: 379-385: 455-462.

Letargia epileptica. Arch Ginecop Obstet Pediat . 23, 303-315

El opio en neuropatología. Arch Ginecop Obstet Pediat, 24, 275-281.i en Arch Terap Enf Nerv Ment 9, 117-126

Educación intelectual de los deficientes. Arch de de genicopatía, 24, 367-371 i en Arch Terap Enf Nerv Ment, 9, 144-148

Indicaciones del Haschich en la terapéutica neuropsiquiátrica. Gac Med Cat, 39, 361-363. I en Arch Terap Enf Nerv Ment 10, 27-30.

Agentes naturales y dolencias nerviosas. Arch Terap Enf Nerv Ment 10, 169-176.

Giné i Partagàs, Joan

Va néixer a Barcelona. el 18-XI-1836- Va morir a Barcelona el 27-II-1903. De família procedent de l'Alt Camp; fill del metge cirurgià Joan Giné i Queralt. Cursa Medicina a Barcelona, i es llicencia el 29-VI-1858. El 6 de juliol del mateix any, va passar a exercir la professió a Vila-rodona (Alt Camp). Després passa a Madrid, on féu el doctorat amb la tesi ¿Existen, en la actualidad, representaciones genuinas de las razas y tipos primitivos? (Madrid, 1862), i fou apadrinat per Pere Felip Monlau. Durant la seva

estança a Madrid fou col·laborador en “El Pabellón Médico” i va fer oposicions a una plaça de metge de «los Reales Sitios» de Sant Ildefons, Sant Llorenç i La Isabela, que no guanya. El 1861 va tornar a Barcelona, on va ser nomenat, per oposició, Ajudant segon de classes pràctiques (Anatomia) de la Facultat de Medicina, l'any 1864. El 4 de desembre de 1865, va fer oposicions per a una de les quatre places que hi havia de soci de l'Acadèmia de Medicina. Parla sobre la «necessitat d'ampliar els estudis anatómics» amb gran esperit materialista, que li valgué les objeccions de Pi, Torrent i Espinosa.

Amb autèntic esperit científic i revolucionari, encarrega als seus alumnes, Joseph Crous i Eusebi Martí, que busquessin companys per a formar la Societat d'Emulació per als Estudis Anatómics, en la qual no hi hauria cap càrrec burocràtic. La van inaugurar, gairebé clandestinament, el desembre del 1865. Aquesta associació científica entre alumnes i professors guanya simpaties i el 3-III-1866 es va transformar en l'Institut Medic de Barcelona. En la inauguració d'aquest centre, Giné i els seus col·laboradors van demanar que els presidís el doctor Letamendi, que era ben vist en els medis oficials. L'Institut fou el primer assaig seriós de formar una Facultat de Medicina lliure, sobretot després de la Revolució del 1868, que tan beneficiosa havia d'ésser per a la nostra Medicina.

El 1866, Giné també després d'un oposicions, obtingué el títol de catedràtic de Santiago de Compostela. Molt poc temps després va obtenir una càtedra a Barcelona. Des del 1867 era catedràtic supernumerari de Patologia Quirúrgica i titular d'aquesta des del 1871. Elegit degà de la Facultat de Medicina va realitzar totes les gestions per a que aquesta fos traslladada del vell Hospital de la Santa Creu a un nou edifici al carrer de Casanova, cosa que es va produir l'any 1906, poc temps després del seu traspàs.

Al 1873, era nomenat director del manicomí de Nueva Belen. Contribuí a formar l'Ateneu d'Alumnes Interns de la Facultat de Medicina de Barcelona, Inspirador i protector del «Laboratorio» que havien fet els seus alumnes Cardenal, Barraquer Riba, Viura i Manuel del Vilar, que ámb el temps s'havia de convertir en l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya.

Després de la Revolució del 1868, fou un decidit defensor de la lliure ensenyança amb l'esperança de bandejar de la Facultat tot el professorat vitalista. Com a higienista mental, mantingué uns criteris netament organicismes: “Si a Pi, como alienista le estorbaba el cerebro a Giné le sobra, como tal, el espíritu”.

Iniciador entre nosaltres de la Dermatologia moderna, en la qual tingué la influència de Bazin.

Lluitador infatigable, introduí la dona a la Facultat, i foren les primeres llicenciades del país les seves alumnes Maria Elena Masseras i Dolors Aleu.

Són celebres les seves campanyes contra l'administració de l'Hospital de la Santa Creu, i gràcies a elles s'inicia la construcció de la Facultat de Medicina de Barcelona.

Introduïdor entre nosaltres de la cura de Lister i de l'antisepsia. Gràcies a ell, es feren a Barcelona les primeres radiografies.

Va ser el principal defensor de la integritat mental de mossen Cinto Verdaguer.

Va organitzar ell Certamen Frenopàtic del 1883, que fou el primer congrés mèdic celebrat a Barcelona.

Fou President de l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya.

Paral·lelament a la seva tasca científica, també desenvolupa una interessant acció política. De signe republicà.

Col·labora en «El Compilador Médico» «Boletín del Ateneo de Alumnos Internos de la Facultad de Medicina de Barcelona», «El Protector de la Infancia», «Boletín de la Academia de Higiene». «La Ilustració Catalana» i altres revistes. Funda i dirigeix «La Independencia Médica» (1869-1904) i la «Revista Frenopática Barcelonesa» (1881-1885).

Autor de: Memoria sobre las aguas minerales de Figuerola (1860);

Tratado de Higiene rural, o sea arte de conservar la salud y alargar la vida y perfeccionar el ejercicio de las funciones de los labradores (1860);

Del empleo del ácido fénico en los embalsamamientos humanos (1864);

Memoria sobre la necesidad lógica de ampliar los estudios anatómicos (1865);

Reseña histórica de la creación del Instituto Médico de Barcelona (1866);

Apuntes de Anatomía general, sacados de las lecciones dadas en la Escuela libre del Instituto Médico (1869);

Cuadros sinópticos de anatomía descriptiva; Apuntes sacados por los alumnos del curso del Doctorado de la Facultad de Medicina, de las Lecciones sobre Historia de la Medicina dadas por el Dr. Juan Giné, catedrático numerario de la expresada facultad, en la cátedra instalada por la Excma. Diputación Provincial de Barcelona. Revisadas por el susodicho profesor (1869)

Lecciones sobre Historia de la Medicina, dadas durante el curso de 1868 a 1869 (1869);

Higiene Industrial (1872); Compendio de Anatomía médico-quirúrgica (1873);

Descripción, marcha funcional y reglamento orgánico del Manicomio de Nueva Belén (1874);

Programa prontuario de Clínica Quirúrgica, correspondiente al año 1874-1875 (1875);

Tratado teórico-práctico de Frenopatología (Madrid 1876); Obra destacada per ser el primer tractat de Psiquiatria al nostre país.

Curso elemental de Higiene Privada y Pública (1871-1876), segona edició, en quatre volums;

Armonía entre la Higiene y la libertad (1878), es tracta d'un discurs llegit, a l'Ateneu Lliure de Catalunya, el 6 d'octubre de 1878

Ensayo teóricopráctico sobre la Homología y la Heterología frenopáticas, o sea semejanzas y diferencias entre los procesos de la razón y de la sinrazón (1878);

Índice higiénico, intelectual y moral de un pueblo. Discurso leído en el Ateneo Libre de Cataluña en 1878 (1878);

Estudios clínicos sobre la sección por ligadura elástica (1879);

Tratado clínico iconográfico de Dermatología Quirúrgica (1880);

Proyecto relativo a la verificación de las defunciones e instalaciones de Casas de Socorro discursos llegits a les sessions inaugurals de l'Ateneu d'Alumnes Interns de la Facultat de Medicina de BARCELONA, el 1882 i el 1884;

Estudios clínicos de las aguas minerales del Puig de las Animas en Caldas de Malavella (1882);

Proyecto razonado sobre la legislación referente al ingreso, estancia y salida de los enfermos de la mente en los asilos frenopáticos públicos y privados,(1883);

Tratado clínico iconográfico de las enfermedades venéreas y sifilíticas (Sifiliografía) (1883);

Manicomio de Nueva Belén, fundado en 1857 (1883);

Conclusiones del dictamen emitido por la Real Academia de Medicina y Cirugía de Barcelona acerca de los trabajos de D. Jaime Ferran y Clua sobre el cólera (1885);

El Código Penal y la Frenopatología, o sea manera de armonizar el espíritu y el lenguaje del Código Penal con el estado presente de los conocimientos frenopáticos (1888);

El corazón del Orate. (1890),

Profilaxis Penal. (1892);

Discurso de contestación (1895), llegit en la recepció a l'Academia de Medicina de Felip Comabella;

Discurso de contestación al leído por el Dr. Alvaro Esquerdo en la R. Academia de Medicina de Barcelona (1897);

Discurs inaugural del curs universitari: Lo que es y lo que debería y podría ser la enseñanza en nuestra Facultad de Medicina (1898).

Autor prolífic es va distingir per la publicació d'unes anomenades novel·les científiques en les quals, amb un estil literari divulgatiu i humorístic tracta de la psiquiatria o de les neoplàsies. Així tenim :

Un viaje a Cerebrópolis. Ensayo humorístico de dinámica cerebral, escrito por el Licenciado Ingrassias, Caballero del Espolón de Morand y de la Silla Turca, Gran Cruz del Kiasma y profesor libre en la Universidad de la Lira. Dado a luz en español corriente y moliente (Barcelona, 1884).

La familia de los Onkos. Novela o fantasía humorística de carácter clínico, escrita para recreo utilidad y ornato de profesores y escolares de la noble ciencia y provechoso arte de curar, por el doctor D. Histógenes Micolini, Comendador de número de la Real y Distinguida Orden Americana de la Telangiectasia y del Pigmento, y catedrático (por oposicion del Gobierno) en la Facultad de Cirugía de Santa Bárbara (que truena) en Trauma Chirona. Traducida del volapuk al castellano, con libertad y uso de los derechos individuates (1888),

Misterios de la Locura (Barcelona, 1890).

Giné, juntament amb Bartomeu Robert, va traduir, de R. Virchow: La Patología celular.

El seu fill Dr. Giné i Masriera va publicar pòstumament unes Obres Escogidas. Tipografía la Académica. Barcelona 1903.

Grañén Raso, Enric

Nasqué a Barcelona el 16-12-1916

Va estudiar a Barcelona on es va llicenciar l'any 1942. Alumne Intern de la Clínica Mèdica del Prof. Pedro i Pons, al Dispensari de Medicina General.

Va col·laborar amb el Prof. Sarró en les diverses activitats de la Càtedra.

D'orientació humanística i psiconalista no ortodoxa va fundar amb Otaola, amb el qual s'analitzava, i Farré Puyal, l'Institut de Medicina Psicològica.

Publicacions:

"Desiderio Erasmo de Rotterdam y el Humanismo" Erasmo 1947

"Los contenidos oníricos y su relación con la Psicología de C.G. Jung" Erasmo 1951.

"El 'Sueño dirigido' de Desoiile en Psicoterapia (Reve éveillé)" Med. Clin. 04-51,

Va morir l'any 1991.

Irazoqui i Villalonga, Enric

Va néixer a Barcelona, aprox al 1908. Va estudiar a la Facultat de Medicina de Barcelona i es va especialitzar a Viena. Fou metge intern del Sanatori Frenopàtic de Nostra senyora de Montserrat per a senyors i pensionistes.

Va ocupar el Dispensari de Psicosomàtica al servei de Medicina de l'Hospital de Sant Pau dirigit pel Dr. Rocha Carlota. Va codirigir junt amb el Dr. Montserrat l'Institut Psico-mèdic "Barcino".

Fou un profund coneixedor de la filosofia i d'una orientació psicològico-existencial de la Psiquiatria.

Autor de la Monografia Mèdica nº 92 del 1935 "Concepcions i delimitació de l'esquizofrènia"

L'efedrina i la tolerància per la glucosa en la psicosi maniaco-depressiva (en col. amb Ancochea). (AM: 1933, 343) .

Sobre la alucinosis en la P.G.P. (RMB: 1933, 213 i 275).

Sobre l'al-lucinosi en la P.G.P. (AM: 1935, 543-544).

Delimitació actual del grup de les esquizofrènies. (RMB: 1935, 115).

El punto de vista analítico-existencial en la investigación de la neurosis obsesiva, en Montserrat, Costa y Ballús. Patología Obsesiva. XI Congreso Nacional de Neuro-psiquiatría. Malaga 1971 209-

Recensió a L.C.R. en dementes precoces, de Giagomo. Ä (AM: 1933, 187) .

Recensió a Histopatología de dementes precoces, de Buscaino. (AM: 1933, 187).

Recensió a Tratamiento de las esquizofrenias, de L. Valenciano. (AM: 1933, 188).

Jaques i Canal, Eugeni

Va néixer a Puigverd de Lleida (La Noguera) el 1850. Fill i net de metges. Obté el Grau de Batxiller a Lleida el 1869 i es llicencia en Medicina a Barcelona l'any 1876. Abans havia sol·licitat entrar com a practicant a l'Hospital de la Santa Creu. Era conegut i amic de la família Giné en l'època d'estudiant i hi va viure. El propi Dr. Giné escriu en el seu nom sol·licitant es pugui examinar a Madrid. En continua vinculat posteriorment i en acabar la carrera entra de metge intern del manicomi de Nova Belen 1876

Posteriorment entra al Cos de la Beneficència Municipal de Barcelona, i com a metge segon del districte del Born es l'encarregat de l'atenció mèdica dels asilats a l'Asil del Parc. D'aquesta manera se'l pot considerar com a l'iniciador del Servei Psiquiàtric Municipal de Barcelona. Posteriorment va ser el director de la Secció Oftalmològica de l'esmentada Beneficència.

Va ser codirector, amb P Sereñana de la revista "La Clientela" (1881) i col·laborador de la Revista de Ciencias Mèdicas, de la Revista Frenopàtica Barcelonesa i de la Independencia Mèdica.

Junt amb el grup encapçalat per Giné i Partagàs va signar el dictamen razonado a favor de Mossen Cinto

Jaques va publicar diversos articles a la Revista de Ciencias Médicas, en la que exposava entre altres temes els relacionats amb les darreres innovacions tècniques. Així podem veure :

Agua mineromedicinal bicarbonatada de Gavà- 1881, 393-395

Tratamiento de la oftalmología purulenta de los recién nacidos en la Clínica Oftalmológica del Dr. Carreras Aragón, 1880- 31-33.

Uretrótopo eléctrico del Dr. Jardin, 1881. 218-219

Aparato para lavar el estómago del Dr. Bevove construido por los Srs Mathieu hijos, 1881, 317-318

Modelo de un nuevo estetoscopio flexible, 1881, 484-486

Instrumentos nuevos. Curvímetro de Chéron. Pulverizador de Siegle modificado por Galante. 1881, 121-123

També té alguns articles a la Independencia médica.

La sociedad rusa de higiene pública, 1885, XX(15), 176-177

La cocaína en oftalmología, 1885, XX(18), 207-208

El colera morbo asiático en Barcelona durante el año 1885, 1886 XXI (12), 133-137; (13), 147-1151.

Especialment important per a nosaltres és l'article: "De la necesidad de erigir en Barcelona un albergue provisional para locos" publicat a la RFB .

Va morir a Barcelona l'any 1911.

Juncosa i Orga, Joan

Va néixer a Poboleda (Priorat) al 1904. Morí a Barcelona l'any 1981.

Sense una obra publicada, es va distingir per la direcció del Manicomi de Sant Boi, d'homes, un cop acabada la Guerra, durant la qual va ser empresonat a una txeca.

Lliteras i Brunet, Pere

Va néixer a Capdepera (Mallorca) aproximadament l'any 1890.

Fou metge psiquiatre del Preventori Municipal de Psiquiatria. Abans havia estat director provisional del Sanatori Psiquiàtric Municipal.

De tarannà modest va dedicar tota la seva vida a l'assistència on es va mostrar com a expert en Cura de Sakel

No se li coneixen altres publicacions que unes notes estadístiques sobre el Preventori Municipal de Psiquiatria.

Llorach i Malet, Pau

Les Piles, Conca de Barberà, 1839-Barcelona 1890. De procedència humil, es va pagar la carrera de Medicina fent de depenent de farmàcia a Sant Boi, on va conèixer al Dr. Dolsa Ricart del qual fou gendre i va col·laborar amb ell en la fundació de l'Institut Frenopàtic.

Posteriorment segons sembla es va enriquir adquirint la propietat d'un manantial d'aigües medicinals purgants a Carabanya que va comercialitzar amb notable èxit.

Té com a obra escrita l'opuscle que descriu el Frenopàtic, en col·laboració amb el Dr. Dolsa Ricart. Té a més a més un treball titulat "¿Qué relaciones guardan las enfermedades mentales con las formas del cráneo?" publicat a la IM, 1871-1872, 23, 9-11 que curiosament té el mateix títol d'un del Dr. Pi i Molist i que probablement fou un treball per a obtenir el títol de Doctor amb un tema proposat pel tribunal.

També és autor de tres articles publicats al "Siglo médico": Estudios frenopáticos, 1862, 9, 787-9 Departamento de frenomaníacos (furiosos) i manicomios en España 1863, 10, 21-22 i Sistemas de Institutos frenopáticos, 1863 10, 67-69.

Martí i Julià, Domènec

Barcelona 1861. Acabà la carrera de Medicina a Barcelona als dinou anys.. Fou cofundador i president de la Joventut Federalista de Catalunya, que adoptà una posició radicalment nacionalista. Més endavant, del 1903 al 1906, presidí Unió Catalanista, fins que aconseguí convertir-la en una entitat independentista i socialista alhora. Fou un gran defensor de l'acció social de la medicina i un dels promotors del Primer Congrés de Metges de Llengua Catalana.

S'especialitzà en Psiquiatria. A vint-i-cinc anys, entra a l'Institut Frenopàtic de les Corts de Sarrià, que dirigí des de l'any 1909 fins al 1915, havent succeït a Lluís Dolsa. Presidí la Societat de Psiquiatria i Neurologia

L'any 1903, li van confiar la ponència Organització de la Universitat catalana, en el I Congrés Universitari Català

L'any 1880, era cofundador i president de la Joventut Federalista de Barcelona., a la qual va donar un accentuat caràcter nacionalista

Per encàrrec de la Mancomunitat, elabora el projecte del Servei d'Alienats de Catalunya.

Col·laborà a la «Revista de Ciencias Médicas», «Revista Frenopática Española», «Gaceta Sanitaria de Barcelona», «Annals de Medicina», «Anales de la Sociedad de Neurología y Psiquiatría»

No obstant això Martí i Julià ha estat més conegut per la seva activitat política. Hi ha escrits seus a «La Renaixença», que dirigí els anys 1904 i 1905, «La Patria», «La Nació», «Joventut» «La Tralla», «Catalunya» «El Poble Català» i altres periodics.

Autor de: Estat actual de la política catalana. Orientació a seguir (1910);

Nacionalisme (sense data);

Per Catalunya. Articles (1913)

Per l'escola biològica catalana, format per un recull dels seus articles.

Entre la seva producció científica podem indicar:

Acabemos, (RCMB: 1895, 168-173).

Responsabilidad criminal ante los Tribunales de Justicia. (RCMB: 1896, 50-54, 57-60 65-67 81-85, 97-104 i 117-120).

Heteromnesia.(RCMB: 1896, 38-43).

Impulsion morbosa (I).(RCMB: 1897, 41-58).

Impulsion morbosa (II), (RCMB: 1897, 95-107).

La Fobia (I).(RCMB: 1898, 121-133).

La Fobia (II).(RCMB: 1898, 171-184).

La Filia (RCMB: 1898 483-499).

Curabilidad de las psicopatias, (RCMB: 1898, 880-889).

Concepto de Personalidad, (RCMB: 1898, 281-292).

La Personalidad psico-orgànica, (RMC: 1902 51-57).

El Delirion (traducido del catalan), (RCMB: 1902, 117-128) .

L Exercici practic de la Medicina. (RCMB: 1902 117-128) .

Valua clinica dels somnis, (AM: 1909 240-242) .

Caso de Incapacidad Mental (en col. amb Rodriguez Morini I Giné Marriera).

(RFE: 1910 1-11).

Sobre les manies i malalties imaginaries.(AM: 1910, 598-600).

L'Astenla- (AM: 1912, 84-92).

Efectes cerebrals de la caries dentaria-.(AM: 1912, 277-279).

La Higiene.(AM: 1913, 472-483) .

L'etiologia exògena.(AM: 1914, 82-94).

Document medico-legal. Informe sobre l'estat mental d'l. P. i S. -{en col. amb Vives i Casajoana). (AM: 1915, 117-120).

L'herència, (AM: 1915, 323-329).

L'ambient, (AM: 1916, 376) .

Sobre la curabilitat dels estats psicòtics.(AM: 1918, 85-95).

Concepte de la Personalitat. (AM: 1918, 96-105).

Diagnòstic i Medicina Legal de l'Epilèpsia. (AM: 1918, 106-134).

La cura dels malalts mentals en la cultura dels pobles´(AM: 1918, 147-151).

La Degeneració, (AM: 1918, 152-163).

Cas d'irresponsabilitat per psicosi de la menopausa- (en col., amb M. A. Fargas i Roca).(AM: 1918, 135-139) .

Cas d'irresponsabilitat criminal) (en col. amb Rodriguez Morini, Saforcada, i Roig). (AM: 1918. 140-149) .

Estudis de Psiquiatria General que no hem pogut localitzar

Morí a Barcelona l'any 1917.

L'any 1936 per subscripció popular se li va erigir un monument a la Diagonal.

Martí i Tusquets, Josep Lluís

Va néixer a Barcelona, 1929 -2006. Va estudiar a Barcelona. Es va especialitzar en Psiquiatria amb el Prof. Sarró. L'any 1957 ingressa com a metge de guàrdia al Preventorio Municipal de Psiquiatria. S'ha interessat per les teràpies de grup, tècniques d'expressió i Psiquiatria social. Director de l'Institut Frenopàtic de Barcelona. I Professor Titular de Psiquiatria a Barcelona. Va dirigir un Mestratge en Psiquiatria Social.

Autor entre altres de :

Análisis fenomenológico y experimental del. Grupo familiar del enfermo psicótico. Tesis Doctoral. UB.[1977]

C.A.E.P. cuestionario anamnésicoepidemiológico psiquiátrico. En Col. Amb M. Múrcia Grau. Anthropos 1990

Conceptos fundamentales de drogodependencias. En col amb M. Murcia Grau. Herder 1988

Conceptos fundamentales de epidemiología Herder En col. Amb M. Múrcia Gra. 1987

De la enfermedad a la fábula apariencia e imagen de salud. Anthropos 2004

Desarrollos en psicoterapia de grupo y psicodrama. En col amb L. Satne.Gedisa 1982

El Descubrimiento científico de la salud. Anthropos 1999

Enfermedad mental y entorno urbano Anthropos 1988

Enfermos imaginarios En col. Amb Muñoz Criado, Eva María. De bolsillo 2004.

Psiquiatría forense en col. Amb Marcó Ribé, Jaime i Pons Bartran, Ricard. 2ª ed. Espaxs cop. 2002

Psiquiatría social Herder 1976

Pròleg a Violker Roder. Terapia integrada de la esquizofrenia Ariel 1996

Vademécum de psicofármacos en col. amb M. Múrcia Grau. Jims 1989

Va dirigir les següents Tesis Doctorals:

Comorbidity de l'esquizofrènia amb la Camps i Montané, Núria 1996

Esquizofrenia y sexualidad. Fora i Eroles, Facund, Publicacions U.B. 1997

Estudi epidemiològic en salut mental de la Pedra Camats, Àngel Publicacions U.B. 1995

Estudio de los primeros enfermos militares, Buqueras Bach, Francisco Publicacions U.B. 1988

Estudio prospectivo comparativo de Lucas Carrasco, Ramona, 1990

La Formación en psicoterapia de grupo, Argot DL, 1986

Implicación de la masculinidad, Deusedes Juyá, 1993

Teràpia grupal en malalts alcohòlics, Gual i Solé, Antoni Publicacions U.B. 1991

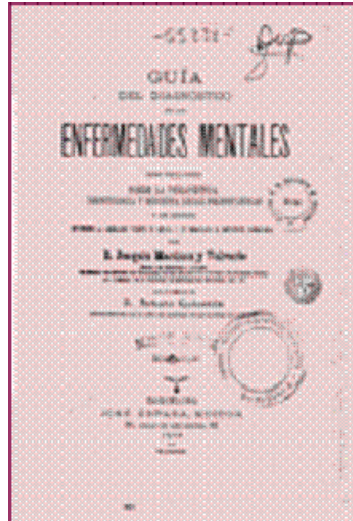
Martinez Valverde, Joaquim

Natural de Barcelona (1860?). Llicenciat el 1882 i doctorat a Madrid el 1883. Va col·laborar amb Gine i Partagas. El 1883, es va doctorar a Madrid i participa en el Certamen Frenopàtic organitzat per Gine. Fou metge intern del Manicomi de Nova Betlem. El 1885, era metge del manicomi de Sant Boi a proposta de Galceran, que n'era el director. El 1893 era metge municipal supernumerari de Barcelona. Essent subdirector del manicomi de Sant Boi, juntament amb Galceran presenta la dimissió el 1895. Col·labora en el Boletín del Ateneo de Alumnos Internos de la Facultad de Medicina de Barcelona, al Boletín del Manicomio de San Baudilio a La Independencia Medica, i a La Enciclopedia. És Autor de: Guia del diagnóstico de las enfermedades mentales, con nociones sobre la terapeutica Deontologia y la Medicina Legal Frenopática, amb un pròleg de Galceran, Espasa, 1900.

Analogias y diferencias entre las alucinaciones y las ilusiones son las unas y las otras un mismo fenómeno en lo esencial (RFB: 1883, pg. 305 i 374-375). Comunicació presentada al Certamen.

Responsabilidad parcial de los enajenados. (IM: 1884, 53-55).

Va morir molt jove el 10-VII-1902.

Mata i Fontanet, Pere

Va néixer a Reus l'any 1810. Va estudiar Medicina a Barcelona. Des de molt jove va manifestar el seu caràcter vehement que defensava les seves idees de manera apassionada i audaç. Va desplegar durant tota la seva vida una activitat sorprenent tant en el camp literari com a científic. Va ser un dels autors més prolífics i actius.

En 1835 va fundar la revista “El propagador de la libertad” i en el seu primer nombre va publicar un article titulat “La fraternitat universal” que donen idea de la seva visió de la vida que va sostindre durant tota la seva vida. Formà part de bullangues i revoltes que el van obligar a exiliar-se a Montpel·lier. Va tornar a Reus en 1838 i poc de temps després va tornar a ser desterrat.

Retorna el 840. En 1841 publica unes “Lliçons de mnemotècnia”. En 1842 va ser elegit diputat. En 1843 dirigeix junt amb Josep Oriol i Bernadet (l'arquitecte que edificà l'Institut Mental de la Santa Creu, de Pi i Molist) una Enciclopèdia manual de ciències arts i oficis.

Aquest mateix any va ser nomenat oficial primer del Ministeri de la Governació encarregant-se del ram d'instrucció pública relacionat amb la medicines, cirurgia i farmàcia, sent el redactor del Pla d'estudis Mèdics del 1843. Al poc de temps es va encarregar de la primera càtedra de Medicina Legal i Toxicologia de la Universitat de Madrid. Publicà el seu Tratado de Medicina i cirugía legal. Va ser atacat per sostindre “doctrines anticatòliques, materialistes, impies i funestíssimes” de les que va haver de defensar-se. Inclús va ser reptat en dol per Letamendi.

Va fundar el periòdic “La Facultad” defensor de la classe mèdica i propagador dels seus estudis,

Va publicar “La sinopsis filosòfica de la química, un examen crítico de la homeopatia”. I una Filosofía espanyola. Entre la seva producció literària trobem novel·les com Las

amazonas, Eloisa y Abelardo, Els trabucaires del Pirineu o l'idiota, Los moros del Riff, La campana del terror o las visperas sicilianas, La monja enterrada en vida o el convento de San Pablo.

En 1859 va pronunciar un discurs contra l'hipocratisme que va despertar una intensa polèmica.

Va col·laborar en la Revolució del 68 i va ser anomenat governador de Madrid, senador i ministre del tribunal de comptes, degà de Medicina i rector de la Universitat de Madrid.

Recuperat d'un ictus cerebral va publicar un llibre de poesies amb el nom de "Fotografies íntimes". Mata va ser un dels primers poetes a escriure en català: El vot complert, o Rècords de la pàtria.

Va morir a Madrid en 1877.

Va ser qualificat com "orador, és grandiloqüent, florit i analític, Com a pensador quelcom escèptic per haver-se apartat de la teologia; com a filòsof racionalista; com metge, organicista i fisiològic, quimista i experimental i no materialista".

Ens pot interessar especialment per haver sigut l'artífex de la renovació de la Universitat espanyola, per haver publicat un text eminentment psiquiàtric com així ho explicita el seu títol "Tratado de la Razón humana en estado de efermedad, o sea de la locura y de sus diferentes formas". que pot considerar-se com un dels primers textos de l'especialitat encara que, per l'especial inclinació del seu autor no tinga en compte els aspectes terapèutics de les malalties mentals, certament escassos en la seua època. També ha de ressaltar-se el seu interès per la psiquiatria i per la seua consideració com a matèria universitària, com es posa clarament de manifest en una nota del seu Tratado de Medicina y Cirugia Legal, tom II, p 287.

Menéndez y Pelayo estudia, en la seva Història de los Heterodoxos Españoles, la significació materialista i determinista que Mata, amb menys originalitat que audàcia, va mostrar en les seves obres. Dins de les seves errònies doctrines, Mata va brillar singularment en la càtedra, en el Parlament i en la premsa, com a estilista fàcilment i relativament correcte, i com a orador fogós que dominava perfectament l'idioma i sabia imposar-se als auditoris. Com a poeta, la seva labor no passa de mediocre, Les seves novel·les, especialment, pareixen escrites més amb vista al lucre del moment que al desig de donar al públic una producció verdaderament artística. Es conserva de Mata un drama inèdit, Pedro Abelardo. En relació a nombroses anècdotes que se l'hi atribueixen hi ha la coneguda de quan molest que truquessin a casa seva els visitants del seu veí Breton de los Herreros, es diu que va enganxar a la porta el següent rodolí: "No vive en esta habitación, el poeta Bretón". L'al·ludit poeta va respondre amb uns altres versos: "Vive en esta vecindad cierto médico-poeta, que al pié de su receta pone : Mata! i és verdad" I el Dr. Mata va replicar: "Este médico-poeta a quien tanto se maltrata, no recibe ni receta i por lo tanto no mata!"

La ciutat de Reus va posar el seu nom a un passeig i al Manicomi.

Miret i Monso, Josep

Va neixer a Barcelona, l'any 1918. El 1945 es llicencia a Barcelona. Fou psiquiatre a l'Institut Mental de la Santa Creu. Va treballar amb el Dr. S. Montserrat. Psicoleg a la secció de caracterologia, a l'Institut Psicotècnic de Barcelona i professor a la Catedra de Psiquiatria. Contractat com a professor per la Universitat de Los Andes a Merida, es trasllada a Veneçuela el 1953. Hi funda la catedra i els serveis assistencials de psiquiatria i fou adjunt de la catedra de semiologia i professor a l'Institut de Psicosisintesi i Relacions Humanes. Professor de psicologia medica a la Universitat Central de Venecuela (1958), càrrec que exercí també en psicologia general i psicologia diferencial. Fou director de la Facultat de Psicologia de la Universitat Andres Bello, on fou degà de la Facultat d'Humanitats i Educació. Psiquiatre del departament d'Higiene Mental del Ministeri de Sanitat i Assistència Social. President del Centre Catala de Caracas i de la seva secció "Terra Ferma". Autor d'una considerable obra escrita entre la qual podem citar:

¿Cómo ayudar al niño a vencer su timidez?.1948.

¿Cómo actua el ambiente familiar sobre su hijo?.1951

Catálogo de Narraciones en col. amb Maria Mullerat .1951

Las cuatro columnas del 'Paragranum'.1951

Lectures per a minyons.1951

El hombre y sus limites personales .1951

Otra versión de Paracelso.1952

El Narcoanálisis y la verdad.1953

¿Cómo es su hijo?.1953

Consideraciones médico-psicológicas sobre brujería y curanderismo.1954

¿Cómo es su hijo? .1955

Psicología y curanderismo Universidad de los Andes. 1955

Biografía de Sigmund Freud.1956

Tres estudios sobre los síndromes psicósomáticos.1957

El pensamiento mágico. 1959

En torno al juego infantil.1960

El problema profesional del debil mental relativo.1961

Grafología expresiva y grafología simbólica.1961

L'obra d'August Pi i Sunyer en els anys d'expatriació.1965

L'Autoritat paterna i l'entesa amb els joves Premi Carles Cardó.1967

Estudios sobre: 'Imagen del Sol': 'Relación del Sol con la electricidad' i 'Visión psico-antropológica del Sol.1970

Nova Terra Barcelona.1970

La autoridad paterna y el entendimiento de los jóvenes. 1970

El niño sandwich.1971

Las tres emociones primarias. 1971

Psicología de la expresión Caracas.1972

Los jóvenes y la droga.1972

Autodestruccion.1972

La expresion psicologia del gesto. 1972

Hippies versus convencionalismos.1973

Pereza mental. 1973

Investigación experimental de los simbolos.1973

El Doctor Augusto Pi i Sunyer, fisiologo. 1975

Imatge psicologica de la pell, Premi Marti i Julià.1981

Sobre la motivacion de los procesos psíquicos superiores 1983

La filatelia venezolana honra a un médico catalán: Augusto Pi i Sunyer. 1986

Obtingué el premi August Pi i Sunyer de tema científic. S'ha especialitzat en l'inventari i l'estudi dels metges catalans exiliats, sobre els quals ha publicat un treball gairebé exhaustiu

Va morir a Barcelona l'any 1995

JOSEP MIRET I MONSÓ
(1918-1995)
Catedrático de Psiquiatria
en Venezuela

Santiago Montserrat i Esteve

Va néixer a Barcelona el dia 7 d'abril de 1910. Es va llicenciar en Medicina l'any 1933. En acabar la carrera entra com a metge auxiliar a l'Institut Mental de la Santa Creu, el 19 de gener de 1934, essent adscrit al Departament de dones.

Al poc temps marxa a Viena per formar-se en psiquiatria . Hi va romandre-hi mig any durant el 33-34 i mig any més del 35-36. Va treballar amb el matrimoni Bühler (Charlotte i Karl), Pötzl, Hans Hoff i sobre tot amb l'escola d'Adler Va estudiar especialment psiquiatria infantil, hipnosi, afàsies i agnòsies. L'any 1934 realitzà pràctiques al Wiener Landes-Heil-und Pflgeanstalt "Am Steinhof" für Geistes- und Nervenheilkunde.

Torna a Barcelona i a l'octubre de 1936 al poc d'iniciada la Guerra Civil és nomenat metge psiquiatre amb destí al Sector Centre (Aragó). Sota les ordres del Dr. Mira organitza aquest Sector i organitza un hospital psiquiàtric a Lleida.

Superades les proves de depuració, en acabar la guerra, crea, junt amb el Dr. Irazoqui, l'Institut Psicomèdic "Barcino" com a institució psicopedagògica per a nens i s'incorpora al Dispensari de l'Hospital Clínic de la Clínica Mèdica A del Prof Pedro i

Pons on desenvoluparà la major part de la seva activitat científica, potenciant l'assistència psiquiàtrica i psicossomàtica ambulatoria i de relació amb la Clínica Mèdica.

Va ser secretari de l' Acadèmia de Ciències Mèdiques, i allà fa fundar l'Associació de Cibernètica Mèdica, una altra de les seves dedicacions.

L'any 1968 el Dr. Montserrat va acceptar l'encàrrec d'organitzar el Servei de Psicossomàtica de la Seguretat Social a la Residència "del Generalísimo Franco" (Vall d'Hebrón), on havia estat contractat com a Director Mèdic el Prof. Pedro i Pons.

Quan es va crear la Unitat Docent de la Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma a la Unitat de la Vall d'Hebrón es va encarregar al Dr. Montserrat l'organització i direcció de l'assignatura de Psiquiatria, amb categoria de Professor Agregat.

Els interessos científics de Montserrat Esteve s'orienten en diverses direccions com es pot veure en les seves principals publicacions. En destacarem quatre:

Montserrat Esteve, S.- Psicología y Física. Contribución al psicoanálisis del conocimiento científico. Herder. Barcelona. 1980.

Stokvis, B y Montserrat-Esteve, S. Tratado de hipnosis. Barcelona. Scientia. 1967.

Montserrat Esteve, S., Costa Molinari, J M, Ballús Pascual, C. Patología obsesiva. Ponència. Actas del XI Congreso Nacional de Neuropsiquiatria. Màlaga. 1971.

Montserrat Esteve, S.- Psicología y Psicopatología cibernéticas. Herder. Barcelona. 1985.

Algunes altres publicacions agrupades per temes poden ser:

Treballs relacionats amb la Guerra Civil:

Informe sobre la Clínica Psiquiàtrica Militar (incomplet). 1934.

Montserrat Esteve, S. La Psiquiatria de guerra. La Medicina Catalana. 9. Des 1937-gen 1938. pp 145-150.

Neurosis i medicina psicossomàtica:

Montserrat Esteve, S. Anèmies i Sistema Nerviós: síndromes neuro i psico-anèmiques. La Medicina Catalana. 3, 15. des 1934.

Montserrat Esteve, S. Síndromes neuropsiquiàtriques en els heredolúètics. La Medicina Catalana. 715-720. Juny 1934.

Montserrat Esteve, S. Las Neurosis. Colección Española de Monografías Médicas. Barcelona. 1942.

Montserrat Esteve, S. Disneas psicògenas. 1947.

Casanovas J. y Montserrat Esteve, S. Ambliopías psicógenas con sintomatología similar a la del síndrome nervioso central de J. Gonzalo. Arch S Oftalmo Hispano- Am. 11,2, 1951.

Montserrat Esteve, S. Medicina psicosomàtica, neurosis y psicopatías. Cap Tomo IV. Tratado de Patología y Clínica Médica. Dirigida per A. Pedro Pons. Barcelona. Salvat. 1952.

Montserrat Esteve, S. Diagnóstico de lo psicógeno en reumatología. Rev Esp Reumat. 5,5, pp 307-311. 1954

Montserrat Esteve, S. Psiquismo y cancer. En J. Gibert-Queraltó (ed.). Diagnóstico y Tratamiento de los síndromes

Treballs sobre física:

Montserrat Esteve, S. Ensayo sobre una nueva teoría de la luz. 1948

Montserrat Esteve, S. Reflexiones sobre el experimento de Michelson-Morley. 1949.

Treballs neuropsicològics:

Montserrat Esteve, S. Agnosias y apraxias. Afasias y amusias. En Tomo IV. Tratado de Patología y Clínica Médica. Director: A. Pedro Pons. Barcelona. 1952.

Psicología clínica:

Montserrat Esteve, S y Turó Gelís, P. El Szondi en gemelos univitelinos. Treball presentat al Congrés IV Congrés Nacional de Neuropsiquiatria. Madrid. 1954.

Montserrat Esteve, S., Ballús, C. Nueva técnica para el estudio de los vértigos. Med Clin (Barcelona). 25,5,346-349, 1955.

Montserrat Esteve, S., Ballús Pascual, C. Méthode d'objectivation des troubles de la posture et des tremblements par le test oscillométrique. Comptes rendues des séances de la Société de Biologie. Tome 163, 10, p 2079, 1969.

Cibernètica mèdica:

Montserrat Esteve, S. Nociones de cibernética y su aplicación a la neurología. En Tomo IV. Tratado de Patología y Clínica Médica. Dirigida per A. Pedro Pons. Barcelona. Salvat. 1952.

Montserrat Esteve, S. Cibernética y Neuropsiquiatría. Actas del Instituto Médico-Farmacéutico. 2. 56-60. 1956.

Montserrat Esteve, S. Cibernética y Psicología Médica. Anal Medicina, 42. 4 dic. 1956.

Montserrat Esteve, S. Psicología profunda y cibernética. VIII Conversaciones de intelectuales en Poblet. 8-10 setembre de 1967

Montserrat Esteve, S. Regulación cibernética de los niveles de consciencia. Capítulo de Progresos en Sofrología. A. Caycedo. Scientia. Barcelona. 1969.

Montserrat Esteve, S. Egostasis. Anuario de Psicología. 1. pp 47-55.1969.

Montserrat Esteve, S. Enfoques actuales de la cibernética y de la teoría general de los sistemas. Biological Psychiatry today. Vol B. 1642. Elsevier. North Holland. 1979.

Montserrat Esteve, S. Bases cibernéticas para una Psiquiatría interdisciplinar o integral. Congrés de la S.E. de Psiquiatría Biològica. 17 d'octubre de 1984

Montserrat Esteve, S. De la neurofisiología a la biocibernética. Intervención como comentarista al Primer Congreso de Psiquiatría Biològica. Barcelona. 17-19 oct. 1984

Lenguaje del enfermo obsesivo, i interpretación cibernética de las dudas y escrúpulos obsesivos. En J. Vallejo, (ed.). Estados obsesivos. Salvat. Barcelona. 1985.

Síndromes depressives:

Montserrat Esteve, S. Ballús Pascual, C. Depresiones en las encefalopatías vasculares. Med Clin (Barcelona) 35,4,281-284. 1960

Hipnosi mèdica:

Montserrat Esteve, S. Elektroencephalographische Untersuchung des Hypnosezustandes. Aktuelle Fragen Psychother, 3, 189-200, 1960

Montserrat Esteve, S. Estudio electroencefalogràfico del estado hipnótico. R Psiquiat Psicol Med, 5,2,120-124, 1961.

Montserrat Esteve, S. L'Hypnose Pendant les Cinq Dernières Années (1955-1960). Acta Psychother 9:429-468, 1961.

Montserrat Esteve, S. Historia de la hipnosis en España. R. Psiquiat Psicol Med, 6, 8, 575-584, 1964.

Patologia obsessiva:

Montserrat Esteve, S. Análisis timodinámico de los cuadros obsesivos. Anal Med. 48,3,set.1962.

Montserrat Esteve, S.- La patología obsesiva a través de los timolépticos. Actes del VI Congrès Nacional de Neuro-Psiquiatria.

Montserrat Esteve, S. Interpretación cibernética de los cuadros obsesivos y sus implicaciones terapéuticas. Anal Medicina, 49. 2. jun 1963.

Terapèutica psicofarmacològica:

Montserrat Esteve, S., Ballús, C., Pascual, B., Prat, J. Rom, J. Experiencias con el preparado G33040 en un ambulatorio de psicopatología. Med Clin (Barcelona) 39,1, 47-51, 1962.

Montserrat Esteve, S., Ballús, C., Pascual, B., Prat, J. Rom, J. Erfahrungen bei der Anwendung des Präparates Insidon (G-33040) in der psychosomatischen Medizin. Med Welt, 38, 1937-1941, 1963.

Montserrat Esteve, S., Ballús, C., Pascual, B., Prat, J. Rom, J. Expériences effectuées avec l'Insidon en médecine psychosomatique. 1963.

Montserrat Esteve, S., Ballús C., Costa, J M., Prat, J. Experiencias clínicas con desmetilimipramina (Pertofrana ®). Anals de Medicina, 1964.

Montserrat Esteve, S., Costa, J M., Prat, J. Experiencias clínicas con desmetilimipramina (Pertofrana ®) .VII Congreso Nacional de Neuro-psiquiatria. Madrid 1965.

Montserrat Esteve, S. Bases para una concepción bipolar en psicopatología. Proceedings of The IV World International Congress of Psychiatry. Excerpta Medica International Congress Series nº 150. 1966.

Rom, J., Montserrat Esteve, S, Samsó, J M, Ballús, C. Acción psicotropa del Tegelol. ®. Arch Neurobiol 30, 4, 1967.

Montserrat Esteve, Costa Molinari, J.M., Ballús Pascual, C. et al. Comunicaciones de Psicología Clínica. Actas y Trabajos de la IX Reunión Anual" Madrid 1965. Conjunt dels set treballs sobre taquistoscòpia que foren guardonats amb el premi "Pilar Sangro" de la Societat Espanyola de Psicologia del mateix any.

Montserrat, S., Ballús, C., Costa Molinari, J.M., i Prat, J. Contribution a la Psychopathologie. Conjunt de tres treballs presentats a Bonneval en una reunió amb H. Ey. Abril de 1967 amb el títol general de La tachistoscopie en Psychiatrie Clinique. Consta de : I.- Tentative d'élargissement de la conception organo-dynamique pour faciliter sa vérification expérimentale. II.- Adaptation de la méthode tachistoscopique à la clinique psychiatrique.. III.- Application de la méthode tachistoscopique en clinique psychiatrique.

Montserrat Esteve, S., Costa Molinari, JM., Prat Homs, J. Problemas clínico-experimentales de la asociación entre neurolépticos y antidepresivos. Rhodia. 1969.

Montserrat Esteve, S y Prat, J. Estudio psicofarmacológico del oxacepan. Med Clin (Barna), 52, 2, 131-134. 1969.

Moragas i Gallissa, Jeroni de

Barcelona el 9-VII-1901. Feu estudis de medicina a Barcelona, on es va llicenciar l'any 1926. S'especialitza com a pediatre al costat de Pere Martinez i Garcia i aviat es va especialitzar en Psiquiatria infantil influït per autors de parla francesa i principalment per Vermeulen. Se'l considera l'introduïdor a Catalunya de la Psiquiatria infantil, especialment el vessant de la Pedagogia Terapèutica, que va iniciar amb A. Strauss,(Heidelberg- Racine Wisconsin) Mira i Azoy en la primera clínica psiquiàtrica

infantil, a l'estil de les Child Guidance Clinics americanes anomenada "La Sageta", que va desaparèixer amb la Guerra Civil. L'any 1940 va fundar l'Institut de Pedagogia Terapèutica.

Sis anys més tard és nomenat Cap de la Subsecció de Pedagogia Terapèutica de l'Institut de Sant Josep de Calasanz. Des del 1945 era professor de Psicologia de la Infància a la Universitat de Barcelona. Des del punt de vista ideològic fou un home molt religiós d'orientació humanística. S'ha dit d'ell que fou un irracionalista teístic. Col·laborà en el Diccionari de Medicina de Corachan (1936). També va escriure a L'Avancada; El Matí; La Revista de Catalunya; Oreig, d'Olot; Al Revista de Psicologia i Pedagogia; Pro-Infància (1936-37), i Amigos de la Ciudad.

Amb una personalitat molt destacada i un gran poder de seducció i un pensament orientat envers un humanisme espiritualista d'arrel cristiana.

Autor de molts treballs, cal esmentar els de caràcter psicopedagògic els següents:

La infància anormal. Monografies mèdiques. Barcelona, 1933.

Evolució sexual de l'infant. Monografies mèdiques. Barcelona, 1935.

Las Oligofrenias. 1a ed., Ed. Miguel Servet. Madrid, 1942. 2a ed, Editorial L.Y.E. Barcelona, 1961.

El niño anormal. Ed. Agora. Barcelona, 1945.

Niños psicopatas. Jose Janes, editor. Barcelona, 1948.

Niños oligofrénicos. Ed. Jose Janes. Barcelona, 1949.

Diagnostico logopèdico de Demóstenes. Barcelona, 1950.

Los signos neurológicos en Pediatría (en col·laboració amb C Cuenca y G Lloveras). Ed. Científico Medica. Barcelona, 1951.

Espiritu y neurosis. Barcelona, 1952.

Encefalopatias connatales. Barcelona, 1954.

La metafora expresiva. Barcelona, 1955.

Psicología de la infancia y de la adolescencia. Ed. Labor. 1a ed., Barcelona, 1957. 2a ed., Barcelona, 1960.

Te una abundant obra literària que podem citar:

Assaigs

Inconsciencia, consciencia y supraconsciencia de los Karamazov. Barcelona, 1935.

La redempció eucarística a Barcelona. Sugrañes. Barcelona, 1952.

Elogio del dolor. Ed. Revista Medicina Clinica. Barcelona, 1957.

L'edat eterna. Ed. Moll. Palma de Mallorca, 1959.

L'home i els altres. Ed. Estela. Barcelona, 1964.

La expresividad humana. Ed. Labor. Barcelona, 1965 (obra pos-tuma) .

Història

La Biblia (inedito). 1953

Els Trastamara (inedito1958).

Pedagogia

Pedagogia del hogar. La Gacela. Madrid, 1942.

Pedagogia del hogar. Ed. Lumen. Barcelona, 1953.

Novel·la.

Raquel. Publicacions de La Revista. Barcelona, 1930.

Ruben. Llibreria Catalonia. Barcelona, 1933.

Historia d'un gos. Josep Janes, editor. Barcelona, 1947.

Traduccions

Therese Desqueiroux de Francois Mauriac (traduccion catalana). Barcelona, 1934.

Té també dues obres de teatre inèdites:

Sant Francesc i el llop, 1957

El vent bufa on vol, 1958

Va ser president de la Societat Catalana de Pediatria, de la Societat de Neuropsiquiatria Infantil i Vice-president de la Unió Europea de Paidopsiquiatres.

Va morir a Barcelona el 23-V-1965.

Obiols i Vie, Joan

Va néixer a Granollers el 10-VIII-1919; El 1937, va passar a Sete (França), on feia treballs nocturns a l'Hospital. Va retornar quan va acabar la guerra. Havia fet els primers cursos de la llicenciatura a la Universitat Autònoma. Llicenciat a Barcelona, el 1943, treballa durant deu anys al manicomí de Sant Andreu. Doctorat el 1952, amb la tesi *El caso Julia (Investigación fenomenológica sobre la comprensibilidad del delirio esquizofrénico)* (1969),

El 1958, era professor adjunt de Psiquiatria, a la Facultat de Medicina amb el Prof. Sarró. Fou Secretari del X Congrés Nacional de Neuropsiquiatria (1969). L'any 1970, guanya, per oposició, la catedra de Psiquiatria de Santiago de Compostela i passa, més tard, a la de Barcelona (1971). Del 1972 al 1979 va ésser degà de la Facultat. L'any 1977 per ésser el degà més antic, fou nomenat Rector en funcions de la Universitat de Barcelona, durant nou mesos.

Fou una persona d'esperit ampli, pactista i conciliador de les més diverses tendències i opinions, tant polítiques com professionals. Tanmateix pot destacar pel seu interès en l'art psicopatològic, la fenomenologia i, darrerament, en l'orientació biològica de la Psiquiatria. En aquest sentit fou el fundador de la Societat Espanyola de Psiquiatria Biològica i president del Congrés Mundial celebrat a Barcelona.

Al 1977 va ingressar a la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona amb el discurs *Psiquiatria d'ahir, psiquiatria d'avui i psiquiatria de demà* (1977). Va col·laborar a «*Medicina Clínica*» «*Boletín Informativo del Instituto de Medicina Psicológica*» i a altres revistes. Secretari de la *Revista de Psiquiatria y Psicología Médica*. Fundador i director de la «*Revista del Departamento de Psiquiatria y Psicología Médica*» de Santiago de Compostela, i amb un títol similar en va dirigir una altra a Barcelona.

Fou doctor Honoris Causa per la Universitat de Toulouse.

La seva obra escrita no es extensa. Entre els seus treballs cal esmentar

El hombre actual y la angustia (1949);

Conductismo y fenomenologia (1972),

La biologización de la psiquiatria (1973).

Va morir visitant el pintor Salvador Dalí a casa d'aquest, a Cadaqués el 17-VII-1980.

Otaola Santibañez, Juan Ramón de

Va néixer a Bilbao l'any 1818. Va estudiar a la Universitat de Valladolid on es va llicenciar l'any 1941.

Traslladat a Barcelona va formar-se en Neurologia i psiquiatria a l'Institut Neurològic Municipal i a l'Institut Mental de la Santa Creu. des de 1957 al 1963 va col·laborar amb el Prof. Sarró com a Ajudant de Classes pràctiques de Psiquiatria.

Als anys 40s dirigia el Dispensari de Psiquiatria de la Clínica Mèdica B, del Prof. Gibert Queraltó de la Facultat de Medicina.

D'orientació psicoanalítica no freudiana ser president de la Societat Espanyola de Psicoterapia (?)

Va fundar amb Grañén i Farré Puyal, l'Institut de Medicina Psicològica.

Publicacions:

"Neuropatologia de las Neurosis". Med. Clínic. 04-48.

Sobre las revelaciones psicológicas de las fantasías surrealistas". Cobarlo (revista d'art, quadern monogràfic dedicat al Surrealisme), 1948.

"El arte de pensar bien" 1988.

Jorge Wagensberg va dedicar-li una entrevista que es va publicar a Algo, nº376, 05-1982, amb el títol "Cara y cruz de la condición humana"

Va dedicar-se com a hobby a la pintura i va celebrar alguna exposició individual.

Va morir a Barcelona l'any 1986.

Parellada i Feliu, Didac

Va néixer a Tiana (Maresme) el 1914. Mig any a l'escolania de Montserrat (als 8 anys). Unió d'Antics Escolars de Montserrat. Membre i dirigent de la JUC, branca univesitaria de la Federació de Joves Critians de Catalunya. President de la Cambra Universitària de la FNEC (1935-36). Al 1942 oposicions a metge de secció de la Clínica Mental de Santa Coloma de Gramenet. Al 1944 Professor de Psicopatologia a l'Escola Catòlica d'Assistents Socials Al 1947 Director Mèdic de l'institut Psiquiàtric Femení, succeïnt al Dr. Vilató (fins 1971. 1971 Director de la Clínica Mental de Santa Coloma, substituïnt al Dr. Ancochea, fins el 1976. Professor de Psiquiatria de l'escola d'Infermeres. L'any 1983 director de la Càtedra de Gerontologia per la mort del Dr. Duocastella.

President de l'Associació de Salut Mental a l'ACMCB.

President de la Lliga Espanyola de Higiene Mental.

Sotspräsident de l'Associació de Psiquiatria i Neurologia.

Catedràtic Interí de Psiquiatria de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona. Després de la mort de Joan Obiols, fins la presa de possessió del nou catedràtic Prof. Ballús.

Va ser el primer director mèdic de la Residencia Psicoclínica de la Mercè.

Entre les seves obres cal mencionar:

Recordatori de Chesterton 1974

Caracterologia Mèdica

Psicologia y Psiquiatria dirigidas al medico práctico

Psiquiatria i Literatura

La resposta de Papini (1984)

Bibliografia Psiquiàtrica del segle XVIII

1978 Tesi doctoral “Aportació a l’estudi de l’evolució psiquiàtrica en el segle XX” (analitzada a través de revistes de l’època).

Va publicar uns 300 articles

Al 1955 funda Informaciones Psiquiàtricas

Pronuncia l’Elogi de la Virtut al Saló de Cent a la Plaça de St. Jaume, 11- 1970

1973 Premi de periodisme dels Amics dels Goigs

Estudi sobre Paul Claudel publicat al Butlletí de la Societat Paul Claudel.(monografia)

Col·laborador al Diario de Barcelona amb un article setmanal els dissabtes (1970-74),

i al Correo Catalan els anys 1980-82 comentant temes biogràfics, psicològics, d’higiene mental, de cristianisme, literaris i culturals en general.

Rapports de Psicologia y Psiquiatria a la Universitat de Barcelona (1980)

L’obra psiquiàtrica catalana impresa a l’entresegle 1875-1936 (1980)

La vida del Rall. Rafael Gay de Montellà, Joan Oller i Rabassa, Felip Graugés, Manuel Bertran i Oriola, Pere Català i Pic, Jaumen Rosquelles i Alessan, Josep M. Casas i Homs, Josep M. Casa de Muller, Guillem Colom, Miquel Saperas, Octavi Saltor, Joan Arús, Josep Rierola, Domènec Juncadella, Esteve Genovés, Enric Masso i Urgellé, Geberral Catardi i vivents (1986) Tomàs Roig i Llop, Josep Miracle, Miquel dels S. Salarich, Leandre Amigó, Josep M. Rovira i Artigas, Sempronio, Esteve Busquets i Molas, Ernest Corral i Coll del Ram, Osvald Cardona, Carles Arola, Aureli Simon, Pere Vinyoles, Antoni Pelegrí, Josep porter, Josep Genovés, Ramon Calaf, Miquel Dolç, Lluís Gassó, Francewsc Blancher, Josep Serra i Janer, Joan Montalà, Pere Vives, Josep Genovès, etc.

Diccionari pintoresc i anecdòtic de medicina amb col·laboració de J. Corbella y E. Domènech

Va ser President de la Societat Catalana d’Història de la Medicina i des del 1986 membre de la Reial Acadèmia de Medicina de la que fou bibliotecari.

Pascual i Muntané, Bartomeu

Va néixer a Barcelona el 2-X-1896.

Va practicar la dermatologia a l’Hospital de la Magdalena.

durant la guerra Civil va conèixer al Dr. Montserrat Esteve amb qui va col·laborar durant molts anys al Dispensari de Medicina Psicosomàtica, que dirigia aquest, a l'Hospital Clinic de la Facultat de Medicina de Barcelona.

Durant els seus estudis de doctorat publica un treball sobre l'actuació del doctor F. Sampons, durant la Guerra del Francès.

De vida austera, va deixar un notable patrimoni que contrastava amb la seva aparent penúria

Va morir al 1979.

Pedrosa i Roca, Josep Mª

Va néixer a El Bruc el dia 19 de juliol de 1917. Estudià a Barcelona on es va llicenciar el 1945 després d'haver patit l'aventura de la guerra civil que el va agafar de ple. Interessat en temes de genètica i ginecologia sense èxit, car cercava un lloc per guanyar-se la vida, va contactar amb la Clínica privada "Sanatori Pedralbes" que dirigia el Dr. Fuster per mediació del Dr. Montserrat Esteve que era cosí d'una tia seva casada amb l'oncle Paulí Pedrosa. El contacte amb la psiquiatria el va seguir i des d'aleshores va continuar dedicant-se a aquesta especialitat sobretot en les relacions que tenia amb la genètica. Al 1955 s'incorpora a l'Institut Mental de la Santa Creu i es destina al Departament d'Homes. Allà per indicació del director Dr. Oscar Torras s'ocupà de l'impuls de les activitats labor terapèutiques, va reprendre les tasques d'anatomia patològica, organitza una cerebroteca, i estudia la genètica dels malalts. Va ser un expert terapeuta aplicant la terapèutica electroconvulsivants i un dels primers en practicar-la sota anestèsia i miorelaxació, per la qual cosa va estudiar l'anestèsia amb el Dr. Miquel. A la figura podem observar una preparació d'un cervell d'una malalta oligofrènica amb microcefàlia, obra del Dr. Pedrosa. Traductor de la "Introducción a la moderna genética" de C.H. Waddington. Ed. Científico Médica. 1956, llibre que fou de text a la

Facultat de Medicina. Interessat en tots aquells aspectos relacionats amb la biologia de les malalties mentals.

Figura:

Es autor entre altres obres de:

Pi i Molist, Emili

Barcelona, el 29-X-1824; Fill de l'historiador Andreu Avel·lí Pi i Arimon. Vivia a la mateixa casa que Miquel Colmeiro, amb qui féu amistat. Cursa Medicina a Barcelona Per a evitar que fos cridat a files, marxa durant algun temps a les Illes.

El 1846 presenta a la Societat Barcelonesa d'Amics del País una memoria per a construir un manicomi a extramurs de Barcelona.

El 1851, ingressa a l'Academia de Medicina de Barcelona, de la qual va ser president. També de la comissió interina barcelonina en pro de l'Emancipació Medica. Intervingué en el cas del doctor Antoni Pujadas.

El 1855, va entrar com a «metge major» a l'Hospital de la Santa Creu, després d'haver fet un viatge per l'estranger per a estudiar el funcionament de diversos manicomis i va escriure una altra memoria sobre el tema. El 1879, la Junta Administrativa de l'Hospital va comprar un terreny de 6.250.000 pams quadrats a Sant Andreu de Palomar, on es va edificar un manicomi, del qual va ser nomenat director Pi i Molist (V. «Diari Catala», del 19-V-1879).

Adscrit al vitalisme medic, imprimí a la Medicina catalana un caracter conservador i espiritualista. «Si a Pi como alienista le estorbaba el cerebro, a Giné le sobra, como tal, el espiritu» («Gaceta Sanitaria de Barcelona», 1893, juny).

Col·labora a la «Revista de Ciencias Médicas» i a la «Revista Frenopática Barcelonesa». A la primera d'aquestes revistes, féu el 25 de novembre de 1890, una crítica a Los misterios de la locura de Giné i Partagas. Alguns dels seus escrits originals anaren a la Biblioteca-Museu Balaguer, de Vilanova i la Geltrú.

«La Independencia Médica», del 26 de març de 1891, porta alguns escrits en homenatge a Pi i Molist i la del 21 de juliol de 1892, la seva biografia.

Autor de: Noticia histórica de los progresos y estado actual de la Botánica en las islas Baleares (Palma, 1843); Catálogo de algunas plantas que crecen en las Islas Baleares, o materiales para la formación de una Flora Baleárica; con la correspondencia castellana mallorquina, menorquina y catalana de los nombres sistemáticos de los vegetales, sus localidades y la época de su florescencia (1843); traducció de l'obra, de Boitard: Elementos de Botánica (Barcelona 1843); Memoria sobre el modo más sencillo de erigir un Asilo, Hospital o Casa de locos para uno y otro sexo, acompañada de un proyecto

de Reglamento interior para el régimen del establecimiento, publicat el 1853 en el Butlletí de la Societat Barcelonesa d'Amics del País- Memoria sobre las circunstancias en que se halla indicado y contraindicado el uso del cloroformo (Barcelona, 1850); Examen médico del siguiente pasaje de Chateaubriand en sus Memoires d'outre-tombe: Lejos de mi cadáver la sacrilega autopsia, en balde fuera buscar en mi helado cerebro y en mi yerto corazón, el misterio de mi ser, que no descubre la muerte los arcanos de la vida o sea - Consideraciones sobre el impulso y carácter comunicados por la anatomia a la medicina moderna (Barcelona, 1852), amb la qual aspira a una plaça d'academic l'any 1850.

Descripción de varios manicomios de Francia, Inglaterra, Bélgica, Alemania e Italia, visitados en los meses de junio, julio agosto y septiembre de 1854- Colonia de orates de Gheel (Bélgica). Descripción histórico-médica de este antiguo y singular establecimiento manicómico (Barcelona, 1856); Estadística de los departamentos de locos del hospital de Santa Cruz de Barcelona, correspondiente al segundo semestre de 1855 (Barcelona, 1856); Estadística del manicomio del Hospital de Santa Cruz de Barcelona correspondiente al año 1856 (Barcelona, 1857); Proyecto médico razonado para la construcción del nuevo manicomio del Hospital de Santa Cruz de Barcelona (Barcelona, 1860); amb el projecte arquitectonic de Josep Oriol i Bernadet: Elogio fúnebre del Dr. D. Raimundo Durán y Obiols (Barcelona, 1863); Apuntes sobre la monomania (Barcelona, 1864), com a discurs inaugural academic; ¿Qué relaciones guardan las enfermedades mentales con las formas del cráneo? (Barcelona, 1870) amb aquest treball va fer la tesi doctorál el 30 de juny de 1869.

Fou un escriptor notable, interessat per l'obra de Cervantes l'obra del qual analitza en "Primores de Don Quijote en el concepto médico-psicológico y consideraciones generales sobre la locura para un nuevo comentario de la inmortal novela", Barcelona, 1886. Per aquest motiu se'l considera com un dels primers cervantistes. Menendez y Pelayo diu d'aquesta obra:" no parece ser escrita por un catalán"

Discurso al ponerse la primera piedra del Manicomio de la Santa Cruz, en San Andrés (Barcelona, 1886), Semblanza de D. Luis de Mayora (1888); Discurso que en la inauguración del manicomio de la Santa Cruz de Barcelona, sito en el término municipal de San Andrés de Palomar, celebrada en 19 de diciembre de 1889 leyó el Dr. D. Emilio Pi y Molist, médico director del Establecimiento (Barcelona, 1889)

Crítica y comento de la Estafeta de los Muertos; opúsculo de los Dres. D. Luis Comenge y D. José de Letamendi con un prólogo del Dr. D. Enrique Suender (Barcelona, 1891)- Carta al Dr. Enrique Suender sobre su Noticia a las obras de Diaz (Madrid, 1892), en la que no hi utilitza cap verb.

Com a obra pòstuma tenim Cartas sobre Pompei, dirigidas a D. Luis Mayora y de Llano (...)- con un prólogo de D. Joaquín Rubió j Ors (Barcelona, 1895).

En alguns dels seus escrits utilitza el pseudonim «Francisco Díaz».

Va morir a Barcelona el 29-VI-1892. En el seu testament hi figura una clàusula secreta en la que tots els indicis fan creure que institueix que en morir la seva dona els seus bens passin a destinar-se a la continuació de les obres del “seu” Manicomi.

Pigem Serra, Ramón

Va néixer l'any 1925 i va morir a Lleida l'any 1990

Germà d'en Josep M. Es va formar com a psiquiatre a l'Institut Mental de la Santa Creu. A Lleida va fundar una clinica privada “Bellavista”.

Va ser encarregat de l'assignatura de Psiquiatria a la creació de la Facultat de Medicina de la Universitat de Lleida . Entre les seves publicacions cal esmentar:

Una experiencia de sector y un programa de sectorización para Lérida sobre la asistencia psiquiátrica. 1978 Tesi doctoral, Universitat de Barcelona. Facultat de Medicina, 1978.

Pigem i Serra, Josep M

Nasqué a Vilobí d'Onyar (Gironès), l'any 1911.

La seva entrada a la Universitat el vincula a la ciutat de Barcelona, on s'establí definitivament, consulta privada i a l'Institutl Frenopatic de Sarrià. Acadèmicament exercí de professor adjunt a la Catedra del Dr. Sarró, a la Universitat de Barcelona.

A final dels 50 guanya el concurs-oposició per a la plaça de director del Manicomi de Salt, carrec que havia deixat lliure la jubilació del doctor Sambola.

Durant uns anys alterna la feina de director amb la consulta privada a Barcelona, La seva gestió com a director del Manicorni de Salt es deriva de la personal adaptació

professional del Dr. Pigem a les circumstancies adverses que es troba a la institució. Basicament ocupa el seu temps en la direcció d'un establiment molt precari, la consulta privada i les activitats investigadores, que tenien resso mes enlla de les parets del Manicomi. Al 1974 un informe denuncia la situació extrema del Centre, i porta a l'excedència voluntaria que es converti en definitiva .

Es autor de

La Prueba de la expresión desiderativa Librería de Tesi Doctoral.1949

Estudio preliminar sobre Emilio Mira y Lopez y su entorno, en un llibre titulat "Cinco conferencias" que aquest autor va pronunciar a la Facultad de Ciencias Médicas de la Universidad de Cuyo (Mendoza), novembre de 1963 Barcelona, sn. 1996.

Pons i Balmes, Josep

Barcelona, 25 de Febrer de 1894. Va estudiar el Batxillerat al Col·legi Balmes on fou condeixeble de Rodriguez Arias. Va estudiar Medicina i va ser alumne intern amb el Prof. Peyrí, catedràtic de Dermatologia i Sifiliografia. Probablement d'haver treballat a la Clínica de Sifiliografia li va venir el seu interès especial a la neurosífilis.

Ingressa com a metge municipal i arriba a la direcció del Preventori Psiquiàtric l'any 1950, fins la seva jubilació

Metge del Manicomi de Sant Boi – Homes, des del 1930 fins 1974.

En la semblança necrològica que en feu Rodríguez Arias, diu: "Que su honradez a marcha-martillo y su, a veces, "aire hosco" signifiquen a todas luces la incorruptibilidad de un galeno y de un sacerdote a secas."

El Dr. Josep Pons i Balmes va omplir amb la seva abnegada dedicació al centre tota una època difícil i trasbalsada, la de la post-guerra i la del franquisme.

La institució va sobreviure gràcies al seu personal esforç i al seu resignat treball. Malgrat que dedicava part de la seva activitat professional al Manicomi d'homes de Sant Boi, es passava el dia al Preventori. Home auster, modest, humil, molt culte, afeccionat a l'òpera, estudiós, sempre amb aspecte de persona malhumorada. El seu tracte, d'antuvi, era adust i sec, com efectivament senyalà Rodríguez Arias. Sempre feia cara d'estar enfadat i així es comportava. Per poc que aguantessis la primera embestida, el seu tracte es tornava amable, delicat i afectuós. Em sembla que era una gran tímida que superada amb els anys, l'hi havia deixat aquesta manera de comportar-se. Com si no es volgués comprometre amb ningú, no fos cas que en sortís malparat. Diàriament passava visita a tota la casa, especialment a la sala de dones de la que se n'encarregava personalment. Encara que l'ajudaven com a caps de clínica els Drs. Lliteras - l'etern eventual director - i el Dr. Fuster, i sovint el seu fill Pons Bartran, i alguns, pocs, metges de guàrdia la feina grossa la feia ell. Històries clíniques, dictamens, oficis als jutjats i al governador, etc.

Als anys 50 hi havia dos metges de guàrdia que havien d'encarregar-se de cobrir totes les emergències, practicar tots els tractaments, fer les històries, les anotacions clíniques, i totes les guàrdies nocturnes, i dels festius, es a dir, dia si i dia no, durant tot l'any, incloïnt-hi els mesos d'estiu. I tot cobrant 300 pessetes mensuals com a gratificació. El Dr. Pons en arribar al matí puntualment a les nou, ens deia, paternalment: "Ja se'n pot anar. Ja li faré la feina." Es donava per satisfet que hi hagués algú a la casa per a fer-se càrrec de les constants contingències.

La seva obra científica fou eminentment encaminada a la terapèutica. Entre els més destacats tenim la seva tesi doctoral "Contribució a l'estudi del tractament experimental per la malària" (1929), "Piretoteràpia en neuropsiquiatria" en col·laboració amb el seu company d'estudis Dr. Rodríguez Arias, i altres estudis sobre les perturbacions de la glucèmia en els malalts esquizofrènics, o les síndromes paralítiques o pseudoparalítiques tant freqüents a l'època. Podem esmentar els següents treballs:

Contribución al estudio del tratamiento de la PGP por la malaria (I i II) Rev Med Barc 1929-II. 60-94 i 174-206

Capacitat civil del paralític general tractat per malària. Congrés de Neuropsiquiatria, 1930 en col·laboració amb Rodríguez Arias.

Pons Balmes i Juncosa Orga. Un cas d'idiòcia amuròtica familiar. Ann Med. 1931, 200-201.

Síndromes paralíticos y pseudoparalíticos: valoración humoral. Rev Med Bar, 1931-I, 169

Téchniques de la vaccination anti-thyphique comme complement malariatherapique, Ann Med-Psychol 1932, 606.

Piretoterapia en Neuropsiquiatria. Monografies Mèdiques. N° 61. 1932.

Vacunación antitífica, como medio piretógeno. Rev Med Cat, 1932-II, 600-602.

Remisiones terapèuticas postpalúdicas en la PGP. An Reial Acad Med Bar. 1932. 250-260.

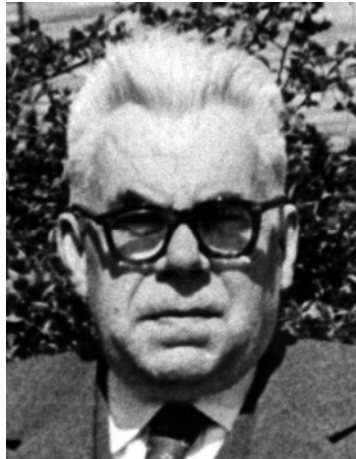
Pons Balmes i E. Irazoqui. Contribución al estudio de las perturbaciones glucémicas en la esquizofrenia. An Reial Acad Med Bar. 1933, 37-50

Tractament de la PGP. La Medicina Catalana 1935, II, 291-296.

Consideracions sobre les gràfiques del paludisme experimental i la sensibilitat a la quinina. Rev Med Barc, maig 1936.

El Preventorio Municipal de Psiquiatria. Gaceta Municipal de Barcelona, 38, 26, 25 junio 1951.

Va morir a Barcelona l'any 1989.

Pons i Bartran Ricard

Fill del Dr. Josep Pons i Balmes, va néixer a Barcelona el 28 de desembre de 1925. Va estudiar Medicina a Barcelona, llicenciant-se el 1948.

La seva vocació com ell deia era hereditària. Durant els estudis va assistir al servei de Psiquiatria de la Clínica Mèdica C, del Prof Soriano amb el Dr. Gaspar Sastre i Lafarga. En acabar la carrera va ser contractat com a Metge de Guàrdia del Manicomi de Ntra Sra. de Montserrat de Sant Boi - Homes. Aproximadament dos anys després passa a la Clínica Psiquiàtrica de Santa Coloma de Gramenet i poc temps després es nomenat metge de guàrdia del Preventori Psiquiàtric, on el seu pare n'era el director. I hi va romandre de manera intermitent, fins el 19—, arribant a subdirector.

Al 1954 va ser nomenat Cap de Secció del Sanatori de Sant Boi on hi roman fins l'any 1974.

Al 1955 va obtenir una beca d'estudis del govern francès per romandre uns tres mesos a França, primer a Paris a Sante Anne amb el Prof. Daumezon i després a Bonneval amb el Prof Henry Ey.

Al 1959 fou contractat pel govern de Santo Domingo com a Psiquiatre de l'Aviació del país. Aproximadament un any després deixa el càrrec i passa una temporada a l'Hospital St Elisabeth de Washington.

En tornar es reincorpora al Preventorio i al Sanatori de Sant Boi. Va ocupar-se també dels problemes psiquiàtrics dels malalts de la colònia agrícola d'Almacelles, regentada pels germans hospitalàris de Sant Boi.

Al 1963 contractat per en Soler Durall passa una temporada com a consultor en la reorganització dels hospitals psiquiàtrics d'Oviedo. Seguint aquest aspecte del seu desenvolupament professional a l'any 1972 va a ocupar-se de la reorganització de l'Hospital Psiquiàtric d'Albacete.

Col·laborador de la càtedra de Psiquiatria des que el Prof. Sarró va guanyar la càtedra ocupant tots els llocs fins a Professor Titular de Psiquiatria a la Facultat de Medicina de Barcelona, des del 1979 al 1991, quan es va jubilar.

Va dirigir les següents Tesis:

Alfonso Sanz Cid. Deterioro neuropsicológico y neurofisiológico en la esquizofrenia

Manel Salamero Baró. Deterioro cognitivo en los enfermos alcohólicos.

Tesina Maria José Falcó de Robert. Validación psicométrica de un cuestionario espontáneo-clínico de Depresión.

Emilio Rojo Rodés. Aplicación del Software Linneo a la clasificación de las Enfermedades Mentales.

Llibert Plana Angles. "Temática delirante psicótica en psicopatología de la expresión pictórica. Mitologemas"

Llibres

"Contribución al estudio de las Demencias Preseniles". Revista 'Informaciones Psiquiátricas '. Barcelona, 1958, 170 pags.

"El Oligofrenico adulto, como problema humano, psiquiatrico y social". Capítol V de: 'Antropologia psiquiàtrica'. Publicacions de l'Institut Mental de la Santa Creu. Barcelona, 1961, 158 pags.

"Repercusiones de la Depresion". Capítol: "Repercusion de la Depresion sobre la enseñanza". Ministeri de Sanitat i Consum. Madrid, 1983, 41 - 48 Pags.

"Psiquiatria Forense". (Amb la col·laboració de Jaume Marco Ribe i Josep Lluís Martí Tusquets). Barcelona, Salvat Editores, 1990, 548 pags.

"European Handbook of Psychiatry. Capítol "Psiquiatria de Sector". Editorial Anthropos. Barcelona, 1991.

Psicofarmacologia aplicada. Capítol sobre Tratamiento farmacológico de los estados delirantes crónicos". Barcelona, Organon Española, 1983 S A

Articles

Resultado del empleo de los ganglioplegicos (B.T.E.A.C. 92-95 y 4560 RP) en terapèutica psiquiàtrica. Rev Psiquiat Psicol Med. Tom I, num2, abril 1953

Contribución al estudio de la esquizofrenia gemelar. Rev Psiquiat Psicol Med num 4. octubre 1953

Utilización de la hialuronidasa en la Cura de Sakel. Anales de Medicina Vol XXXII Febrer 1954, pags. 671 - 677

"Paralisis General. Comentario a la estadística de nueve años (1945-1954) Malarioterapia y pencicilino-terapia). Medicamenta. Any XII, num 259. Setembre 1954, pags. 157-159

Conciencia de personalidad y algunos de sus trastornos en la Esquizofrenia. Rev Psiquiat Psicol Med Any IV Tomo II, n 6, 1956

Nuestra adaptación española de la escala de Wechsler – Bellevue, forma I. Rev Psiquiat Psicol Med. Tomo III 3, juliol 1956, 244-250

Observaciones clínicas sobre la Esquizofrenia infantil'. Informaciones psiquiatr, II, 2-3, 1957, 21-32

"Problemas de Psiquiatria Forense. Rev Psiquiat Psicol Med IV, 7-8, 1958. 618-623

El ser-para-la-muerte en la Fantasiofrenia" Rev. de Psiq. y Psic Med IV 7-8, 1958, 687-690

La Psiquiatria y Psicología Médica en Medicina Aeronáutica. Anal de Medicina 1962 XLVII, 2, 205-211.

Dos casos de agenesia del cuerpo calloso". Anales de Medicina y Cirugia. Set.-Oct. 1962. Any XXXVIII. Num. 173, pags. 355 - 370.

Consideraciones sobre la organizacion de un Departamento Psiquiátrico en un Hospital General". Anales de Medicina y Cirugla. Nov.- Des. 1962. Any XLII, pags. 414 - 422. Num. 173.

Importancia de la Psiquiatria en Medicina Aeronautica" Anales de Medicina y Cirugia. Maig - Juny 1962. Any XXXVIII. Num. 171. pags. 155 - 193.

La disnea en las neurosis de los aviadores". Actas del 2 Congreso Internacional de Medicina Aeronautica y Cosmonáutica. Madrid, 1962.

"Estudio anatomoclínico de una Enfermedad de Alzheimer". Anales del Hospital de la Sta. Cruz y San Pablo. Nov.- Des. 1962. Vol. XXII. Num. 6, pags. 564 - 570.

Estudio descriptivo de las neurosis del personal volante". Anales de Medicina. Any 1963. Vol. XLIX. Num. 2, pags. 166 - 170.

Estudio anatomopatologico de las Oligofrenias". Anales del Hospital de la Sta. Cruz y San Pablo. Maig - Juny, 1963. Vol. XXII. Num. 3. pags. 365 - 373.

"La Psicosis en el grafismo del enfermo mental". Actas del II Congreso Español de Medicina Legal. Barcelona, 1963. pags. 109 - 117.

"Los Delirios Querulantes". Summa Medica. Barcelona, Juliol - Agost, 1963. Any VI. Num. 4, pags. 196 - 203.

"Valor de los metodos epidemiológicos en la Organización de la Asistencia Psiquiátrica". Estudios sobre Hospitales y Beneficiencia. 1964. Num. 19. 3º trim.

"Tendencias y perspectivas de la Asistencia Psiquiátrica Hospitalaria". Estudios sobre Hospitales y Beneficiencia. 1964. Num. 20, pags. 10 - 14. 4 trim.

"Rehabilitacion y trabajo". Anales de Medicina. Any 1965. Vol. 2, pags. 3 - 29.218

El peligro del enfermo mental y la Asistencia Psiquiátrica". Anales de Medicina y Cirugia. Gener - Febrer, 1966. Ano XLII. Num. 192. pags. 9 -

Los enfermos del Hospital Psiquiátrico de Oviedo. Su evaluaci6n metodos y resultados". Medicina Clinica. Any 1966. Tomo XLVII. Num 5,pags. 311 -321.

Estudio administrativo y de costes del Instituto Psiquiátrico de Ntra Sra. de Montserrat". Sant Boi de Ll. (resumen). Labor Hospitalaria. Set Oct. 1966.AiloXIX,num. 112,pags.418-421.

"La Parálisis General en la era antibiotica". Anales de Medicina y Cirugia. Marc - Abril 1968. Ano XLIV. Num. 206, pags. 3 - 13.

"Evaluación profesional y psicológica del personal de enfermeria del Hospital Psiquiátrico de Oviedo". Rev. de Psicología General y Aplicada Madrid, 1968. Vol XXIII. Num. 91, pags. 77 - 93.

Ensayo del neuroléptico Imagotan en un contingente de enfermos esquizofrénicos". Rev. de Psiq. y Psic. Med. Any 1969. Tomo IX, num. 1.

"Aplicacion de la Doctrina de Ahlquist de los receptores adrenérgicos en el tratamiento de las jaquecas". Informaciones Psiquiátricas. Juny 1970. Vol. XII. Num. 46. pags. 19 - 24.

Los enfermos judiciales del Sanatorio Psiquiátrico de San Baudilio, Rev. de Psig y Psic. Med. 1972. Tomo X, num. 8, pags. 453 - 464.

Las historias clínicas del Dr. Pujadas, fundador del Sanatorio Psiquiátrico de San Baudilio de Ll.". Rev. del Departamento de Psiquiatria de la Fac. De Med. de Barcelona. 1973. Vol. II. Num. I, pags.

"Actitudes de la colectividad hacia la salud y la enfermedad mental". Anales de Medlcina y Cirugia. Oct. - Des. 1973. Any XLIX Num 234

"Depresiones sintomáticas producidas por neurolépticos". Actas de la Mesa Redonda sobre Depresiones. Zamudio (Bilbao). Maig 1973.

Ensayo cooperativo Noveril". Rev. del Departamento de Psiq. de la Fac. De Med. de Barcelona. 1974.Vol.II.Num.4, pags. 203-216.

"Estudio de la distribucion geográfica de la Histeria segun la poblacion de origen de los ingresos del Instituto Psiquiatrico Municipal de Urgencias de Barcelona". Anales de Medicina y Cirugia. . Juliol - Set. 1977.Num.249. pags. 217-227

"Le viellissement du malade psychotique. Morbidite et mortalite". Psychologie Medicale. 1978.Vol.IO,num.II. pags. 2257-2260.

"El tratamiento psicofarmacológico con dosis única". Rev. de Psicopatologia. 1983.Vol.III, pags. 377-386.

"Formas clinicas de la depresion". JANO. Julio1983.Num.576.8-14

"Las contrafobias en los trastornos psicquicos de los aviadores". Rev. del Dep. de Psiq. de la Fac. de Med de Barcelona. 1985.Vol.XII.Num. 1, pags. 63-70.

"Presentacion de un cuestionario espontáneo clinico de Depresion". Rev. del Dep. de Psiq. de la Fac. de Med. de Barna. 1985.Vol.XII.Num. 7, pags. 401-413.

"Observaciones actualizadas del Sindrome de Cotard". Anales de Psiquiatria. Marc - Abril 1986.Vol.2.Num.2, pags. 42-48.

"Les delires querulantes". Annales Medico Psychologiques. Paris, janvier -fevrier, 1988..146 Annee. Num.1-2.pp.104-108.

"Suicidio. Iconograffa". Monografia Medica JANO. 1988.Vol.II.Num.9.

"Estudio evolutivo de las Depresiones postpsicoticas". Rev. del Dep. de Psiq. de la Fac. de Med. de Barna. 1989.Vol.XVI.Num.2. Pags. 63-74.

"La Histeria clasica y su larga agonía". Rev. del Dep. de Psiq. de la Fac. de Med. de Barna. 1989.Vol.XVI.Num.5. Pags. 233-242.

"Validacion psicometrica de un cuestionario espontaneo - clinico de Depresion". Rev. del Dep. de Psiq. de la Fac. de Med. de Barna. 1990.Vol. XVII.Num.6.220

Resums. Opuscles. Introduccions.

La asistencia psiquiatría y sus problemas. Boletín informtivo de la Real Academia de Medicina de Barcelona. Gener-març 1968, 1, 9-11

La responsabilidad del medico ante la urgencia psiquiatrica. Congreso de la S. E. de Psiquiatria y Psicopatologia Social. Llibre d'Actes Barcelona, Octubre 1985

Deontología y Experimentación Psicofarmacológica" Ponencia al XVII Congreso SEPsiquiat Pamplona 1987

Terapia electroconvulsiva. Pròleg Ediciones Cientificas y Tecnicas. Barcelona, 1953 Salvat Edit Pags. XIII i XIV

Abstracts del II Congreso de la Asociacion Mundial de Rehabilitación Pag. 154. Barcelona, 8-11 d'Octubre de 1989.

Va morir a Barcelona, el 27 de juny de 1998.

Portabella i Duran, Pere

Va néixer a Barcelona el 4 de novembre de 1912. Es va llicenciar l'any 1935. Va incorporar-se a l'Institut Mental i va treballar al departament d'homes. Quan Sarró va deixar l'Institut va ocupar el lloc de Cap d'aquest departament. Va sol·licitar l'excedència l'any 1958.

Professionalment treballava com a psiquiatre i com expert en qüestions de Psicometria i Psicologia Aplicada a l'Empresa. Dirigia la Secció de Caracterología de l'Institut Psicotècnic. En aquest sentit tenia una empresa dedicada a la selecció de personal per a empreses i d'orientació psicològica per a escoles. CIMPIC.

Va ser autor d'un llibre sobre D. Juan.

Formas de vida. Segon.

Pujadas i Mayans, Antoni

Va néixer a Igualada, Anoia, l'any 1811

A causa de la revolució del 1835 després d'una estada a Londres i França, volia dedicar-se a la hidroteràpia, amb la qual volia tractar les malalties mentals. És per això que comprà el manantial de la Puda de Montserrat, on pensava construir un manicomi com annex.

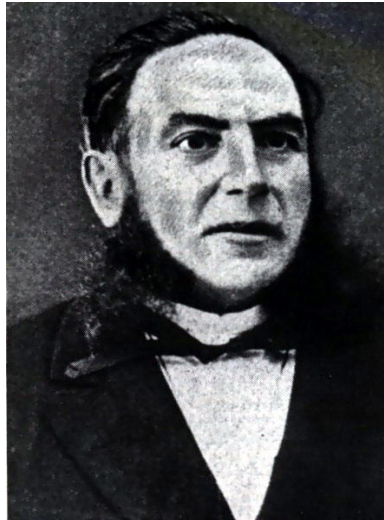
Va obrir una clínica al carrer de la Canuda de Barcelona per a tractar malalts mentals però va haver d'abandonar-la per haver-hi hagut queixes dels veïns.. Va ser aleshores quan es va dedicar a la fundació i construcció del Manicomio de Sant Boi de Llobregat (1854). Va publicar la primera revista psiquiàtrica del país, titulada "La razón de la sinrazón" (1862). Va publicar també la revista "El Bañista" i una "Historia de la ciencia mental".

Com a portantveu d'aquest establiment, publicà el setmanari "El bañista" (1848) que fou la primera revista que a casa nostra, va ser dedicada específicament a la hidrologia mèdica. El 1849, i durant dos anys, dirigí la Casa de Curació que hi havia al carrer Canuda 31. Queixes dels veïns, motivaren que l'autoritat civil li ordenés el trasllat al camp, en poques hores, de la Casa de Curació. És autor de "La hidropatía o curación de todas las enfermedades sin medicinas, con sólo el agua fría. Se practica en el establecimiento de la c/ Canuda núm. 31 en Barcelona". (Barcelona, 1852) i "Memoria que tiene por objeto determinar en qué casos y bajo qué condiciones son útiles los baños de vapor para la curación de las enfermedades".

Encara que el Dr.Pujadas s'ha distingit per la seva labor enfront del Manicomi de Sant Boi, va manifestar el seu interès didàctic fins a tal punt que s'ha mencionat la redacció d'un llibre que hauria estat el primer tractat espanyol de Frenopatología, segons va anunciar moltes vegades. Sembla que se'n van publicar dos fascicles. Només en un opuscle dedicat al Manicomi de la seva propietat, hi afegeix un capítol dedicat a la Història de la Ciència Mental i als grups simptomatològics de les malalties de l'espirit,

amb una evident intenció didàctica i propagandística i amb un disseny clarament orientat a un lector amb una formació cultural elevada.

Va morir a Barcelona el 1881.

Rego Alvarez, Alfredo

Va néixer a Madrid, l'any 1935. Es va formar a Ciempozuelos. Posteriorment a Ginebra amb el Prof. Ajuriaguerra.

Va ser nomenat directe del Institut Neuropsiquiàtric de Martorell fins la seva jubilació

Té treballs sobre Psicogeriatría

Va morir a Barcelona l'any 2005.

Ribas i Pujol, Pere

Va néixer a Hostalric, 1855. Llicenciat el 1881. Va ser Intern a Nova Belen càrrec que va ocupar entre 1881 i 1884. Va col·laborar amb Giné i Partagàs, especialment durant el Primer Certamen Frenopàtico Español on va formar part de la Comissió organitzadora,

Hi va presentar una comunicació titulada “Indicaciones i contraindicaciones de los baños prolongados en el tratamiento de las vesanias de marcha aguda” i va guanyar un premi pel tema: “La locura puerperal constituye una entidad nosológica distinta de las demás vesanias? En caso afirmativo, señalar sus diferencias”.

Va ingressar al Cos mèdic municipal i va succeir a Jaques com a Cap Facultatiu de la secció de dementats de l'Asil del Parc.(del Servei d'alienats de l'Asil)

El Dr. Fuster diu d'ell : “Nosaltres coneguèrem el Dr. Ribas els darrers anys de la seva vida i ens corprengué la bonhomia i cultura psiquiàtrica d'aquell apòstol de l'assistència. Era de baixa estatura, de molt agradable presència amb el rostre nibat per una retallada barba blanca vuitcentista. Sempre recordarem el tracte exquisit que donava als malalts que tenia sota la seva cura i l'esperança que l'animava en assolir per a ells un ambient més agradable que no arribà a veure mai.”

Va fundar la Societat de Psiquiatria i Neurologia el 1910 de la que fou tresorer

Com a col·laborador de Giné també va signar el dictamen razonado a favor de Mossen Cinto

Autor de diverses publicacions:

A la Revista Frenopàtica Barcelonesa:

Indicaciones de la digital en las frenopatias, 1883, 52-58

Pronostico de las enfermedades mentales, 1883, 94-99

Importancia del tratamiento moral, 1883, 130-141

PGP, 1883, 52-261

Deliri agut, 1884, 401-4005

Mania general aguda, 1884, 103-113

Locura alucinatoria, 1884, 142-152

Hiper-percepción, 1884, 401-408

Algunas consideraciones acerca de la locura puerperal, 1885, 239-251

A la Revista Frenopatica Española

Comentario al “Tratado de las dermatosis nerviosas” de Galceran 1883, 225-235 i 265-276

Comentario al “Estudio medico-legal sobre la locura” de Tardieu. 1883, 294-303.

Memoria presentada al Congreso Frenopático. 1883, 400-401.

A la Independencia Médica

Locura intermitente regular 1885- 25-28

Locura puerperal, 1886, 303-306

Recensió de “Melancolía ovárica” de Cushing, 1888, 53

I d'especial importància per a nosaltres: Clínica de agudos mentales en el Asilo Municipal del Parque. RMB, 1924, 182-183

Rodríguez Arias, Bel·larmí

Barcelona el 28 de juny de 1895. Fill del Dr. Antoni Rodriguez y Rodriguez Morini. Va acabar la carrera de medicina el 1916. Es va doctorar a Madrid l'any 1918 amb una Tesi sobre “La reacción de Lange en la parálisis cerebral” i va guanyar el Premi extraordinari amb un treball sobre “Concepto de la paranoia”. En 1935 aprèn la tècnica de Sakel a Rives de Prangins (Suïssa).

L'any 1918 és nomenat metge supernumerari de l'Assistència Mèdica Municipal de Barcelona. Al 1924 per concurs-oposició restringit, guanya una plaça del recentment creat “Dispensario de Enfermedades Mentales”, “servicio enojoso del Asilo del Parque” segons ell mateix diu. Allà hi roman fins el 1933.

Va representar a Espanya al Congrés de Washington (1930) de la Lliga d'Higiene Mental, junt amb els Drs. Sacristan i Germain

L'any 1930 va succeir al seu pare com a director de l'Hospital Psiquiàtric de Sant Boi, càrrec que va ocupar fins setembre de 1936.

Va presidir la Comissió assessora psiquiàtrica de la Generalitat

Es autor de diversos treballs i algunes referates a la Revista Frenopàtica Española junt amb el seu amic Pons i Balmes d'una Monografia Mèdica sobre “Piretoteràpia en Neuropsiquiatria”

Nomenat Professor de Neurologia de la recentment creada Universitat Autònoma (1933), i probablement renunciànt a una carrera psiquiàtrica dominada en aquells moments per Mira, Rodríguez Arias es concentra en la Neurología. Ell mateix ha escrit: “Mi deserción en 1936-1939 de la psiquiatria asistencial, ha dejado en historia una etapa científica mia”.

Tanmateix passarà a la història com a neuròleg, primer professor de l'especialitat a la Universitat Autònoma de Barcelona i Director de l'Institut Neurològic Municipal.

Fou Secretari Perpetu de la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona.

Autor d'una llarga llista de publicacions neurològiques.

Va morir a Barcelona en 1997.

Rodríguez Morini, Antonio

Va néixer a León, el 20-I-1863. Els seus cognoms reals eren Rodríguez i Rodríguez. Morini era el segon cognom de la seva mare i l'adopta per evitar la repetició. Als onze anys va passar a residir a Barcelona. Cursa Medicina a Barcelona i ingressa a treballar al sanatori mental de Nova Betlem, on fou metge intern (1884) i deixeble directe de Giné i Partagas. Allà fou el secretari del Primer Certamen Frenopático Español, l'any 1883. Féu una gran tasca a Nova Betlem i l'any 1902 fou cridat a dirigir el manicomí de Sant Boi que aleshores estava en un període de crisi. Aconseguí de tirar-lo endavant millorant el nivell assistencial i el científic. Ja havia treballat a la Revista Frenopática Barcelonesa de Giné i després funda i dirigeix la Revista Frénopática Española, que fou l'òrgan d'expressió científica de Sant Boi, aplegant-hi un grup important de col·laboradors. També havia col·laborat a «La Independencia Médica». Dintre de la seva obra hi destaquen les vessants clínica, médico legal i d'organització. Com a clínic, coneixedor de les malalties mentals, publica un gran nombre de treballs sobre els deliris, demències, epilepsia, PGP, mania, catatonía, etc. S'ocupa també molt de les repercussions jurídiques de la malaltia mental i dels aspectes d'organització de l'assistència: estat dels manicomis, etc. Participa en el Congrés de Milà de 1906 i va reunir a Sant Boi el 33e. Congrés d'alienistes i neuròlegs de llengua francesa.

La majoria de treballs foren publicats a la Revista Frenopática Barcelonesa, o a la Independencia Médica, que dirigia el seu mestre Giné i Paratagàs. Els articles en francès ho foren als Annales Médico-psychologiques. S'han identificat els següents.

A la Revista Frenopática Barcelonesa:

Estado actual de los conocimientos frenopáticos en España (RFB: 1883, 309).

Delirio crónico de grandezas (locura parcial). (RFB: 1885, 39-47).

Locura circular. (RFB: 1885, 49-58).

Locura epiléptica. (RFB: 1885, 59-66).

Demencia agitada. (RFB: 1885, 67-72).

Manía crónica con delirio y alucinaciones. (RFB: 1885, 73-76).

Manía aguda alucinatoria. (RFB: 1885, 77-82).

Melancolía en SU5 diversas formas. (RFB: 1885, 83-88).

A la Independencia médica:

Manía general aguda con delirio. (IM: 1885, 45-46).

Delirio crónico de grandezas. (IM: 1886, 333-335).

Demencia agitada. (IM: 1886, 383-384).

Locura circular. (IM: 1886, 355-357).

Locura epiléptica. (IM: 1886, 367-369).

Manía crónica. (IM: 1886, 419-421).

Melancolía. (IM: 1886, 445-447).

A la Revista Frenopática Española:

Memoria médica. (RFE: 1903, 101-110 i 147-184).

Los manicomios españoles, (RFE: 1903, 359-365).

Joan Giné i Partagas. (RFE: 1903, 65-67).

Memoria de la sessió inaugural de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya, amb la recensió d'un discurs del Dr. Lluís Dolsa sobre el Concepte de la Degeneració i la responsabilitat dels seus productes mentals. (GMC: 1896, 44-45).

Una kleptómana original. (RFE: 1904, 30).

El Manicomio vasco – navarro. (RFE: 1904, 42-52).

Los peritos médicos ante los Tribunales de Justicia. (RFE 1904, 181-183).

Un loco furioso. (RFE: 1904, 333-334)

Drama en un asilo de alienados. (RFE: 1904, 335).

El aislamiento de los alienados tuberculosos en los manicomios. (RFE: 1904, 73-77).

Giné y Partagas, el maestro en psiquiatria. (RFE: 1904, 97).

El monumento a Pinel en el Manicomio de San Baudilio de Llobregat. (RFE: 195, 109-114).

Un dispensario antialcohólicos (al treball del Dr. Be-rillón) (RFE: 1904, 149).

La locura de Don Quijote. (RFE: 1905, 137-145)

Ergoterapia y psicoterapia. (RFE: 1905, 164-165).

Psicopatías infecciosas agudas. (RFE: 1905, 369-387).

Notas clínicas sobre la Demencia Precoz de forma Catatónica. (RFE: 1904, 337-347) .

la locura en América del Norte. (RFE: 1904, 363).

Memoria médica. (RFE: 1905, 336-341)

Memoria médica, (RFE: 1906, 357-364).

Las fugas en las psicosis y en las demencias. (RFE: 1907, 153-154).

De la confusión mental aguda, (RFE: 1907, 275).

El cerebro del hombre en el Congreso de Antropología de Edimburgo. (RFE: 1907, 281).

Memoria correspondiente al año 1907. (RFE: 1907, 353-360).

Revista de Frenopatología. (RFE: 1908, 276-280).

Comentari a La duración media de la P.G.P., de Saillant & Fay. (RFE: 1908, 313).

La Cloretona. (RFE: 1908, 335).

Memoria médica correspondiente al año 1907. (RFE: 1908 358-363).

Notas sobre la acción terapéutica del haschisch. (RFE: 1909, 142-146).

Notas sobre la P.G.P. (RFE: 1909, 250-252).

Contribución al estudio de las llamadas psicosis de la pubertad, y especialmente de la Demencia Precoz. (RFE: 1903, 129-137 i 161-174).

Nota bibliografica. (RFE: 1911- 114-117) .

Notas clinicas sobre la demencia precoz de forma catatónica. (RFE, 1904, 337-347)

I innombrables recensions de llibres rebuts a la redacció de la revista

A altres revistes:

La demencia precoz de forma catatónica. Psicosis infecciosas agudas. (1906)

Contribution a l'etude de la P.G.P. en Espagne. (1906).

La Sección de Neurologia, Psiquiatria y Antropologia Criminal en el XV Congreso Internacional de Medicina de Lisboa, 1906. (RFE: 1906, 267-270).

La asistencia de los alienados criminales en los manicomios españoles y especialmente en el Manicomio de San Baudilio. (RFE: 1906, 293-301).

L'assistance des alienes criminels dans les asiles espagnols et en particulier a l'asile de San Baudilio, Barcelona. (AMP: 1909 - II, 312) .Psychopathies infectieuses aigues. (AMP: 1909 - II, 314) .

Note sur la P.G.P. dans l'asile de San Baudilio. (AMP: 1929- II, 179).

Un caso de Psiquiatria Medico - legal (en col. amb Odó Moles i amb Rodriguez Arias). (RMC: 1922, 173-174) .

Una procesada por los delitos de parricidio y suicidio frustrado es absuelta por el jurado aceptando un informe pericial psiquiatrico. (GMC: 1919- I, 150-152).

El antiguo Manicomio de San Baudilio de Llobregat, y el moderno Sanatorio Frenopatico de Nuestra Senora de Montserrat. Notas históricas y descriptivas. (1929).

La contribution des alienistes catalans au progres de la Psychiatrie. (AMP: 1932- II, 216).

La Psiconeurosis y su cura moral, de Cantarell i Basigó. (GMC: 1912 - II, 472) .

Guia del Diagnóstico de las enfermedades mentales, de Martinez Valverde. (GMC: 1901, 727-730).

La psiquiatria del medico practico, dA. Fernan-dez Victorio. (GMC: 1915 - I, 471-472).

Va morir a Barcelona, durant la guerra, el 27-VIII-1937, sembla que víctima d'un bombardeig.

Ruiz i Rodriguez, Didac

Va néixer a Màlaga el 1881 i va morir el 1939 al Llenguadoc. Metge, escriptor, poeta, filosof. Director de Salt.

Fisiologia del sueño. (GMC: 1900, 621-628, 649-655, 682-689, 719-725 i 748-752).

Recensio de Neurastenia tabaquica, de Lavalle - Carvajal.(RFE: 1908, 79-81) .

Lineas fundamentales para un concepto unitario del tic, la idea fija y la fobia. R FE: 1909, 104- 108) .

El ocaso de la responsabilidad y la orientacion cientifica del peritaje freniatrico.(1909).

La locura de Alvarez de Castro (amb Prud. Bertrana). (1910).

Una pagina de la historia medico-psicológica de los "sucesos de julio" en Cataluña.(RFE: 1910, 257-265).

Los origenes de la interpretacion psiquiatrica de la historia humana. ¿Que es el Genio en la interpretacion psiquiatrica de la historia? (1904).

"El origen del Sistema Planetario y sus consecuencias desde el punto de vista filosófico" (Barcelona, 1895).

"Fisiologia del sueño" (Barcelona,1898).

"Genealogia de los simbolos (Principios de una ciencia deductiva)" (Barcelona,, 1905, en 2 vols, i amb prop de 500 pags.).

"Jesus como voluntad. Dialectica de la creencia cistiana" (Barcelona,, 1906).

"Elevación al Conocimiento". "Llull, maestro de Definiciones. Nuevas disertaciones sobre los principios del método en la historia del sistema" (Barcelona,, 1906, 1 opuscle).

"Teoria del acto entusiasta (Bases de la etica)" (Barcelona,, 1906).

"De l'entusiasme com a principi de tota moral futura. Preparació a l'estudi de l'estètica" (BARCELONA, 1907, 78 pags.).

"El boig Macbeth sacerdot" (Barcelona,, 1907).

"Nieto de Carducci (Confidencias, Memorias y Cartas de un endiablado de nuestros dias)". (BARCELONA, 1907).

"De la Sublimidad en la Blasfemia" (Vilanova, 1907).

"Contes d'un filosof". (Pròleg de Joan Maragall) Barcelona, 1908.

"Del poeta civil i del cavaller" (Barcelona, 1808-1809).

"El ocaso de la responsabilidad y la orientación científica del peritaje freniatico. Trabajo del Laboratorio de Psicologia Experimental del Instituto Freniatico de Reggio Emilia". (Barcelona,1909).

"Lineas fundamentales para un concepto unitario del tic, la idea fija y la fobia (Extracto de la tesis para el doctorado en Medicina, por la Universidad de Bolonia). (Barcelona, 1909, 13 pags.).

Contes de gloria i d'infern, seguits del dialegs i maximes del Super-Christ" (Barcelona, 1917).

"La locura de Alvarez de Castro. Ensayo sobre la psicologia patológica de un episodio historico" (1910, En col.laboració amb Prudenci Bertrana).

"L'Anima di Ferrer i Guardia" (Bolonya, 1913).

"La aparición de un pensamiento filosófico en el ciclo moderno de la cultura en Cataluña" (Barcelona, 1914).

"La vida d'En Pepet, o de la dissort d'En Pepet per haver estat massa bon minyó" (Barcelona,1920).

Diversos "Ritmos" en italià (Bolonya, 1920-1921). "Missatge a Macià" (Barcelona, 1931).

"El crim dels Reis Catolics i la fi de la missió de Castella" (1931).

"Llibre d'hores" (1923; amb el pseudonim de Franz Opalunae).

"Pro divulgación de la ciencia mitológica" (Conferencia, 1923).

"Rabassa morta. Un episodio de la Guerra Social en el N.E. de España" (Barcelona,1932).

"Anti-Goethe" (Barcelona, 1932).

"Represión mental en Alemania. Piezas de convicción para un juicio sobre el Nazismo y la cuestión judía" (Barcelona, 1933).

"El Duce contra el Negus" (Barcelona, 1935).

"Contra las grandes empresas. El Conde de Aresti, Presidente de la Papelera Española, denunciado a los Representantes del Pueblo" (Barcelona, 1936).

"La obligación de pensar" (Barcelona, 1936).

"Primero de mayo de sangre" (Barcelona, 1937), i moltes coses mes.

Saforcada i Ademà, Manuel

Va néixer a Viella (Vall d'Aran), el 21-XI-1877. A tres anys d'edat ja vivia a Barcelona on féu els primers estudis i es llicencià l'any 1900. Doctorat en Medicina, el 1901 i llicenciat en Farmàcia en 1903. Metge Forense per oposició, de la càtedra de Medicina Legal de Barcelona. L'any 1922 n'era catedràtic titular per oposició.

Durant molts anys es va encarregar de la escassa ensenyança de la Psiquiatria a la Facultat de Medicina, des de l'abolició de la Universitat Autònoma al 1939 fins la creació de la càtedra de Psiquiatria de l'any 1952.

Fundador, amb Belarmí Rodríguez Arias i Emili Mira i López, de l'Associació Espanyola de Neuropsiquiatria i de la Liga Española de Higiene Mental (1927), de la qual fou president. Ingressa l'any 1925, a la Reial Acadèmia de Medicina, amb el discurs "Valor de la necropsia en el diagnòstic obituari". Allí mateix, hi féu el discurs inaugural de curs amb el tema La Medicina y el Derecho (1953). Participa en els Congressos de Metges de Llengua Catalana. Col·labora a diverses revistes i funda, juntament amb Ferrer i Cajigal, els Anales de Medicina Legal, Psiquiatria y Anatomía Patológica» (1933). Traduí, de Ch. Vibert: Manuat de Medicina Legal y Toxicología (Barcelona, 1918).

Va ser autor de:

Examen médico legal sobre las manchas de sangre (1913)

La custodia de los locos delincuentes (1926)

Necesidad de conseguir una legislación modernamente científica sobre alienados, por lo que se refiere a asuntos de responsabilidad y capacidad.(RFE: 1911, 321-332).

Para conseguir una legislación científica sobre alienados.1912.

Selección y tratamiento médico-psicológico de los niños anormales (1914) -

Custodia de los locos delincuentes.(RMB: 1924-I, 560-561).

La custodia de los locos delincuentes.(Ps: 1924-II, 1-13).

La Psiquiatría y la Legislación civil.(RMB: 1926-I, 195-196).

La Psiquiatría y la Legislación penal,(RMB: 1926-I, 416) .

La Psiquiatría y la Legislación vigente.(RMR 1926-I . 417] .

AnteProyecto de creación de una Liga de Higiene Mental (en col. amb E. Mira i B.

Rodríguez Arias). (RMB: 1926-II, 257-259) .

Enseñanza de la Psiquiatría y de la Neurología (en col. amb E Mira i B Rodríguez Arias) (RMB 1926-II, 262-264)

Necesidad urgente de una revisión total de la Legislación referente a alienados (en col amb Tomas Busquet i Teixido (RMB: 1926 - II, 259-260)

Los locos delincuentes en la Legislación penal española. (RMB: 1927-I, 186-187)

Comentarios psiquiátricos al nuevo Código Penal Español (en col amb Oscar Torras) (AM 1930 34-39)

Recensio de Il processo fine de la coscienza, de Frank (AM 1932, 163)

Va morir a Barcelona, el 29-XI-1968.

Sambola i Casanovas, Ramon

Va néixer a Sort (Pallars Jussà), el 25 de març del 1884. Cursà la carrera de Medicina a la Universitat Barcelona.

El Dr. Sambola entra en contacte amb el poble de Salt quan es convertí en metge de capçalera d'aquella vila, El 1 d'octubre de 1913 es nomenat metge ajudant del Dr. Vives del Manicomi de Salt. Passà a dirigir la institució l'any 1947.

Fou un psiquiatre dedicat a la seva feina d'humanitzar la situació dels malalts al seu càrrec.

Dr. Sambola s'esforçava a proporcionar als alienats del seu manicomí activitats que els fes més suportable l'existència. És recordat com una boníssima persona.

Va morir a Girona el 28 de desembre del 1968.

Sarró i Burbano, Ramon

Va néixer a Barcelona el 10 de novembre de 1900, fill del metge Salvador Sarró. Llicenciat en Medicina en la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona 1923.

Va iniciar la seva carrera professional com a metge titular del districte de Sant Antolí i Talavera (Sagarra) des de setembre de 1923 a març de 1924 i com a metge en la Sala de Medicina del Dr. Francesc Esquerdo, a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona. des del 1924 al 1925.

La seva vocació com a psiquiatre el va dur a Viena on va establir contacte amb els neuròlegs i psiquiatres més prestigiosos de l'època com ara els Profs. Wagner Von Jauregg, Schilder, Stransky, Economo, Redlich, Marburg, Pilcz, Pappenheim, Gerstmann, Hartmann, Wilhelm Reich, i especialment amb Sigmund Freud i amb

Hellen Deutsch amb qui va iniciar una anàlisi didàctica, d'escassa durada. Interessat doncs en la psicoanàlisi de la qual després se'n va apartar per a adoptar una posició heterodoxa. Va mantenir un punt de vista antropològic, culturalista, i fenomenològic-existencial. Amb tot va iniciar a Barcelona el tractament amb electroxocs i posteriorment va utilitzar els psicofàrmacs que considerava com a simples tranquil·litzadors inespecífics. Va defensar punts de vista holístics, encara que minimitzant el paper de la biologia en la gènesi de les malalties mentals en front dels factors espirituals.

Becari de la Fundació Alejandro Von Humboldt de Berlín.

Al 1929 es nomenat Metge auxiliar de l'Institut Mental de la Santa Creu, de Barcelona.

1930, Metge-psiquiatre de l'Institut Psicotècnic de Barcelona.

I del 1932 al 1936 metge-psiquiatre de número del Sanatori Psiquiàtric de Ntra. Sra. de Montserrat (homes), de Sant Boi de Llobregat (Barcelona).

Doctor en Medicina amb la Tesi "La Psicologia de l'Esquizofrènia. Pensament presimbòlic i existència mítica en l'esquizofrènia". Madrid. 1931.

1933 - 1938 Professor Adjunt (per oposició) de la càtedra de Psiquiatria de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona. Prof. E. Mira.

1936-1952 Cap de la Clínica de l'Institut Mental de la Santa Creu (secció d'homes) de Barcelona.

1949. Cap, per oposició, del Dispensari d'Higiene Mental i Toxicomanies de la Direcció Provincial de Sanitat de Barcelona.

L'any 1950 va ser Catedràtic per oposició de Psiquiatria de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona on va desenvolupar una important obra de síntesi entre diverses tendències psiquiàtriques i una extensa activitat acadèmica i de projecció ciutadana. Tanmateix la seva obra es caracteritza per la superficialitat i dispersió essent incapaç de crear una veritable escola psiquiàtrica. La seva orientació predominantment humanística va venir marcada successivament per una crítica a la psicoanàlisi, una devoció envers la figura de Letamendi, un interès envers una orientació antropològic-existencial de la psiquiatria i darrerament en l'estudi dels deliris parafrènics i els denominats per ell mitologemes.

1955 Professor encarregat de la Càtedra de Psicologia Mèdica de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona que fins aleshores havia estat regentada per un professor de Psicologia de la Facultat de Filosofia i Lletres, els Dr. Pere Font i Puig

1955 Professor de l'Escola de Puericultura de Barcelona.

1955 Professor de l'Escola de Criminologia de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona.

1955. Director-consultor de l'Institut Pere Mata de Reus (Tarragona).

La càtedra comportava la direcció de la Clínica Universitària de Psiquiatria de Barcelona que va ser creada per ell, a l'edifici de la Facultat de Medicina

1956 Professor agregat a Barcelona del Departament d'Investigaciones psiquiàtriques del Patronat "Santiago Ramón i Cajal" del Consell Superior d'Investigacions Científiques de Madrid.

1956 Viatge d'intercanvi cultural per l'Amèrica Llatina, visitant Argentina, Brasil, Xile, Perú, Uruguai i Veneçuela, països on va donar una sèrie de Conferències. Viatge costejat per Cultura Hispànica.

1963-1965 Director del Centre de Diagnòstic i Orientació Terapèutica de la Direcció Prov. de Sanitat de Barcelona.

1963-1971 Director de l'Escola Professional de Psiquiatria i de la de Psicologia Clínica de la Càtedra de Psiquiatria dlla Facultat de Medicina de Barcelona.

1957 Professor de Psicologia Ceneral i de Psicologia Diferencial Aplicada de l'Escola d'Ajudants Tècnics Sanitaris.

1957 Professor de Psicologia de l'Escola Departamental de Puericultura de Barcelona.

1970 Assessor tècnic del centre Psico-Geriàtrico "Flor de Maig" de la Diputació Provincial de Barcelona

1967 Professor encarregat de la Càtedra d'Història de la Medicina de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona.

1967 Director de l'Escola de Psicologia (Professional) Mèdica de la Càtedra de Psiquiatria. Facultat de Medicina de Barcelona.

Revistes:

El Dr. Sarró es caracteritzava per ser una persona sociable, comunicativa i de gran activitat. Bona mostra en dóna la seva participació en nombrosos projectes de revistes professionals. Entre ells hem d'esmentar que a l'any 1936 va ser fundador, junt amb Fuster, el seu cunyat Tolosa, Irazoqui i Soler Martin de la Revista de Psiquiatria, Neurologia i Dominios afines de Barcelona.que va durar molt poc degut a la Guerra Civil.

Acabada la Guerra va ser fundador i secretari general de la Revista "Medicina Clínica" de Barcelona de la que era director: Prof. Dr. Agustín Pedro Pons.

Però la seva obra fonamental en aquest sentit fou la Revista de Psiquiatria i Psicologia Mèdica d'Europa i Amèrica Llatina, que va crear l'any 1953 i que va durar fins l'any 1985.

Fou també director de la Revista "Escola de Pares". Barcelona.

Societats:

Va pertànyer a una gran quantitat de Societats i en va fundar d'altres, va participar en tots els congressos possibles i va publicar a la majoria de revistes professionals i de caràcter general.

1940 Vicepresident de la secció de Neuropsiquiatria de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Barcelona.

1943-1954 Secretari General de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Barcelona.

1952 Soci fundador de la Societat de Neuropsiquiatria Infantil.

1952 President de l'Associació d'Humanitats Mèdiques de Barcelona.

1953 President de la Societat Espanyola de Psicoteràpia i Medicina Psicosomàtica.

1953 President de l'Associació de Salut Mental Espanyola.

1953 President de la secció de Psiquiatria i Psicologia Mèdica de la Unió Mèdica Mediterrània (UMM).

1953-1971 Director-fundador de l'Escola de Visitadores Socials de Barcelona.

1955 Membre numerari de la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de Barcelona, secció d'Història de la Medicina. El seu discurs d'ingrés va versar sobre "El Sistema Mecanic antropològic de José de Letamendi"

1957 President de la Lliga Espanyola d'Higiene Mental.

1957 Vocal representant de la Lliga Espanyola d'Higiene Mental en el Patronat Nacional d'Assistència Psiquiàtrica.

1958 President del IV Congrés Internacional de Psicoteràpia. Barcelona.

1958 Vicepresident de l'Associació Internacional de Psicoteràpia Mèdica.

1959 President de la XII Reunió de la World Federation for Mental Health. Barcelona. i vocal del seu Comitè Executiu

1960 President del VI Congrés Nacional de Neuropsiquiatria. Barcelona.

1960-1964. Vicepresident de la Societat Espanyola de Psiquiatria.

1962 Secretari general i Vicepresident de la Lliga Espanyola d'Higiene Mental.

1962 President del VI Congrés Nacional de Neuropsiquiatria de Pamplona.

1963 Vicepresident de la secció d'Assistència Hospitalització psiquiàtrica de la Federació Internacional d'Hospitals.

1964 President del IV Congrés Internacional d'Art Psicopatològic de l'Expressió, Barcelona.

1964 President de la IX Reunió anual i la Societat Espanyola de Psicologia Clínica. Barcelona

1965 Professor visitant de la Facultat de Filosofia de la Universitat Catòlica de Santa Maria de Buenos Aires (Argentina).

1966-1971 President del II Congrés Internacional de Psicodrama. Barcelona

1967-1971 Director del Centre de Diagnòstic i Orientació Terapèutica de la Càtedra de Psiquiatria, Facultat de Medicina de Barcelona.

1967-1971 President del Patronat Escolar del Centre de Reeduació psicopedagògica de la Càtedra de Psiquiatria de Barcelona.

1967-19..President i Fundador de l'Associació Mediterrània de Psiquiatria amb els Professors Dr. J.M. Sutter de Marsella (França) i el Dr. J. Padovani de Gènova (Itàlia).

1968 President del I Congrés Mediterrani de Psiquiatria. Palma de Mallorca.

1968 President del II Congrés Internacional de Caracterologia General i Aplicada. Barcelona.

1968 President de les I Jornades Monogràfiques d'Història de la Psiquiatria. Barcelona.

1968 Director i organitzador del Seminari sobre "Estructuralisme" amb la col·laboració del Prof. M. Georges Mounin, Lucien Goldmann, Jean Pouillon i Guilles Granger. Institut Francés de Barcelona.

1968 President de la Lliga Europea de Salut Mental.

1969 President del I Symposium Internacional. Funció Psicoteràpica de la Institució Psiquiàtrica. Institut Pedro Mata, de Reus (Tarragona).

1969 President de la IX Reunió de la Societat de Psiquiatria. València.

1969 President del Congrés Internacional Neuropsiquiatria. Barcelona.

1970 President del I Congrés Interacional d'Historia de la Medicina Catalana. Barcelona.

El Prof. Sarró va ser un home d'una amplíssima cultura, amb un marcat interès per la filosofia i les humanitats. Va arribar a reunir una considerable biblioteca d'uns 40.000 exemplars. Va participar en moltes activitats cíviques i culturals entre les que podem destacar:

1954-1958 President de l'Acadèmia del Far de Sant Cristòfol (Eugeni d'Ors) de Barcelona

1960 President del Comité Executiu del Club d'Amics de la UNESCO de Barcelona.

1976 Soci de l'Associació de Bibliòfils de Barcelona.

President del Lyons Club de Barcelona.

Bibliografia:

PUBLICACIONES

Die Anthropologische Bedeutung des Symptoms. Hans Huber cop. 1973

Bonheur et folie [s.n.] [198-]

Conversaciones con Ramón Sarró (S. Edit.) (S.a.:

De la teoría mitologemática al homo demens. [s.n.] 1994

Les Délires schizophréniques et leurs [s.n.] [1967?]

¿Es remediable la degradación de las s.n.] 1984

Los Estados de felicidad en la parálisis [S.n.] 1981

Estados finales de la esquizofrenia Sarró, Ramon y O'Shannahan Bravo. Afrodisio 1950

El Fin de los manicomios reportaje Bazin, Hervé Scientia cop. 1960

Freud y el psicoanálisis . Salvat DL 1974

La Generación psiquiátrica de Lafora, [s.n.] 1970

I Congrés Internacional d'Història de la Congrés Internacional Scientia DL 1971

L'Idée de transformation de sexe dans le Privat 1977

La Ironia i l'humorisme d'Eugeni d'Ors y Valeri, Lluís Academia del 1969

El Lenguaje de los sueños Aeppli, Ernest 4a ed. Luis Miracle 1965

El Lloc de l'obra d'Henri Ey en la s.n.] 1978

Medio siglo de psiquiatría en España ELA . cop. 1992

Mesa redonda sobre el sueño Congreso Nacional de [s.n.] 1965

Oniologie et neurophysiologie, s.n. 1968?]

Los peldaños rotos Novela proyectiva Departamento 1979

Personalidad y enfermedad caracterología Fleckenstein, Heinz Barna [1946]
Problemas que plantea el diagnóstico y Verdaguer Masllorens, Juan 1969
¿Psicodélicos o psicolíticos? La Scientia] 1981
Psicología un estudio de la conducta humana. Scientia cop. 1965
Psicoterapia por el arte: selección de Laboratorios [1960?]
Psiquiatría Lange, Johannes Miguel 1942
Reflexions personals sobre la història de [s.n.] 1970
El Sistema mecánico-antropológico de José. Real 1963
Sobre afasia amnésica comunicació Imp. Badia 1931
Solemne investidura de Doctor Honoris Causa Ey, Henri [s.n.] 1972
Spain as the cradle of psychiatry [s.n.] 1956
Tratamiento moderno de las esquizofrenias Relieves 1940
Wilhelm Reich-Herbert-Marcuse S.n.(1974]

PRÒLEGS I ESTUDIS PRELIMINARS

Künkel, Fritz El Consejo psicológico en los momentos, Luís 1950
Künkel, Fritz Del yo al nosotros nuevas orientaciones ,de Luis 1966
Lersch, Philipp. La Estructura de la personalidad 3a ed Scientia 1964
Puner, Helen Walker. Freud su vida y su mente Luis Miracle 1951
Bielschowsky, Albert. Goethe el hombre y su obra Scientia 1944
Weizsäcker, Viktor von. El Hombre enfermo una introducción a la Luis Miracle 1956
Lange, Fritz. El Lenguaje del rostro una fisiognómica 2ª ed. Luis Miracle 1951
Bordas Jané, Ricardo, Manual del auxiliar psiquiátrico cuidado y Editorial 1955
Aschner, Bernhard. Medicina y destino ¿A dónde va la medicina?.
Birnbaum, Carlos. Los Métodos curativos psíquicos Manuel 1928
Wukmir, V. J. Psicología de la orientación vital sufro, 1ª ed. Luis Miracle 1960
Adler, Alfred. El Sentido de la vida.1870-1937 2ª ed. Luis Miracle 1937

Ytam. Tratado de grafología el conocimiento del Vives [1945?]
Viaje a través de la locura Barnes, Mary Martínez Roca. 1979
Künkel, Fritz. Del yo al nosotros Grundzüge der Luis Miracle. 1940
Jung, C. G. 1875-1961. El Yo y el inconsciente 4ª ed. Luis Miracle 1964
Eugeni d'Ors Ateneu 1982?
Significació per a l'antropologia i la Ateneu 1987

MANUSCRITS

Análisis psicológico de los poderes [196-?]
La Esencia del psicodrama ensayo de [1966?]
Psicosomática del cáncer [196-?]
Transcendance anthropologique de la nouvelle. 1971
Trascendencia antropológica de la nueva 1971

ENREGISTRAMENTS SONORS

Anàlisi comparatiu del pensament filosòfic. Ateneu 1982
Anàlisi de la timidesa psico-sexual De Ateneu 1979
L'angelologia d'Eugeni d'Ors i Francesc Ateneu 1984
El campo posfreudiano en las ciencias del Ateneu 1978
[Entrevista a Ramón Sarró, psiquiatra Ràdio [1969]
Homenatge a la memmòria del dr. J. Obiols Ateneu 1981
Procesos en l'anàlisi iconogràfic de les Ateneu 1989
Sigmund Freud i Salvador Dalí Ateneu 1978
Significació de la "Doctrina de l'Àngel" Cicle Sobre...

TESIS

Psiquiàtriques:

Caral Vilamala, Juan Formas iniciales esquizofrénicas [1956?]

Beá Montagut, José, La Neosociabilidad del leucotomizado 1957
Ruiz Ogara, Carlos Las Psicosis experimentales estudio [1957?]
Montserrat Valle, Leopoldo. La Psicoterapia de grupo en España 1958
Moragas, Jeroni de. La Expresividad humana 1959
Cerdá, Enrique. Verificación de algunas hipótesis.
González Monclús, Enric Contribución del psicodrama al tratamiento
Zamora y Tiffon, Manuel Estudio médico-social sobre el niño 1961
Bofill, Pere Estudio psicoanalítico sobre la anorexia 1961
Martínez Pina, Ángel. El Comienzo y su tectónica en la [1963?]
Coderch de Sans, Juan. Estructura psicodinámica de la prostitución. 1964
Pons Barba, José Luis. Contribución a la historia de la hipnosis y. 1974
Rubió Carné, Jorge. Contribución al estudio del 1974

No psiquiàtriques:

Subirana Cantarell, Manuel Contribución al estudio de la 1967
Mundet Torrellas, Camilo. Crítica actual de la proctología 1970
Tolós Subirats, Casimiro. Hospital municipal de Nuestra Señora del Mar. 1971
Vázquez González-Quevedo, la Medicina en Cantabria apuntes históricos. 1971

Pujol Bertrán, José Ma. La Medicina escolar ante las alteraciones 1971
Tolós Subirats, Casimiro. Historia de la asistencia a las enfermedades 1972
Cardoner i Planas, Antoni Història de la medicina a la Corona Scentia 1973
Hierro Alberich, Pedro La Enseñanza de la obstetrícia en la 1974
Parellada i Feliu, Dídac "Metges escriptors a Catalunya" Reial 1986

Distincions

1953. Becari de la Fundació Rockefeller Center de Nova York (tres mesos visitant els Centres més importants psiquiàtrics dels Estats Units).

Membre d'Honor de l'Associación Austriaca de Psicoterapia
1960. Membre de la Royal Medico-Psychological Association
1952. Creu d'Officier de la Santé Publique de França
1956. Gran Creu de l'Orde Civil de Sanitat d'Espanya.
1964. Doctor Honoris Causa de la Universitat de Besançon (França).
1969. Nomenament de "Officier dónes Dinyes Académiques" de França.
1973. Cruz Provincial de Sanitat. Excma. Diputació de Barcelona.
1976. President d'Honor de l'Associació Espanyola de Neuropsiquiatria.
1977. President d'Honor del Cercle Psicoanalític "Ramón Sarró"
1987. Creu de Sant Jordi.

Va morir a Barcelona l'any 1993.

Solanes i Vilapreñó, Josep

Va néixer al Pla de Sta. Maria, 1909-Es va llicenciar a Barcelona l'any 1932. Durant la seva vida universitària va col·laborar en la revista "helix" (en minúscules) vinculada als moviments artístics modernistes i surrealistes. Deixeble del Prof Mira. Va treballar a l'Institut Pere Mata de Reus. Exiliat a França en acabar la Guerra Civil, on havia participat com a capità-metge dels Serveis Psiquiàtrics del IV Cos de l'Exèrcit de la República. Va anar a parar com a refugiat a la fortalesa de Cotlliure. Va treballar a Tolosa entre 1939 i 1944 on va revalidar els seus estudis universitaris. Posteriorment va treballar a l'Hospital Psiquiàtric de Rodez (amb el Professor Ferdière) on va tenir com a pacient a Antonin Artaud. Acabada la Segona Guerra Mundial passa a París on treballa als Centres Psiquiàtrics de Ste. Anne (amb els Professors P. Giraud i E. Minkowski).

Publica el seu primer treball científic a L'Hygiène Mental que duu per títol: Exil et trouble du temps vécu.

Col.laborà a "Quaderns" de Perpinyà; i amb un estudi sobre Psicologia de l'emigració a "Revista de Catalunya" quan s'editava a París.

Premiats sengles assaigs als Jocs Florals de la Llengua Catalana celebrats a París i a Londres.

El 1949 es va instal·lar a Veneçuela contractat pel Ministeri de Sanitat on ocupà la direcció de les Colònies psiquiàtriques d'Anare. Al 1952 passa a dirigir la Colonia psiquiàtrica de la Bárbula a València, Veneçuela. Al 1960 va ocupar la càtedra de Psiquiatria de la Universitat de Carabobo. Com a docent va publicar Introducción a la Psicología Médica (1967) i El campo de la Psicología Médica (1984).

Va ser president de la Societat Venezolana de Psiquiatria. A l'any 1989 fou nomenat membre corresponent de la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona.

Durant el curs 1977-1978 féu una nova estada, ara provisional, a França, per tal de doctorar-se en Filosofia a la Universitat de Tolosa, on presenta la tesi sobre "Les noms de l'exil et l'espace de l'émigration" on revisa els efectes psicològics de l'emigració, que va patir en carn pròpia

Autor de :

Com se surt dels Manicomis. Consideracions sobre unes estadístiques de l'Institut Pere Mata. M.C. 1936, 104-107

La meningitis asèptica en el tractament de la esquizofrènia. MC. 1936, 199-201

La invalidesa consecutiva a malalties mentals comparada amb la consecutiva a altres afeccions mèdiques i quirúrgiques. Mc. 1936. 106.

Variació de la fórmula leucocitària en el curs del tractament nucleínic de l'esquizofrènia. Fulls clínics de Reus.1936, 200.

La psicoteràpia de les síndromes psiquiàtriques de guerra. R, Psicol. Pedal. 7,17,

Durant la seva etapa americana va publicar diversos articles científics sobre laborteràpia, clínica, i aspectes de frontera amb les humanitats. Te diversos articles literaris i humanístics a la premsa venezolana (Zona Tòrrida, Imagen, El Universal, etc.), a la Revista de Catalunya de París i a la premsa catalana de l'exili.

Va morir a Veneçuela l'any 1991.

Bibliografia:

Manent A. (ed). Diccionari dels Catalans d'Amèrica. Generalitat de Catalunya. Barcelona. 1992

Parellada, D. L'obra psiquiàtrica catalana, Glosa. Barcelona, 1980.

- Metges escriptors a Catalunya, RAMB. Barcelona. 1986

Poca Gaya, J. Institut Pere Mata. Cent anys d'Història. Reus. 1996

Seidel, F. Los nombres del exilio: Relectura de una obra y una trayectoria. En Campos R, Villasante, O y R. Huertas. De la "Edad de Plata" al exilio. Construcción y "Reconstrucción" de la Psiquiatria Española. Frenia. Madrid. 2007. 357-375.

Torras i Buixeda, Oscar

Va néixer a Barcelona el dia 19 de gener del 1890. Cinquè d'una família de nou germans, fill del conegut excursionista Cesar August Torras, president durant molts anys del Centre Excursionista de Catalunya. Ell també fou un notable esportista que va arribar a jugar al Reial Club de Futbol Espanyol. Estudià a Barcelona llicenciant-se l'any 1911. Entrà a treballar a l'Institut Mental de la Santa Creu l'any 1915 i va arribar a ser-ne director des de l'any..., fins el 1960. Es dedicà amb interès a l'electroteràpia. Va fundar la Clínica psiquiàtrica privada Torre Blanca a Barcelona que va funcionar fins el 19--. També, amb la col·laboració de... i de Lluís Folch i Camarasa fou consultor de la Clínica Psicològica de la Infància de Barcelona, per a nens amb endarreriment mental i patologia psiquiàtrica. Va fundar "Psiquiatria. Revista de Medicina Mental" al 1922. Formà part del consell de la Revista de Medicina Legal, Criminología y Psiquiatria Forense".

L'any 1925 va ser nomenat secretari de la Societat de Psiquiatria i Neurologia de Barcelona sent destacables les memòries que va redactar fins l'any 1931. Al 1934 fou nomenat director substituïnt al jubilat Dr. Xercavins.

És especialment interessant l'opuscle que una vegada jubilat va escriure com a justificació de la seva llarga estada com a director de l'Institut Mental que començava de veure's una mica qüestionada en aquells moments, per agrair les col·laboracions rebudes i per fer una mica d'història de la Psiquiatria de la primera meitat del segle que

li havia tocar viure: Nuestra contribución a la Obra Benéfico-Social Médica y Científica del Instituto Mental de la Santa Cruz (1915-1960)

Procura argumentar que durant tota la seva trajectoria ha procurat no solament en la reinserció del malalt mental i per la protecció dels més humils. Creu que els manicomis no han estat suficientment adaptats a les condicions de la vida moderna per dificultats econòmiques, administratives i culturals i no per desinterés dels metges. Tot al contrari: considera que hi ha hagut un esforç seriós i raonable, social i científic que haurà de permetre que en un furor immediat es pugui aconseguir la desitjada transformació de l'assistència psiquiàtrica.

Manifesta que li ha tocat viure els temps heroics de la Psiquiatria, per insuficiència dels coneixements mèdics i per l'abandonament que una vegada més patien els malalts mentals.

L'esperit renovador ve encarnat especialment pel fundador de l'Institut Mental, Dr. Pi i Molist amb la seva lluita contra les dificultats econòmiques que encara, afirma, duren.

A més a més ha hagut de travessar la infausta Guerra que tant va afectar la vida dels manicomis, rellegats com sempre al final de la cua dels recursos.

L'Institut Mental, després dels primers anys de l'esforç creacional entrava en un període de decadència. Tanmateix es qualifica seguidor de l'esperit del fundador.

L'Institut va tenir des d'un bon principi un caràcter assistencial i tractava de proporcionar seguretat als malalts i a la societat i mostrava poca confiança en les possibilitats de guarició dels malalts, criteri que, per altra banda era compartit per tota la professió. I l'obra d'en Pi i Molist no deixa de ser exemplar.

El Dr. Pi i Molist va viure als dos anys de l'inici del manicomi i les obres van seguir segons les seves indicacions i no van tenir sempre en compte els avenços i els canvis que s'experimentaven.

Era el moment en que el director Dr. Xercavins, probablement instigat pel Dr. Torras va proposar a l'Administració el canvi del nom de manicomi pel d'Institut Mental.

El Dr. Torras fou nomenat Metge intern del Manicomi poc abans de la mort de Dr. Sivilla, com hem vist, deixeble i sucesor del Dr. Pi i Molist. El qual havia hagut de resistir els prejudicis la manca de comprensió social i administrativa.

En aquella època el concepte d'alienat tenia un caràcter gairebé exclusiu mèdico-legal sense tenir en compte ni l'origen ni les possibilitats terapèutiques. La qual cosa caracteritzava el tipus d'assistència custodial i represiva. Que havia de ser segregat de la societat a la qual amenaçava.

El manicomi tenia un caràcter mèdic i caritatiu, un lloc on es fornís un refugi protector i consolador i que servís de protector social, sentit caritatiu i asil comffortable, en benefici de la classe humil pero recolzant el poder administratiu i judicial.

Pocs recursos curatius.

Afirma que no n'hi ha prou amb bones intencions sino que a més a més cal un interès científic per solucionar els problemes causats per la malaltia mental.

En realitat era un projecte del 1860 i l'acte de col·locar la primera pedra va tenir lloc trenta anys després de persistent latència.

L'aïllament era l'únic recurs resolutori per als alienats. L'acció lenta i continuada del mateix, separat de les influències exteriors en una atmosfera medical, l'ordre, la reglamentació i la disciplina eren un sedant pels malalts i un reeducador de llur conducta.

Tota aquesta situació venia reforçada per la Llei d'Hospitalització de Dements del 19 de maig del 1885

Dos mesos després va morir el Dr. Sivilla i el Dr. Torras es va quedar sol. No hi havia ni històries clíniques. L'assistència mèdica consistia en calmar els malalts i distribuir-lo segons el grau d'excitació en seccions més segures.

La renovació i canvi de l'assistència per la nova psiquiatria fou deguda a l'obra de Kraepelin i l'assistència de l'alienat havia de transformar-se en tractament mèdic de la malaltia psíquica.

Els recursos terapèutics eren molt limitats: cura activa individual i organització del treball.

La cura activa individual consistia en terapèutica farmacològica simptomàtica i clinoteràpia i balneoteràpia.

Van haver-hi dos directors que interina o més definitivament van alternar-se en la direcció durant un període de 20 anys. Foren els Drs. Alzina Melis i Xercavins. Van iniciar-se diverses obres de remodelació traient les reixes, parets innecessàries i obstacles que dificultaven la comunicació de les seccions Vida més lliure i activa, van iniciar les visites externs, permisos de sortida, representacions teatrals, treballs senzills a l'aire lliure i professionals.

El 1924 el va visitar Kraepelin que va felicitar als professionals per la seva dedicació i l'extraordinari esforç que representava atendre 600 malalts amb escassos mitjans lamentant que l'enorme contingent de material d'estudi no s'aprofités al no haver-hi una organització científica més d'acord amb l'època.

Al 1922 fundà la revista Psiquiatria editada a la impremta de l'Institut que posteriorment es va integrar en la Revista general dels Anales del Hospital de la Santa Cruz y San Pablo.

Fou nomenat Director de l'Institut l'any 1934, a la jubilació del Dr. Xercavins. Es va proposar diversos objectius: incorporar a la tasca de l'Institut les noves tendències de la

Higiene Mental, la formació del personal cuidador, la col·laboració amb l'assistència pública i l'elevació del nivell cultural psiquiàtric de l'especialitat.

Amb el Dr. Xercavins s'havien creat dues institucions que, junt amb l'Institut s'havien de denominar Institucions Psicoterapèutiques de la Santa Creu, que per a malalts adequats eren una Granja de la Santa Creu, per a homes, a mig quilòmetre del centre i el Parc de la Santa Creu, per a dones, al Tibidabo.

Les idees principals del Dr. Torras poden esquematitzar-se, com fa ell mateix en les següents:

- L'alienat és un malalt i s'ha de tractar com a tal
- Cal separar els malalts aguts dels crònics
- Tot trastorn mental ha de ser tractat precoçment
- Cal afavorir l'ingrés dels malalts mentals quan ho requereixin
- Es urgent elevar el nivell de cultura psiquiàtrica general.

Calia obrir dispensaris psiquiàtrics per a modificar el concepte central de l'asil i va propugnar la creació d'un cos de Infermeres visitadores a l'estil de les que hi havia a Nordamèrica.

Els dies 29 i 30 de desembre del 1924 en la Primera Reunió de Neuropsiquiatres espanyols va actuar com a secretari i es va constituir l'Asociación Española de Neuropsiquiatras i es va preparar la Lliga Española de Higiene Mental. Presenta una comunicació al Congrés de Burgos que amb la col·laboració dels Drs Gimeno Riera i Escalas Real duia el títol de "Creación de un cuerpo de alienistas"

Fou Secretari de la Societat de Psiquiatria y Neurología de Barcelona (1925) i tresorer de la Associació Española de Neuropsiquiatria.

Per aquesta època va presentar un Proyecto de Reorganización de la Asistencia Psiquiátrica en el Instituto Mental de la Santa Cruz

Va lluitar per introduir un Dispensari a l'Hospital de Sant Pau on es poguessin atendre tots aquells casos que, necessitats d'una assistència psiquiàtrica, no requerien hospitalització, o que es poguessin seguir un cop donats d'alta. Aixà creà el Dispensari el 1941 que denominà Servei de Profilaxis Mental. Allí va encarregar al Dr. Lluís Folch i Camarasa una secció de Psiquiatria Infantil.

D'aquesta manera junt amb el subdirector del Manicomi de Sant Boi, va redactar una ponència sobre el tema de la formació del personal.

L'any 1939 redacta unes Normas generales para la organización de una nueva asistencia psiquiátrica per a la Diputació de Barcelona.

Al juny del 1932 va participar en la I Setmana d'Higiene Mental que va tenir lloc a Barcelona i presentà dues comunicacions una dedicada al "Concepto médico de la Locura" i una altra sobre la "Cooperación del Médico General a la obra de Higiene Mental.

El 9 de gener de 1933 inaugura la Societat de Psiquiatria i Neurología amb una conferència titulada "La convivencia social de los enfermos psíquicos.

Va haver de patir la Guerra Civil sense haver de deixar la Institució. Tanmateix els desastres de la guerra avien colpit l'Institut. Al febrer del 1939 informa que la població acollida a l'Institut ha passat de ser dels 335 homes que hi havia en començar la Guerra només en quedaven 220, i de les 440 dones n'hi havia 320, a causa de l'increment de mortalitat per carències alimentàries i la majoria dels restants estaven en avançades fases de desnutrició i depauperament. Per altra banda havien desaparegut els ingressos econòmics provinents dels pensionistes amb la qual cosa la situació financera era molt malmesa. La col·lectivització havia posat el govern de l'Institut en mans incapaces, amb constants discordies i disminució del personal que havia estat cridat a files. Manca d'higiene i neteja. L'abandonament de les ordes religioses va deixar la institució en una mena de desastre.

Assití a la introducció de dues noves tècniques terapèutiques: la convulsioteràpia elèctrica o per cardiazol i la psicocirurgia.

A finals del 1940 s'havien aplicat prop de 1000 xocs, cardiazòlics o elèctrics i s'havien tractat 65 malalts amb comes insulínics. L'efectivitat en el tipus de malalts crònics de l'Institut fou menor de l'esperada. Tanmateix es va observar que els xocs actuaven molt bé en casos de depressions i els comes en les excitacions dels malalts esquizofrènics.

El 18 de novembre de 1944 es va practicar la primera leucotomia prefrontal per part del Dr. Soler Roig, cap de cirurgia de l'Hospital de Sant Pau. Posteriorment se'n va encarregar el Dr. Arquer en una habitació habilitada.

Server de Profilaxis Mental fou el nom donat primerament al Dispensari de Psiquiatria situat a l'Hospital de Sant Pau. Allà es va establir també un servei de Psiquiatria infantil a càrrec del Dr. Lluís Folch i Camarasa.

Remodela l'Institut amb la creació de laboratoris de psicologia, anàlisis clíniques, químiques, humorals i biològiques, Histopatología, endocrinologia, electroencefalografia, constitucionalista, servei de Biotipología i d'Endocrinologia.

Proposa crear un centre d'investigacions psiquiàtriques patrocinat per la Fundació Cambó però no es va aconseguir.

Secció de publicacions i propaganda depenent de la direcció

Secció d'estudis biogràfics Dra. Eulàlia Torras

Secció de Genètica Dr. Pedros

Secció de Biotipologia i Tipologia psicològica Dr. Josep Beà

Secció de Fisiopatologia psiquiàtrica Drs. Eulàlia Torras i Pons Clotet

Secció de Histopatologia També amb el Dr. Pedrosa al davant.

Els dos departaments estaven dirigits per Sarró, homes, al qual va succeir Portabella i després Caral. El Departament de dones va ser dirigit primer per Fuster i quan aquest va ser ascendit a director, el va seguir Abella.

Calia reorganitzar el treball i el funcionament intrasectorial. En aquest sentit la feina del Dr. Pedrosa fou impagable.

Va afegir al títol de l'Institut el de Centre d'Estudis i Recerques Psiquiàtriques que va organitzar uns Cursos de Psiquiatria antropològica.

Sis cursos de Psiquiatria antropològica.

A més a més de les referències bibliogràfiques citades hem de fer constar altres publicacions. Algunes es troben especialment en l'esmentada revista "Psiquiatria". Així tenim:

Las psicosis postoperatorias. Psiquiatria, 1922-1, 8-17.

Psicosis histérica antigua curada por el aislamiento. Psiquiatria, 1922 - I, 21 -24

Las modernas orientaciones en Asistencia Psiquiátrica». Psiquiatria, 1923- I, 21-27

Los Servicios Libres Psiquiátricos. Psiquiatria, 1923-11, 20-293

Los Dispensarios Psiquiátricos y los Servicios Sociales de Asistencia. Psiquiatria, 1924 - I, 22-29).

Dificultades del Diagnóstico en Patología Mental. Psiquiatria, 1924, març, 20-26.

La enseñanza de la psiquiatria y de la neurología en España. Psiquiatria 1925 - I, 21 -23)

El manicomio como agente terapéutico. Psiquiatria, 1925-lil, 1-11.

La curabilidad de las enfermedades mentales. Psiquiatria, 1926, setembre, 1-17.

I als Annals de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau :

Comentarios estadísticos del Instituto Mental de la Santa Cruz.

La Sección de Observación i Vigilancia contínua

Organización de la terapéutica por el trabajo

Comentarios sobre el nuevo decreto sobre asistencia de enfermos psíquicos.

Creación de un cuerpo de enfermeros profesionales

Las dificultades diagnósticas en Patología mental. Sobre un caso de demencia precoz catatónica.

Asistencia psiquiátrica. Los dispensarios psiquiátricos y los servicios Sociales de Asistencia.

Proyecto de reorganización de la asistencia en el Instituto Mental de la Santa Cruz.

I en altres llocs:

Recensió de la IV Reunió Anual de la Asociación Española de Neuropsiquiatría, y Reunión Nacional de la Liga Española de Higiene Mental. *Annals de Medicina*: 1930, 40-41.

La influencia del embarazo, del puerperio y de la lactancia en el desarrollo de las enfermedades mentales. *Annals de Medicina*: 1930, 454.

Anàlisi d'un llenguatge parafrènic. VI Congrés de Metges de Llengua Catalana. 21 juny de 1936 en col·laboració amb Sarró.

Un cop jubilat va publicar un opuscle amb la finalitat de defensar-se d'opinions contràries a la seva actuació, amb el títol "Nuestra contribución a la obra benéfico-social médica y científica del Instituto Mental de la Santa Cruz".

Va morir l'any 1970 a Barcelona, d'una embòlia cerebral.

Tosquelles i Llauradó Francesc

Va néixer a Reus l'any 1912.

En acabar els estudis de Medicina a Barcelona ingressà a l'Institut Pere Mata de Reus (1934-1937).

Militant actiu del POUM, s'incorpora com a voluntari a l'exèrcit republicà on va ser cap de serveis psiquiàtics. Acabada la Guerra s'exilia a França on va treballar a l'hospital psiquiàtric de Sant Alban sus Limanhóla (Llenguadoc). Va aplicar les seves idees sobre psicoteràpia institucional. Va crear el centre Clos du Nid, per a infants dèbils mentals i psicòtics. Va ser Cap de servei de l'Hospital de La Candélie a Agen (Gascunya) i de l'Hospital General de Melun (Paris).

Des de 1970? va assessorar el canvi institucional que va tenir lloc a Reus (Pere Mata).

Cal destacar les següents publicacions:

La funció del maternatge terapèutic en els deficients mentals profunds (1942).

Le travail therapeutique à l'hôpital psychiatrique (1967),

Structure et rééducation thérapeutique (1967),

Education et psychoterapie institutionnelle (1984),

Funció poètica i psicoteràpia. Un lectura In memoriam de Gabriel Ferrater (1981),

La vecú de la fin du monde dans la follie (1986), La rééducation des débiles mentaux (1991)

L'enseignement de la follie (1992)

En 1994 li fou concedida la Medalla del President Macia.

Va morir a França a Granges sur Lot l'any 1994.

Turró i Darder, Ramón

Biòleg i filòsof. Fill d'una família de Malgrat, nasqué incidentalment a Girona l'any 1854.

De molt jove s'allistà voluntari per lluitar contra els carlins. L'any 1871 inicià a Barcelona els estudis de Medicina, que abandonà al cap de tres anys.

Es traslladà a Madrid (1875) i exercí el periodisme. Publicà (1880) un treball intuïtiu sobre el mecanisme de la circulació; sostingué una lluita periodística amb Letamendi, amb atacs a les teories vitalistes d'aquest.

Per insistència de Jaume Pi i Sunyer retornà a Barcelona (1884) i ingressà al Laboratori Microbiològic Municipal, que dirigia Ferran, amb qui posteriorment havia d'enemistar-se per raó de diferències de criteri sobre el rigor científic. Intentà de prosseguir els estudis de medicina (1891).

L'any 1894 fou nomenat membre de l'Acadèmia de Medicina de Barcelona, i l'any 1897 fou encarregat de la direcció dels cursos de bacteriologia que l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques acabava d'organitzar. L'any 1906 fou nomenat director del Laboratori Microbiològic. Ocupà la presidència de l'Acadèmia i Laboratori (1908-1910). Fou designat membre de l'Institut d'Estudis Catalans (1911) i fou soci fundador de la Societat de Biologia de Barcelona (1912), que presidí del 1920 al 1924, i de la Societat Catalana de Filosofia, que presidí. Fou objecte dels atacs d'una campanya de premsa moguda per interessos materials, quan l'any 1914, en ocasió d'una epidèmia de febre tifoide, obligà encertadament al tancament de les aigües infectades. Col·laborà intensament amb August Pi i Sunyer, tant en la recerca com en llur incomparable mestratge. Fou l'introduïdor a l'estat espanyol del mètode experimental de Claude Bernard i, a Catalunya, fou el primer que estudià les secrecions internes. Treballà especialment sobre bacteriologia, fisiologia i immunologia.

Elaborà una teoria filosòfica sobre l'origen del coneixement que féu pública a *Els orígens del coneixement: la fam* (1912).

Obres principals:

- Mecanismo fisiológico de la inmunidad natural (1909)
- Auf natürlichen Wege entstandene Bakteriolyse (1909)
- Sur les propriétés bactériologiques des tissus (1909)
- Els orígens del coneixement: la fam (1912)
- La criteriologia de Jaume Balmes (1913)
- Filosofia crítica (1913)
- Diàlegs sobre coses d'art i ciència (1913)
- Els orígens de la representació de l'espai tàctil (1913)
- La méthode objective (1916)
- La base tròfica de la intel·ligència (1917)
- La disciplina mental (1924)
- Tres diàlegs sobre la filosofia de l'estètica i la ciència (edició pòstuma 1947)

Va morir a Barcelona l'any 1926.

Vallejo Lobón, Martín

Va néixer en Villaviudas, Palència l'any 1861. Després de llicenciar-se en Medicina a la Universitat de Valladolid el 1880, i d'haver sigut anomenat professor clínic d'aquesta Facultat, ocupa la càtedra de Pediatria de Cadis i el 1902 la de Clínica Mèdica de la Universitat de Barcelona, succeint al Prof. Bartomeu Robert. A diferència del seu antecessor, el Prof. Vallejo Lobón s'interessa significativament per les malalties mentals. Així podem veure en el seu "Curs de Clínica Medica" aparegut en 1903, a l'any escàs de la seva arribada a Barcelona, el capítol dedicat a les malalties del sistema nerviós, en el que inclou la patologia psiquiàtrica (histerismes, neurastènies), el de major extensió, 88 pàgines, per damunt dels dedicats a la patologia cardiovascular, respiratòria o digestiva.

En el seu número de maig de 1908 la Revista Frenopàtica Espanyola fa referència a la visita dels alumnes de la Facultat de Medicina al manicomi de Sant Boi: "Des de fa quatre anys visiten col·lectivament els alumnes de l'últim curs de la Facultat de Medicina de Barcelona, el Manicomi de Sant Boi, amb l'objecte de conèixer el que és un establiment frenopàtic i d'examinar alguns malalts de la ment. Eixe mateix any, en el seu discurs d'entrada en la Reial Acadèmia, afirma 'no té cap justificació el que es doni una importància secundària als recursos d'índole psíquica, sent, com és, un fet fàcil de comprovar, que amb ells es pot influir sobre la conservació i perfeccionament de la salut". Para mes avant dir, per a explicar la temàtica triada per al seu discurs, "creient que quant millor es coneixin les forces psíquiques, mes extenses aplicacions tindran en la Medicina, he volgut contribuir a la seua divulgació triant per a tema del meu discurs: La voluntat com a recurs higiènic".

En 1910 és anomenat metge consultor de "Nova Betlem" en reconeixement a la seva tasca psiquiàtrica desenvolupada des del seu lloc de catedràtic de Clínica mèdica, gràcies a un notable esforç d'autoformació a través de l'estudi i l'observació de les malalties i els malalts mentals i a la seva dedicació a la docència i a la practica psiquiàtrica i neurològica".

En 1910 funda junt amb els Drs. Galcerán i altres, la Societat de Psiquiatria i Neurologia de Barcelona,

El Dr. Vallejo va ser encarregat de l'estudi i exposició de la base 3a: "Procurar el desenrotllament de l'ensenyança de la psiquiatria i neurologia i la creació de Càtedres, Laboratoris, Museus, Clíniques i Dispensaris corresponents a les especialitats referides". La Revista Frenopàtica Espanyola en el seu número d'abril de 1912 publica les conclusions redactades per ell.

Defensa que "tot metge ha de posseir coneixements suficients per a diagnosticar i tractar convenientment les malalties nervioses i mentals, havent d'adquirir-los en el període de la llicenciatura". Per a la qual cosa el tercer curs de patologia i clínica mèdica ha de dedicar-se exclusivament a l'ensenyança teoricopràctica de la psiquiatria i neurologia, a càrrec d'un catedràtic exclusiu per a aquestes matèries.

Advoca, més tard, "degut a l'extensió dels coneixements que integren actualment la Psiquiatria i la Neurologia, i la tècnica especial que es requereix per a observar i tractar convenientment els psicòpates i neuròpates", per la formació de metges dedicats especialment al cultiu d'aquestes disciplines, reformant per a això els estudis del doctorat "el qual havia de consistir en estudis d'ampliació de diverses especialitats mèdiques, entre les quals triaran lliurement els aspirants. La Neurologia i la Psiquiatria reunides constituïran una d'aquestes especialitats, que s'estudiaria en dos cursos, incloent en el primer l'anatomofisiologia del sistema nerviós i en el segon la patologia i clínica dels neuropàtics i psicopàtics amb les seves aplicacions a la Pedagogia, a la Medicina legal i a la Sociologia". L'aprovació d'aquests cursos seria requisit indispensable per a ser anomenat metge dels establiments frenopàtics, forense o catedràtic de la nova especialitat.

També al començament de 1911, en unió al Dr. Giné i Marriera, fill del Dr. Giné i Partagás i director mèdic des de la mort de son pare al 1903, del manicomi de "Nova Betlem", va reiniciar la publicació de la Revista Frenopàtica Barcelonesa,

Entre les seves publicacions podem esmentar a més a més:

Curso de Clínica médica de la Facultad de Medicina de Barcelona 1902-1903. Observaciones recogidas por los alumnos y lecciones del catedrático de la asignatura. Barcelona: Establecimiento tipográfico de Jaime Vives. 1903.

La voluntad como recurso higiénico. Discurso leído en su ingreso en la RAMB. Barcelona. Imprenta de Francisco Badía. 1908.

La predisposición neuropática, Discurso inaugural de la Sociedad Médico-Farmacéutica de los Santos Cosme y Damián. SCCM 1911, 43-52, 915 y 77-89.

Estudio psicológico del peritaje medico-legal .Discurso inaugural 1915-1916, de la Sociedad de Psiquiatría y Neurología de Barcelona. Actas. 1916.

Concepto de personalidad y sus alteraciones. Rev Fren Barc 1, 2, feb 1911.

Crisis de exaltación maníaca en un imbecil, Rev Fren Barc 1, 4, abril 1911.

Sociedad de Neurología y Psiquiatría de Barcelona. Desarrollo de la enseñanza de la Psiquiatría y Neurología. RFE, 112, 116-118, abril 1912.

Locura moral, REV FREN BARC, 18, 229-244, nov-dic, 1913, También en Las Ciencias médica (Criterio católico) 193, 1-10, en 1914.

Demencia precoz, SCCM 1918

Influencia de las infecciones agudas en el curso de algunas neuropatías crónicas SCCM 215, 370-377, Nov 1915

Problemas que suscita la locura moral SCCM, 1918

Un caso clínico de agrafia pura sin ceguera verbal y sin afasia motriz. Rev Fren Barc 11,01-411, nov.1912. También en RFE 120, 353-360, Dic 1912.

Va morir a Barcelona l'any 1919.

Fou oncle del primer catedràtic de Psiquiatria de Madrid, el Prof, José Antonio Vallejo Nágera.

Vidal i Teixidor, Ramón

Nascut el 30 de maig de 1911, a Arbeca (Les Garrigues), Lleida. Estudia Medicina a la Facultad de Barcelona i es llicencia l'any 1932.

En acabar la carrera s'incorpora a la Clínica Psiquiàtrica Municipal d'Urgències on conegué el professor Emili Mira, de qui seria adjudant de classes pràctiques durant el període de la Universitat Autònoma. Per indicació d'ell, s'encarrega d'un Laboratori de Psicotècnia a l'Escola Industrial de Terrassa, i per concurs-oposició guanya una plaça de psiquiatre a la Clínica Mental de Sta. Coloma, on col·labora amb el Dr. Salvador Vives.

Durant la guerra civil fou mobilitzat i nomenat cap dels serveis psiquiàtrics de l'Exèrcit del Sud (1938). Acabada la guerra, retorna a l'esmentada Clínica Municipal, reconvertida en Institut Neurològic Municipal, i es perfecciona en Neurologia al costat del Dr. Bel-larmi Rodríguez Arias.

L'any 1947 s'incorpora com a psiquiatre a l'Escola de Patologia Digestiva del Dr. Gallart Mones, a l'Hospital de St. Pau. Aquest càrrec el compartiria amb el de Cap del Dispensari psiquiàtric a l'Hospital Clínic, primer a la càtedra del Dr. Sarró i després en la del Dr. Fernandez Cruz. Es dedicava sobretot a trastorns psicossomàtics relacionats amb l'aparell digestiu.

Fou President de la Societat Espanyola de Medicina Psicossomàtica i Psicoteràpia, i també Membre Corresponent de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya (elegit, 1954). Conferenciant i publicista de temes culturals més o menys relacionats amb la Psiquiatria, fou autor d'obres interessants com "Malalts, metges i Hospitals" (Barcelona 1977, en col·laboració amb Pinilla de las Heras) i d'estudis biogràfics sobre els seus mestres Emili Mira, Salvador Vives i Gallart Monés, així com sobre Lafora o Binswanger.

Va morir el 23 d'abril del 1996.

Vilaseca i Anguera, Salvador

Va néixer a Reus el 17-IV-1896; Llicenciat en Medicina i en Ciències Naturals. Va ampliar estudis a Suïssa.

Exercí de metege a Montbrió del Camp i a Reus. El 1927 era nomenat metge consultor de l'Institut Pere Mata, de Reus, del qual va ésser director (1939--1961).

Tanmateix la seva activitat es va desenvolupar en el camp cultural. Va ser Vicepresident del Centre de Lectura. Fundador i director del museu municipal anomenat Prim-Rull de l'Associació d'Estudis Reusencs i del Museu Municipal, de Reus. President del Instituto de Estudios Tarraconenses Ramon Berenguer IV, i de les edicions "Rosa de Reus".

Apassionat per l'estudi de la prehistòria, feu nombrosos descobriments. Creà una col·lecció particular de peces prehistòriques, de valor extraordinari, especialment els materials de sílex.

Participa en el Diccionari de Medicina, que dirigeix el doctor Corachan. Col·labora en el "Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya", a la "Revista del Centre de Lectura", "Butlletí de l'Associació Catalana d'Antropologia", a l'"Anuari de l'Institut d'Estudis Catalans", "Butlletí de la Societat Arqueològica de Tarragona", "Ampurias", "Acta Arqueològica Hispana", "Archivo de Prehistoria levantina", "Archivo Español de Arqueología", "Estudios Ibericos", "Treballs de la Societat Catalana de Biologia", "Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural", "Memories de l'Acadèmia de Ciències Naturals i Arts", "Boletín Médico", de Reus, i d'altres.

Autor de:

Caracterització del silúric superior i devònic inferior a Almostrer (1919).

Descobriments d'una cova històrica i altres recerques pels voltants de Prades (1919);

Contribució a la prehistòria tarragonina. La pedra-fita de Botarell (Palamos, 1922);

La Cova del Cartanyà (1926)

Les coves d'Arboli (Tarragona, 1934);

La indústria del sílex a Catalunya. Les estacions tallers del Priorat i extensions (Reus, 1936),

Dos figuritas de barro del poblado iberico de serra l'Espada de Capsanes (Albacete, 1942).

Sobre el uso de toberas dobles de barro por algunos pueblos primitivos actuales (Murcia, 1947);

Metges, cirurgians i apotecaris reusencs dels se-gles XIII-XIV (Reus, 1961).

Nuevos yacimientos tarraconenses de ceràmica acanalada (Reus, 1954)

La pesta de l'any 1530 i el pintor Jaume Segarra, de Reus (Reus, 1952);

Hospitals medievals de Reus (Reus, 1958)

La cova del Patou (Reus 1963).

Las estaciones prehistoricas del Pla del Maset (Reus, 1968).

La cueva de Vallmajor y sus pinturas rupestres (Reus, 1961);

Reus y su entorno en la prehistoria (Reus, 1973).

La confraria de Sant Cosme i Sant Damia de Reus, i informacio sanitària sobre el port de Salou (1805).

Metges, Cirurgians i Apotecaris reusencs (1730-1840).

El canal, Sunyer i Godoy. La guerra napoleònica a Reus, les lluites polítiques i el redreçament econòmic (Reus, 1976).

L'any 1977 li fou dedicat un volum Miscel·lània S. Vilaseca, del Boletín Arqueológico de Tarragona.

El Museu Arqueològic de Reus duu el seu nom.

Com a publicació exclusivament psiquiàtrica trobem: Interpretation analytique du Syndrome de Cotard, AMP 1929, II, 178.

Va morir a Reus el 13-IV-1975.

Vives i Casajuana, Salvador

Va nèixer a Sant Vicenc de Castellet (Bages), el 22-1-1886.

Cursà Medicina a Barcelona Llicenciat el 1909 i doctorat, a Madrid, el 1911. Amplia estudis a Paris. Metge intern de l'Institut Frenopàtic de Barcelona. i del Sanatori Psiquiàtric de Sant Boi, fou deixeble del doctor Martí i Julià Director, per oposició, del manicomi de Salt (1913). L'any 1920, va ésser comissionat, per la ?, per estudiar els serveis psiquiàtrics a diversos països europeus. El 1926, funda el Patronat de Malalts Psíquics. Va organitzar els serveis mèdics d'assistència als alienats per tot Catalunya . Delegat de la Generalitat pels Serveis de Psiquiatria a Catalunya. Secretari general del Sindicat de Metges de Catalunya i Balears; de la Lliga Catalana d'Higiene Mental i de l'Associació de Metges de Llengua Catalana.

Col·laborà amb l'Associació Protectora de l'Ensenyanca Catalana. Fou Vice-president de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya. Participà en els Congressos de Metges de Llengua Catalana i fou secretari general del novè, celebrat a Perpinyà. Fou col·laborador del Diccionari de Medicina del doctor Corachan. Crea la Fundació Salvador Vives i Casajuana, que porta a terme una tasca cultural i d'investigació bàsica, molt important. Col·labora en el Boletín del Colegio de Médicos de Girona, La Publicidad, L'Autonomista, de Girona; Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya, i Annals de Medicina, del qual fou redactor en cap.

Va formar part del grup literari “Penya Joan Santamaria”.

Autor de:

Comentari a Patogènia de les Paranoies, d'Artur Galceran i Granés. (RFE: 1913, 187-188).

Comentari a La civilització i les malalties mentals, de Tanzi i Luguro. (AM: 1916, 169-177).

La P.G.P. a Catalunya (col. amb R. Sambola). (IV Congrés de Metges de Llengua Catalana, 385-394).

Mecanisme de la Psicoteràpia. (AM: 1916, 433-439)

Rapport medico- legal sobre capacitat d'A.G.M. (BCMG: 1917, 6-9).

Regime alimentici en les malalties mentals. (II Congrés Metges Llengua Catalana, 1917, 249)

Un cas de folia maniaco-depressiva. (AM: 670-671).

Discurs necrològic sobre el Dr. Martí i Julià. (AM: 1918, 59-76)

Un cas d'esquizofrènia. (AM: 1918, 222-238).

Encuesta sobre alcoholismo en la prov. de Gerona. (BCMG: 1918, 84-86).

El Doctor D. Martí i Julià. (Opuscle, 27 pgs, 1918).

El alcoholismo en la provincia de Gerona (Resultados de una encuesta) .(BCMG: 1919, 86-96).

Preservacio i lluita contra les matalties mentals (1922);

Les constitucions psicopatiques (Girona 1925);

L'organitzacio de l'assistencia pública dels psicòpates (Girona, 1925);

El Patronat de malalts psíquics (1932)

La reforme de l'assistance psychiatrique en Catalogne (1937).

Va morir a Barcelona el 15-V-1965

En honor seu es va crear la Fundació que duu el seu nom

En honor seu s'ha creat la Fundació benèfico-docent sense ànim de lucre, dedicada a la cultura catalana. Convoca premis i publica els treballs guardonats, fent difusió de les publicacions a les principals biblioteques d'arreu del món.

Xercavins i Rius, Francesc de Paula

Sabadell 18 de març de 1855. Cursà Medicina a la Facultat de Barcelona i es llicencià, el 1878. Havia estat alumne intern per oposició de l'Hospital de la Santa Creu i de la Casa de Caritat de Barcelona. Doctorat, a Madrid, l'any 1882, amb la tesi "Naturaleza y patogenia de los procesos puerperales". Metge, per oposició, de les Cases de Socors de Barcelona. Al mateix any fou nomenat Secretari General de l'Acadèmia Mèdico Farmacèutica.

Ben aviat es va orientar cap a la Neuropatología i la Psiquiatria. Va dur a terme una diversa activitat com a metge, però també, amb una marcada dimensió social, pedagògica, cultural, divulgadora i política.

Va ser un dels primers metges orientats cap a una especialització en Psiquiatria, del XIX. Va ocupar la direcció del Manicomi de la Santa Creu. Sembla que aquesta direcció no va ser continuada des de 1915 fins el 1934, alternat-se amb el Dr. Joan Alzina Mèlis.

Com a teoritzador de la neurofisiología s'autor d'unes obres entre les quals s'han de citar les següents:

El cerebro y sus funciones (1886), premiada per l'Ateneo Antropológico de Madrid.

Plan general de distribución cerebral (Barcelona, 1881), memoria de recepció a l'Acadèmia Mèdico-Farmacèutica.

De la localización en las enfermedades del Sistema Nervioso. va merèixer l'elogi del propi Charcot.

La Fisiología en los fenómenos psicológicos. 1881.

Las afecciones morales en las enfermedades de las visceras, nerviosas y mentales. Discurs inaugural de la Societat de Psiquiatria i Neurologia de l'any 1913.

La Dança de Sant Victor en Barcelona y su provincia. Comunicació al Primer Congrés d'Higiene de Catalunya (Barcelona, 1906).

Enfermedades de la médula espinal. Influencia de la hidoterapia y su tratamiento. Boletín de Hidroterapia. 1888.

Las aguas mineromedicinales de Catalunya en las afecciones del sistema nervioso. (RMC: 1915 177-184)

La faradizacion general constituye el tratamiento específico de la corea de Sydenham. III Congrés Internacional d'Electrologia i Radiologia Mèdiques. Milà. 1906

La faradisation générale et le traitement spécifique de la Chorée de Sydenham (Bordeus, 1906).

Las parálisis. Tratamiento psico y electroterápico (B., 1909)

Concepto fisiológico del movimiento voluntario. Parálisis psíquicas. Su tratamiento. IGMC: 1911 - I 433).

I les següents publicacions en el Butlletí de la Clínica del Pilar

Obstucción intestinal y su tratamiento por la galvanización.

La cataforesis en las artritis reumáticas y gotosas

El modernismo en la terapéutica.

Bocio exoftálmico y su curación por la cataforesis

Preservació i lluita contra les malalties mentals. Conferència llegida a l'Ateneu Barcelonès, el dia 25 d'abril de l'any 1922).

Principis i tècnica de la profilaxi de les psicopaties. IAM: 1922, 257-271) .

Psicología, Psiquiatria, Psicoterapia. (1928).

La preocupació social del Dr. Xercavins manifestada en l'article anterior es palesa en moltes de les seves activitats, des de la pedagogia especial, a l'organització d'institucions i a la reforma de les mateixes. Una de les seves tasques més significatives es la fundació d'una Clínica per a psiconeuròtics a la Casa de Salut de Nostra Sra. del Pilar, que considera com un establiment intermedi entre el domicili i el manicomí.

Per altra banda s'interessa per la pedagogia especial i en col·laboració amb el seu oncle Agustí Rius i Borrell funda una Escuela pedagógica para anormales,

D. Agustín Rius y Borrell, profesor normal y maestro que fue de las Escuelas públicas de Sabadell y Barcelona. Su obra pedagógica (B., 1912);

Las dos escorias sociales, la negra ... y la blanca, ante la Psiquiatria (B., 1917)

Institutos de reforma

Anormales y degenerados y organización de escuelas para los mismos

La educación de los ciegos y fundación de bibliotecas para los mismos

El nervosismo en Barcelona. 1887. Discurs a la Societat Médico-Farmacèutica.

Nervosismo social (B., 1911);

De caràcter mèdico-legal són:

La duración de las heridas y el Código Penal

La responsabilidad criminal y la medicina forense

Los irresponsables por alienación mental en las prisiones preventivas

Las histéricas y los neurasténicos

Los enloquecidos durante la condena

Col·labora en el «Boletín de Hidroterapia», «Boletín Clínico de la Casa de Salud de Nuestra Señora del Pilar», «Revista de Enfermedades de la Infancia», «La Vanguardia»,

«Annals de Medicina», «El Criterio Católico de las Ciencias Médicas», «La Tribuna Médica», «Therapia» i altres revistes.

Altres articles publicats al Butlletí Clínic de la Casa de Salut de Ntra. Sra. Del Pilar:

Las cefalagias.

Salpetriere y Bicetre.

Los niños y la simulación de las enfermedades.

Paresia de los miembros inferiores

Las emociones morales y las enfermedades espasmódicas.

Articles de divulgació publicats a La Vanguardia i altres diaris

Conceptos acerca de la vacunación y buenos resultados de la misma.

Consejos a las madres de familia para evitar los fatales resultados del catarro intestinal de los niños en verano.

Idem idem para evitar los estragos de la difteria.

Concepto acerca de la enfermedad reinante (La Gripe) y medidas de carácter público y privado que deben adoptarse.

El arbolado público en Barcelona y la humedad.

Bases para la organización de la Beneficencia pública en Barcelona.

Las huelgas escolares.

Treballs d'índole sociològica, duts a terme en la Societat Barcelonesa d'Amics del país.

El Esperitismo y el magnetismo ante la fisiología". Discurs de Recepció.

Plan de organización de Institutos de Reforma.

¿Cabe una institución entre la Escuela y la Cárcel? Institutos de Reforma. Su organización. 1888.

La neurastenia y el histerismo en Barcelona.

Nerviosismo social (B., 1911);

La inquietud. Angoixa humana. (B., 1934). (59, II, pag. 771)

El Patronat de malalts psíquics. (Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya, 1932-II, 4-11).

Les Patronages de malades mentaux. 1932 - I, 320)

L'Assistance des alienés en Espagne.V. Magnan».(MC: 1935 - II, 1 -2)

Delirios de un loco».(IM: 1896, 181 -183)

El seno histérico (IM: 1896, 507-510).

Comentaris al «Breve ensayo sobre la edad y la emoción», de Gregorio Marañón. (RMC: 1921, 215-218, 232-244 i 249-259).

Proyecto de organización de institutos de reforma.(1889)

Los Patronatos para alienados pobres. En col·laboració amb Torras Rabarté.

(RMC: 1912 316-317).

Recensión de «Astasia-abasia coreiforme producida y curada por la impresión moral del enfermo» de Mongour & Liaras. (RFE: 1909 153).

Divulgación de conocimientos de psiquiatría. (Ps: 1922- I 3-7).

Patronatos en favor de alienados pobres y abandonados. (RFB: 1912 432-439).En Col·laboració amb Oscar Torras.

Participa en diversos congressos: Congrés de Ciències Mèdiques del 1888, celebrat a Barcelona i al primer Congrés d'Higiene de Catalunya (1906). Participa en els Congressos de Metges de Llengua Catalana.

Membre de l'Academia de Medicina, de Barcelona, i Conseller de l'Ajuntament de Barcelona i Tinent d'Alcalde de Cultura. Va participar en la Societat de Beneficencia.

Va ser membre de les Reials Acadèmies de Medicina de Barcelona, Palma de Mallorca i Saragossa, President de la Societat Barcelonesa d'Amics de la Instrucció, de la Unió Mèdico-Farmacèutica de Catalunya i de la Societat de Psiquiatria i Neurologia. Associació de Reforma Penitenciaria y de rehabilitació del delinqüent, Academia Mèdico-filosòfica de Sant Tomàs d'Aquino de Bolònia i altres.

En homenatge a la seva figura l'Ajuntament de Sabadell va donar el seu nom a l'antic carrer de les Olles.

Va morir a Barcelona l'any 1937.